

Hoàng Tước Kỷ Sự

Contents

Hoàng Tước Kỷ Sự	1
1. Chương 1: Bà Vú – Chung Nương	1
2. Chương 2: Thị Nữ – Lan Nhi	4
3. Chương 3: Mộ Dung Phu Nhân	10
4. Chương 4: Từ Tử Hủy	14
5. Chương 5: Mộ Dung Vi	25
6. Chương 6: Nhâm Thị Khung	33
7. Chương 7: Mộ Dung Sắc	40

Hoàng Tước Kỷ Sự

Giới thiệu

Trên đảo Hoàng tước có hai tỷ muội sinh tại một gia tộc quyền thế đang dần suy vong. Muội muội đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tuoc-ky-su>

1. Chương 1: Bà Vú – Chung Nương

Ôi hôm nay thật là mệt chết ta ! Lão nhân(*) mau rót cho ta chén nước , tiện thể giúp ta xoa xoa vai...Ôi chao, đúng , ở chỗ đó, dùng sức! Đúng rồi...Hôm nay Trương quản sự ở kinh thành gửi thư đến ,nói cho phu nhân biết cuối cùng cũng bình bình an an đem tiểu thư gả đi ra ngoài. Bỏ tất phù hộ ! từ mấy ngày trước đến giờ tâm ta mới buông xuống được a.

(* tiếng gọi chồng chứ ko phải nghĩa là người già, kiểu như ông nó ơi í)

Uy , lão nhân bóp mạnh tay một tí , hai ta đến đảo Hoàng tước(*) này cũng đã hơn mười năm đi... Đúng ,là mười hai năm. Lúc hai ta vừa đến đảo này thời điểm đó thật đúng là bị dọa , cái gì mà hoàng tước đảo , hoàng tước đâu không gặp mà kên kên thì thật ra không ít! Tuy nói là sản nghiệp tổ tiên của lão gia , cũng

chỉ bất quá là một cái nội hải thượng(*) tiểu đảo mà thôi,kia làm sao có thể so sánh cùng với kinh thành a ? Đừng nói phu nhân ,tiểu thư , cho dù chúng ta hạ nhân này nhìn cũng cứng lưỡi a . Nếu không phải vài năm gần đây hoàng thượng ra lệnh mở thông thương , trên biển thương thuyền lui tới phải ghé đảo trung chuyển . Trước đây thì phải mười ngày nửa tháng cũng không thấy được một người nào từ ngoài đảo đến.!

(* là đảo trên vùng biển kín được đất liền bao vây)

Tử lão nhân , bảo ta đừng oán giận? Hôm nay trời biết được tin tiểu thư bình an ta cao hứng đến chừng nào, lưỡi tranh cãi với người.!. Bất quá nói đi phải nói lại , phu nhân tiểu thư năm đó ăn đúng là không ít khổ a. Lão gia ra đi(*die) vội vàng , này lũ tâm thối tha đường huynh ,biểu đệ , cùng với phòng thu chi , tiểu nhị không biết xấu hổ khi dễ các nàng cô nhi quả phụ , đem ruộng đất hiệu buôn chiếm đi hơn phân nửa, Nhà mẹ đẻ của phu nhân lại không ai để ý , không người làm chỗ dựa thật đáng thương, đường đường là nhất đẳng công tước tiểu thư nhưng lại phải đi đến cái chỗ này hoang đảo , dựa vào chút sản nghiệp nhỏ bé mà sống qua ngày....Thật là đang yên lành, tự nhiên lại nhắc đến chuyện này làm gì? Người này lão tử nhân lại chọc cho ta khóc!

Hiện tại đại tiểu thư cuối cùng cũng xuất giá . Đại tiểu thư này của chúng ta a, từ nhỏ đến lớn thật không thể khiến cho người khác thân thiết , bộ dáng tính tình đều tốt giống như lời thoại trong kịch hay xướng dương như, cái gì mà ôn nhu hiền thực , có tri thức hiểu lễ nghĩa , cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông a ~~~ Lúc chúng ta vừa lên đảo chẳng phải thường hay nhập bất phu xuất hay sao ?(*) Từ khi đại tiểu thư tiếp quản nhà cửa , tất cả mới từ từ tốt lên ,bao nhiêu năm đi theo hầu phu nhân cũng gặp qua không ít thiếu phu nhân tiểu thư, đại tiểu thư nhà chúng ta so với các nàng một chút cũng không kém.!

(* ra nhiều hơn vào : ý nói xài nhiều hơn là kiếm được.)

Lão nhân người nói gì ? Nói ta bình thường mở miệng ngậm miệng đều nhắc nhị tiểu thư, hôm nay vì sao lại nổi lên khen đại tiểu thư tốt như vậy? Này thật sự không thể trách ta bất công , người nếu như nói đại tiểu thư chúng ta là nhân gia tiểu thư khuê các , vậy thì nhị tiểu thư chính là tiên nữ từ trên trời giáng trần. Ta Chung nương sống mấy chục năm cũng chưa gặp qua người nào đẹp hơn so với nhị tiểu thư chúng ta. Mỗi lần mở miệng a ngọt so với mật đường như. Nàng nếu hướng người khác cười một cái , đừng nói các người này đó đại nam nhân ,ngay cả ta tim cũng muốn bùm bùm đập cả nửa ngày , mỗi lần nàng gọi một tiếng “Chung nương” ta đây cả ngày đi đường đều là khinh khinh phiêu phiêu (*) . Người kia từ kinh thành đến Nhâm đại nhân cũng không phải đối với nhị tiểu thư chúng ta nhất kiến chung tình hay sao (*) , đều là lần này sang lần khác hướng trên đảo mà chạy , chưa qua mấy ngày đã đến cầu hôn đâu?

(* khinh khinh phiêu phiêu : nhẹ nhàng bay bổng ý nói là như đi trên mây =))

(*Nhất kiến chung tình : vừa gặp đã yêu) Người đừng cười , đừng nói ta, ngoại trừ người ta này không có con mắt nhìn, mọi người trên đảo chúng ta người nào không phải đem nhị tiểu thư trở thành bảo bối phụng ở trong lòng bàn tay ? Phu nhân thì không cần phải nói, đại tiểu thư chúng ta thì càng đem nhị tiểu thư sủng lên trời a, người xem xem chi phí ăn mặc của nhị tiểu thư , tất cả có cái nào không chiếu theo quy cách của các vị tiểu thư nơi kinh thành mà chuẩn bị đâu, có người tỷ tỷ nào hội nguyên tự mình mặc quần áo vải bông, muối muối quần áo lại là do Cẩm Lan Hiền kinh thành may ra đâu?. Ngay cả hôn sự của nhị tiểu thư... ai...Ngẫm lại đại tiểu thư đều đã hai mươi, năm đó khi ta hai mươi tuổi thì đã sinh cho người ba đứa con. Đại tiểu thư liền bởi vì vậy trên đảo nhỏ , đến bây giờ vẫn không ai đến làm mai , điều này cũng thật khó khăn , lại là nói tới nhị tiểu thư. Vốn phu nhân vẫn còn lo lắng, nói cái gì mà nhỏ lớn có thứ tự, đại tỷ còn chưa có lập gia đình , tiểu muội có thể nào thành hôn. Về sau không biết đại tiểu thư có biện pháp gì làm cho phu nhân gặt đâu. Đại môn nhà giàu gì đó ta từng thấy nhiều lắm , nhưng giống đại tiểu thư chúng ta thật tâm yêu thương muội muội như vậy thì chưa từng gặp qua.

Khur! Người tử lão đầu người nói châm chọc cái gì! Cái gì kêu việc lần này tất cả đều là do phu nhân và đại tiểu thư nuông chiều mà ra? ĐÓ là việc của chủ tử, chúng ta làm hạ nhân sao có tư cách nói gì? Bất qua ta nói đại tiểu thư lúc đó cũng thật không đúng , như thế nào có thể vì nhị tiểu thư muốn học người nước ngoài gì đó , liền thỉnh một đồng tiền sinh về nhà giáo nhị tiểu thư? Người ta nói nữ tử không tài đó là đức , thật sự là đúng như thế. Nhị tiểu thư tính tình vốn hoạt bát , sau khi học về mỗi ngày lại ồn ào cái gì “dân chủ”, cái gì “bình đẳng”, ngày đó còn lôi kéo nói muốn đem khế bán mình trả lại cho ta , hại ta chưa gây ra chuyện gì lại suýt bị phu nhân đuổi ra Mộ Dung Gia đâu.

Nga , đúng rồi , nhị tiểu thư còn nói cái gì mà”Hôn nhân tự do”,Lão nhân ngươi nói một chút xem , hôn nhân theo lẽ tự nhiên là phải vâng theo lời cha mẹ cùng với bà mai tới dạm hỏi,”tự do” là cái gì a? Bất quá nói đến đây chuyện ngày ta thấy nhị tiểu thư chính là như vậy , ai khi trẻ đều không có thời điểm hồ đồ , nhất là cái tên kia trời đánh vương bát đản thấy nhị tiểu thư chúng ta trời sinh đơn thuần , dùng cái gì hoa ngôn xảo ngữ đem nàng lừa gạt.

Ngươi lại nói chuyện ta năm đó đem tên đáng chém ngàn đao này khen lên tận trời ? Được rồi lúc trước ta là trư du mộng tâm(*) , không thấy được bộ mặt thật của tên họ Từ đó , nhưng chuyện ngày cũng không trách được ta đi ? Tên Từ Tử Hủy kia là do đại tiểu thư tự mình mời đến dạy nhị tiểu thư học vẽ , khi đó thấy hân thân thiết lại hiền hòa như thế, còn chữa trị dùm người bệnh cũ đi đứng...Ngay cả đại tiểu thư còn bị gạt , ta làm sao có thể nghĩ một người đọc sách lại tuấn tú thế nhưng mặt người dạ thú , không biết dùng lời lẽ gì nói khiến nhị tiểu thư cam tâm tình nguyện bỏ nhà theo hắn.

Trước kia ta thường oán giận tại sao chúng ta như thế nào lại phải ra đảo nhỏ này , hiện tại ngẫm lại thật đúng là vô cùng may mắn . May mà chúng ta ở đây trên đảo nhỏ , nếu là ở tại kinh thành , chuyện ngày không cần một ngày bảo đảm đã lan truyền dư luận xôn xao, đến lúc đó phu nhân cùng đại tiểu thư làm sao có thể nhìn người đây , huống chi nhị tiểu thư vừa mới hứa gả cho người ta.

Lão nhân còn nhớ rõ nhị tiểu thư bỏ trốn ngày đó không? Thật đúng là đem ta hù chết. Ngày đó đúng lúc Nhâm đại nhân vừa đến trên đảo, đang cùng phu nhân thương nghị chuyện cưới nhị tiểu thư, ta ở phía trước thính phòng hầu hạ, thì thấy đại tiểu thư đi vào. Làm ta giật cả mình! Lúc đó mặt tiểu thư a trắng giống như tờ giấy vậy , ta làm việc trong phủ đã nhiều năm , chưa từng thấy đại tiểu thư biểu tình dọa người như thế.

Phu nhân nghe nói nhị tiểu thư cùng người bỏ đi rồi , thiếu chút nữa ngất đi , nhưng thật ra Nhâm đại nhân lúc này rất là trấn định , lập tức ra lệnh phân phó hạ nhân đem nhị tiểu thư cùng tên họ Từ bắt trở về. Ta lúc ấy còn oán đại tiểu thư làm sao lại hồ đồ như vậy, trước mặt hôn phu nhị tiểu thư lại đem chuyện này nói ra. Ai ngờ đại tiểu thư lại mở miệng , ngay cả ta đều sợ tới mức thiếu chút nữa hôn mê, chỉ nhớ nàng nói:” Nhâm đại nhân, tiểu muội cùng Từ tiên sinh tình đầu ý hợp , tư định cả đời , ta thân là đại tỷ lại không hề hay biết đây là cái sai thứ nhất , lấy suy nghĩ bản thân vì tiểu muội dính hôn nhưng lại không hỏi ý kiến của muội ấy là cái sai thứ hai. Sau khi biết được chuyện tình, không đành lòng tiểu muội thương tâm , cố ý hỗ trợ nàng chạy trốn , này là tam sai . Ngàn sai vạn sai sẽ do mình ta gánh vác , chỉ mong đại nhân có thể giúp hai người họ hoàn thành ước vọng.

Nguyên lai chuyện nhị tiểu thư chạy trốn đại tiểu thư cũng có phần, lão nhân a ,lúc ấy ta nhìn thấy các tiểu thư lại làm ra chuyện đồi phong bại tục như vậy thật là đau lòng muốn chết được, cũng nhịn không được thầm oán đại tiểu thư đối nhị tiểu thư dung túng đến như thế. Bỗng nhiên nghe một trận cười to , trong lòng ta nghĩ: xong rồi xong rồi, lần này Nhâm đại nhân tức đến điên rồi! Vội trộm ngẩng đầu thì thấy biểu tình Nhâm đại nhân kia thật cổ quái , xem chừng nếu là tức giận đến lợi hại chính là khuôn mặt lại có vẻ mừng như điên. Ta bị dọa , cúi đầu lại vội trộm liếc mắt nhìn đại tiểu thư một cái, nàng thật ra bình tĩnh trở lại , chính trực nhìn thẳng Nhâm đại nhân.

Kia Nhâm đại nhân dần dần ngưng cười , chậm rãi đi đến bên cạnh đại tiểu thư nhìn nàng một lúc lâu , đột nhiên hung hăng nắm cầm đại tiểu thư. Chỉ nghe thấy phu nhân hét lên một tiếng , lần này đúng là ngất đi thật , ta chạy nhanh lại dứt nước quạt gió. Đại tiểu thư ngay cả ánh mắt cũng không chớp một cái, vẫn là thẳng tắp nhìn chăm chăm đại nhân, tiếp tục nói:” Muốn trách phạt , ta nguyện một người tiếp nhận , thỉnh đại nhân giúp người thành toàn.”

“Giúp người thành toàn? Thật hay cho câu giúp người thành toàn”. Nhâm đại nhân cuối cùng cũng mở miệng ,nói:” Chính là tán thành cho các người chuyện tốt , ai đến tán thành cho ta chuyện tốt? A Vi phụ ta như thế , người Mộ Dung gia vẫn dám nói muốn ta tác hợp ? Ngàn tám thiệp cưới đã sớm phát ra, khắp thiên hạ đều biết Nhâm gia trưởng tử sắp kết hôn cùng Mộ Dung tiểu thư , ta Nhâm gia không gánh nổi việc này!”

Lời này nói thật đúng là như vậy , trước khoan nói đến việc Nhâm đại nhân đối với nhị tiểu thư một lòng say mê , cho dù không hề có cảm tình , xảy ra việc này Nhâm gia còn không bị thiên hạ chê cười? Chỉ thấy đại tiểu thư rất cục chóp mắt , yên lặng nửa ngày , mở mắt ra nhẹ nhàng nói:” Cầu , đại nhân thành toàn.”

Lão nhân , nhớ rõ ta nói chuyện gì sao? Đại tiểu thư chúng ta ngàn hảo vạn hảo, chỉ là không biết ứng biến, đến tình trạng này vậy mà còn khăng khăng kiên trì , khi đó ta thật bị nàng làm tức chết rồi. Ai biết , vị Nhâm đại nhân kia thế nhưng lại cười một tiếng , buông tiểu thư ra nói “Hảo , ta có thể thành toàn.” Hắn lui về sau từng bước , lại mỉm cười , này tươi cười là thật , hiện tại.....Ai...dù sao khi đó lưng ta đều toát ra mồ hôi lạnh. Chỉ thấy hắn lại mở miệng”Ta có thể thành toàn, có điều..... Nhâm gia không thể.”

Vừa nói , hắn vừa đi ra cửa , vừa đi vừa nói chuyện: “ Nhị tiểu thư đi mất , may mắn còn có một đại tiểu thư. Mười ngày sau , Nhâm gia sẽ phái người đến cửa đón dâu.”

Nhị tiểu thư trốn đi , liền bức đại tiểu thư gả, đây là đạo lý gì a! Nếu là lão gia còn sống có thể để Nhâm gia hắn càn rỡ như vậy sao? Lão nhân , người khác không biết Nhâm gia thế nào , nhưng mà ta biết vô cùng tường tận. Bọn họ ba đời trước còn không biết là người nơi nào làm buôn bán tiểu sinh ý , nếu không phải hoàng thượng ban bố kia cái gì tân chính(*) cùng người nước ngoài thông thương , Nhâm gia dựa vào việc giao tiếp buôn bán với người nước ngoài trên biển lời một khoản lớn , sau lại vì chế tạo thuyền hay là gì đó mới có thể được hoàng thượng tứ phong thừa kế nam tước. Nói đến chính là chuyện của đời trước , kỳ thực chính là một cái nhà giàu mới nổi thôi! Về phần người kia Nhâm đại nhân chức quan lại thật buồn cười. Ta nghe nói hắn không thi khoa cử , chẳng qua ở bọn quý Tây dương(*) nơi đó học cái gì hải quân...sự chiến lược , rồi trở thành binh bộ thị lang. Nghe Lý tiên sinh phỏng thu chi nói bất luận hắn chức quan cao bao nhiêu , thiên hạ người đọc sách cũng không hiếm lạ đâu.

(* tân chính : chính sách mới) (* quý tây dương : khi người châu âu đi vào châu á , do khác màu da , tóc và mắt , điển hình là tóc vàng mắt xanh thường bị gọi là quỷ ,ai coi truyện nhật thì biết ừ há) Chuyện hôn nhân này ta vốn thật sự phản đối , Mộ Dung gia chúng ta là người như thế nào? Theo thái tổ thời điểm chính là được ban thưởng nhất đẳng công tước , nhà mẹ đẻ phu nhân cũng là tiếng tăm lừng lẫy hữu thừa tướng, nếu là trước kia, này Nhâm gia đừng nói đến việc cùng chúng ta kết thân , muốn đi vào Mộ Dung phủ một bước cũng khó giống như lên trời. Nào biết được , Mộ Dung gia hiện tại xuống dốc đến tình trạng này, lại phải cùng với loại bình dân này kết thông gia. Lão gia ở dưới tuổi vàng mà biết chỉ sợ phải từ trong quan tài nhảy ra ngoài!.

Lão nhân , ta biết người muốn nói gì , người muốn nói hiện tại tiểu thư đều đã gả đi rồi , ta cũng đừng tái cầu nhàu đúng không.(đúng ta cũng muốn nói thế =)). Ta chỉ là thương tâm a, này thói đời là như thế nào vậy , tóc húi cua dân chúng cũng có thể cùng đại quý tộc kết làm thông gia , trước đó còn nghe nhị tiểu thư nói hiện ở kinh thành cư nhiên còn có nữ tử làm quan , còn có rất nhiều hoàng khuê nữ tử xuất đầu lộ diện bắt đầu việc buôn bán , điên rồi.... điên rồi....

Hai vị tiểu thư , đều là một tay ta nuôi lớn , vốn nên là cả đời hưởng phúc , ai ngờ được đại tiểu thư ôn nhu lại phải đi làm con dâu nhà giàu mới nổi , cũng không biết nàng tính tình mềm mại về đến nhà chồng có bị ức hiếp hay không ...(ai dám ăn hiếp chỉ =))... Thiên tiên nhị tiểu thư hiện tại cũng không biết đi theo tên họ Từ đến chỗ nào rồi... Ai... Người đừng khuyên ta nữa, phiền lòng! Ngày mai phu nhân còn muốn ra đảo vì tiểu thư cầu phúc đâu, ngủ đi.

2. Chương 2: Thị Nữ – Lan Nhi

Có một ngày kia , đại tiểu thư ở trong thư phòng ngồi bên cửa sổ rất lâu , đột nhiên gọi ta:” Lan nhi , đem Điều Điều đến đây.”

Điều Điều là một con Hoàng Tước, ở một ngày bão táp rơi xuống bên cửa sổ phòng đại tiểu thư. Ta không thấy con hoàng tước này có gì đặc biệt , trái lại đại tiểu thư lại rất yêu thích nó , mỗi khi rỗi rãi thường chơi đùa cùng nó ,cũng đã thật nhiều năm.

Từ phía trên nóc bệ cửa sổ gổ xuống lồng chim ,nhẹ nhàng đưa cho đại tiểu thư. Lồng chim này hình dáng cũng thật là kỳ quái , không biết làm từ loại gỗ gì mà nhìn đen bóng , so với các lồng chim bình thường khác thì dài hơn một mảng lớn, mặt trên chạm rồng có khắc đủ thứ hoa văn , nhớ lại năm đó trên Hoàng Tước đảo không có lồng chim sắt, làm khó mọi người kiểm đến nửa ngày mới từ kho hàng tìm ra được.

Đại tiểu thư nhìn lồng chim , ngây người một lát rồi sau đó vừa cười vừa nói:”Lan Nhi ,ta chưa nói qua với người đi? Đừng thấy lồng chim này trông có vẻ bình thường thế nhưng là năm đó phụ thân sai người đến Tây Thục tìm mặc trúc(*trúc đen)vạn năm, sau đó gọi thợ thủ công nổi danh nhất kinh thành kết hợp với kỹ xảo Tây Dương, chỉ dùng đoạn giữa ống trúc chạm rồng chế thành. Phụ thân tối kỵ người khác mô phỏng theo nên sau khi làm xong lung điều (* lồng chim) này liền đem hết mặc trúc đi phá hủy, cắt đi gân tay của công tượng (* thợ thủ công) cho nên khắp thiên hạ chỉ có một chiếc này thôi , chỉ sợ vàng ngọc mã nào so với chiếc lồng này còn kém a.”

Vừa nói , tiểu thư một bên cúi người, đưa tay nhẹ nhàng nhắc lên khóa lồng , nhìn trong lồng vui vẻ hoàng tước khẽ thở dài:” Điều Điều a Điều Điều , người lại có phúc khí (*may mắn) như thế , lại được ở trong thiên hạ đệ nhất lung điều. Chỉ là...” .Không biết chạm đến cơ quan gì, kia lồng chim đột nhiên phân làm bốn mở bung như cánh hoa , hoàng tước lại ngây thơ không biết vẫn còn đậu trên thanh xà ngang.

“Chỉ là ...cho dù lung này quý giá như thế , tại sao mỗi ngày người chỉ nhìn về phía biển khơi mênh mông kia?” . Tiểu thư đột nhiên đứng lên , mở ra cửa sổ, gió biển ào ào thổi vào trong phòng , đem trang giấy sách vở trên bàn thổi bay loạn chung quanh, ta cúi đầu chạy nhanh nhất lên , đến khi ngẩng đầu nhìn lại , hoàng tước kia đã không còn thấy bóng dáng , chắc là đã theo cửa sổ bay đi đi.

Đại tiểu thư vẫn như cũ đứng bên cạnh cửa sổ ,giống như đang nhập định(* ngồi thiền).Không giống với nhị tiểu thư , đại tiểu thư không mặc tơ lụa âu phục bó thắt lưng và tay áo nhỏ, ngày thường cũng chỉ mặc áo dài xanh cùng quần trắng , lúc này cơn gió thổi tung tay áo dài màu trắng của nàng , liếc mắt nhìn lại thật giống một chim to giương cánh , muốn theo gió mà đi.

“Tiểu thư!” . Lòng ta bỗng dưng lo lắng , tiến lên nắm lại tay áo nàng.

“Lan Nhi?” Đại tiểu thư nhú mi quay đầu lại , có lẽ nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của ta , mỉm cười trấn an :” Không có việc gì, ta chỉ là muốn ngắm nhìn phong cảnh mặt biển vách đá này, đã nhìn mười hai năm , sớm nhìn đến chán , ai biết hôm nay nhìn vẫn cảm thấy mới lạ như năm đó.”

“Này đảo hoàng tước, ta nhất định là phải rời khỏi a...” Đại tiểu thư nhìn ngoài cửa sổ, trên mặt bỗng nhiên hiện ra một tia kỳ dị cười, làm ánh mắt nàng cũng nổi lên những tia sáng lấp lánh, trong lúc đó trên mặt nàng dường như tỏa ra ánh sáng dị thường xinh đẹp , chỉ sợ là ngay cả nhị tiểu thư cũng không thể sánh bằng.

Ta nhìn đại tiểu thư , không biết tại sao , thế nhưng lại khóc lớn lên.

Ngày hôm đó.... là ta lần thứ ba nhìn thấy đại tiểu thư lộ ra như vậy tươi cười...

...

Ngày hôm đó... . là ngày cuối cùng đại tiểu thư ở trên đảo trước khi xuất giá...

Ta sống đến mười tám tuổi, cũng chưa bao giờ rời đi hoàng tước đảo.

Nghe đại tiểu thư nói , Hoàng Tước đảo là tiểu đảo bên cạnh Nam Hải , cách đại lục nửa ngày đi thuyền. Mà Hoàng Tước đảo này vì sao lại gọi là hoàng tước ta cũng không biết rõ lắm . Ngô lang trung(* thầy lang)trong thôn nói là do mấy trăm năm trước trên đảo có rất nhiều hoàng tước , nhưng Ngô đại bá mỗi lần ra biển lại nói là vì ở trên biển nhìn đảo này giống một con chim hoàng tước đang nằm , mà đầu chim chính là Mộ Dung gia phủ đệ.

Khi còn nhỏ , ta thường nhìn những dãy nhà lớn xa xa trên núi mà hỏi nương “ Nương , chỗ đó là nơi Bồ tát ở sao?” Nương lắc đầu, nói cho ta biết đó là Mộ Dung gia tổ trạch, mà toàn bộ người trên đảo đều là Mộ Dung gia gia phả.

Chỉ là lúc đó , những phòng ở kia đã để trống rất nhiều năm. Nghe người ta nói Mộ Dung gia lão gia ở kinh thành làm rất lớn rất lớn quan, đã qua nhiều năm không có trở lại , có người còn nói Mộ Dung lão gia có rất nhiều tiền , khắp thiên hạ nơi nơi đều có nhà của hắn ,mà đảo hoàng tước của chúng ta chỉ là một chỗ rất nhỏ .

Những lời này , lúc đó ta một chút cũng không để trong lòng. Đối với ta khi đó người của Mộ Dung gia tựa như Bồ Tát trong miếu , rất xa rất xa...

Nhưng là có một ngày , Mộ Dung gia người đã trở lại , không phải lão gia , mà là phu nhân cùng hai vị tiểu thư.

Ngày mà bọn họ trở về , toàn đảo mọi người chạy tới xem.

Ta khi đó vừa mới sáu tuổi , chạy không nhanh bằng những đứa nhỏ khác , vóc dáng lại thấp , làm thế nào cũng không chen được vào đồng người . Chỉ có thể nghe được tiếng người nghị luận trên đỉnh đầu.

“Chắc chắc , không hổ là Mộ Dung gia , thuyền lớn này thật sự là rất đẹp! Ta thấy thuyền rồng chắc cũng không khác như thế là mấy đi ?”

“Người xem xem ,có tới mấy chục người , hành lý còn có tới nửa thuyền , đúng là nhà giàu có khác a.”

“ Aii~~ đó là Mộ Dung phu nhân đi ? Đáng tiếc là mang khăn lụa che mặt , không biết trông như thế nào.”

“Hừ, Mộ Dung phu nhân là thân phận gì, người ta chính là nữ nhi Tể tướng! Là người này phụ nữ có thể tùy tiện nhìn đến sao?”

“Thật không hổ là trong kinh thành đến, kia vài cái nha đầu thật sự là xinh đẹp, giống với tiên nữ dường như.”

“A , trên tay nha đầu kia ôm là tiểu thư phải không? Cùng oa nhi họa trên tranh tét giống nhau như đúc , ngày sau nhất định là một đại mỹ nhân.”

“Nghe ngô bá nói, đó là nhị tiểu thư.”

“Phải không? Vậy đại tiểu thư ở đâu đi?”

“Để ta xem... Ân... Ở đằng kia.”

“Ôi chao? Sao lại kém nhiều như vậy, diện mạo thật bình thường a, người không nói ta còn tưởng đó là nha hoàn của tiểu thư đâu!”

Ta ở phía dưới đám người hết nhảy rồi lại đẩy , nhưng không có một ai để ý . Đợi cho đám người dần dần tán đi, đừng nói là Mộ Dung gia phu nhân tiểu thư , ngay cả chiếc thuyền lớn trong truyền thuyết kia cũng không thấy ! Ta vừa vội vừa giận, ngồi bệt dưới đất khóc lớn lên.

“Người như thế nào lại khóc vậy?” Có giọng nói trên đỉnh đầu vang lên.

“Ta... Ta không thấy được thuyền rồng!” Ta vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy một tiểu thư mặc thanh nhu quần trắng, tiểu tỷ tỷ đứng ở đằng kia, bạch bạch tịnh tịnh(*), nhìn ta ôn nhu cười.

(* trắng tinh , hay là trắng lóa mắt như quảng cái bột giặt á ==)) “Không thấy thuyền rồng? A...thuyền rồng mà người nói chỉ là thuyền khách mà Mộ Dung gia thuê , kỳ thật rất là bình thường” Tỷ tỷ cười , kéo ta từ dưới đất đứng lên , lấy khăn lau nước mắt trên mặt ta.

“Người đã thấy Mộ Dung gia tiểu thư sao!”Người trên đảo ta đều gặp qua , ta nhìn xa lạ tỷ tỷ này đột nhiên hiểu ra :” Ta biết rồi người chính là Mộ Dung gia nha hoàn đúng không?”

“Nha hoàn ?” Tiểu thư tỷ tỷ xoa xoa đầu của ta , cười nói :” Người tên là gì?”

“Ta gọi là Nhị ny. Tỷ tỷ thì sao?”

“Sắc, ta gọi là sắc.” Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nói: “Nhị ny, sắc trời không còn sớm , mau về nhà đi, mẫu thân người sẽ lo lắng .”

Không xong , ta vừa nhìn trời , mặt trời cũng sắp xuống núi rồi! Tranh thủ hướng nhà chạy nhanh về , thậm chí quên hỏi nàng rốt cuộc Mộ Dung gia tiểu thư bộ dáng trông như thế nào.

Vài ngày sau , Mộ Dung gia người làm đến nhà của ta , muốn ta đi làm thị nữ cho đại tiểu thư. Cha mẹ cao hứng đến hồng rồi , nói đây là phúc khí tu luyện mấy đời của ta. Vì thế ta đi đến đỉnh núi kia nơi mà ta từng cảm thấy xa xôi như thế Mộ Dung phủ.

Chung nương , nghe nói là bà vú của nhị tiểu thư , hiện tại là tổng quản nha hoàn trong phủ- tuy rằng sau này ta mới biết được , nha hoàn ở Mộ Dung quý phủ bao gồm cả ta bên trong chỉ có chín người. Dẫn ta đi đến một căn phòng có thể nhìn thấy được cảnh biển bên ngoài cùng nghe được tiếng sóng. Một thân ảnh nhỏ nhỏ đang cúi xuống ở trên bàn viết tự, ta biết đó là tiểu thư , vội vàng làm theo lời nương dạy , bùm một tiếng quỳ xuống.

Thân ảnh kia lại nhẹ nhàng cười rộ lên , thanh âm thế nhưng rất quen thuộc :” Nhị ny , ai dạy người quỳ? Mộ Dung gia không cần nghi thức như vậy. Đúng rồi , trên đảo này cái gì đều có, chỉ là không có hoa lan, về sau ta gọi người là Lan Nhi đi.”

Vì thế, ta thành Lan Nhi, đi theo đại tiểu thư đã gần mười hai năm .

...

Trước khi gặp Từ tiên sinh, ta cũng đã biết người này. Là bởi vì đại tiểu thư.

Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư không giống nhau, nhị tiểu thư giống hỏa , đại tiểu thư lại tựa như thủy.

Nhị tiểu thư rất đẹp, ta chưa bao giờ rời khỏi đảo , cũng chưa gặp qua nữ hài tử bên ngoài đảo, nhưng nghe thấy tiên sinh Tây Dương được đại tiểu thư mời đến dạy học luôn nhìn không được khen ngợi mỹ mạo nhị tiểu thư , mà những thủy thủ của thương thuyền ngẫu nhiên ngừng trên đảo , thời điểm nhìn thấy nhị tiểu thư đều giống như mất hồn , ta nghĩ nhị tiểu thư là phi thường đẹp đi ?

Nhị tiểu thư thích mặc âu phục màu đỏ rực như lửa đi dạo khắp nơi trên đảo , lớn tiếng cười, cao giọng nói chuyện. Chung nương luôn tức giận nói nữ hài tử không thể như vậy. Nhưng mà chỉ cần nhị tiểu thư hướng nàng cười, Chung nương cũng chỉ buồn cười thở dài , tùy nàng đi thôi . Nàng đáng yêu như vậy ,hồn nhiên như vậy , mọi người cho dù đối với nàng lớn tiếng một chút đều cảm thấy khổ sở , huống chi là chán ghét nàng đâu?

Cha thường nói , nhị tiểu thư là bảo bối của đảo Hoàng tước. Nương lại nói, nhị tiểu thư giống như là tiên nữ trên trời , sẽ không ở với chúng ta trên một cái đảo nhỏ lâu như vậy.

Chính là lúc ấy chúng ta ai cũng thật không ngờ , lời của nương một phần cũng trở thành sự thật.

Đại tiểu thư kỳ thật cũng rất đẹp, chỉ vì khi đứng bên cạnh nhị tiểu thư không có ai chú ý đến nàng. Nàng luôn cúi đầu cười , nhẹ nhàng mà nói chuyện . Cho nên nhiều khi người trên đảo quên mất nàng , quên rằng chủ quản Mộ Dung phủ hiện tại chính là nàng.

Nhị tiểu thư sẽ lớn tiếng nói, a tỷ, ta muốn cái này, ta muốn cái kia! Nói như vậy đương nhiên.

Đại tiểu thư hội thấp giọng nói, tiểu muội muốn quần áo, mời trương sư phó Cẩm Lan hiện ở kinh thành nội trong ba ngày làm tốt, ân, giá không là vấn đề... Tiểu muội muốn sách, ngày hôm trước thư cục Quảng Dương vừa xuất bản, Ngô thúc chạy nhanh đi mua về. Tiểu muội muốn học Toán của người nước ngoài, Trương quản sự, làm phiền ngài ra đảo tìm một tiên sinh đến... Chỉ cần là nhị tiểu thư thích , đại tiểu thư luôn đáp ứng như vậy đương nhiên.

Đại tiểu thư dường như cho tới bây giờ không vì chính mình mà muốn qua cái gì.

Nàng lúc nào cũng mặc xiêm y vải bông hai màu xanh trắng, đứng ở trong thư phòng . Lẳng lặng tra sổ sách, an bài Mộ Dung gia một năm chi phí.

Mỗi khi có tiên sinh lên đảo vì nhị tiểu thư giảng bài , đại tiểu thư sẽ cho chúng ta này nha hoàn cùng đi nghe. Không giống nhị tiểu thư cao giọng tranh luận cùng tiên sinh, nàng chỉ là lẳng lặng ngồi ở chỗ kia , trên mặt biểu lộ nét cười nhất thành bất biến.(*)

(* không thay đổi nét mặt, ý là lúc nào chị cũng cười không có thay đổi.) Chung nương thở dài , nhị tiểu thư thì coi như xong đi nhưng mà đại tiểu thư ngay cả nha hoàn trong phủ cũng cho đọc sách học tính toán để làm chi. Lúc đó đại tiểu thư chỉ cười , xoay người lại nhìn đến mô hình địa cầu mà người nước ngoài chuyển đến nói :” Thế giới này quá lớn, Hoàng tước đảo dù chỉ là một chấm nhỏ cũng không thấy, biết nhiều thêm một chút đối với thế giới bên ngoài cũng không có trở ngại gì?”

Nàng luôn lẳng lặng đứng ở bờ biển, nhìn nhị tiểu thư cùng phu nhân ngồi thuyền đi vào đất liền, rồi sau đó lại im lặng ngồi ở ghế trên nghe nhị tiểu thư cao hứng phần chần kể về thế giới bên ngoài. Ta nghĩ đại tiểu thư là muốn đi, chỉ là những chuyện tình cần nàng quan tâm rất nhiều, nàng đi không được.

Có một ngày , đại tiểu thư tản bộ trở về , lại thay đổi không giống bình thường.

Nàng hé ra bức họa cầm ở tay, vuốt để ở trên bàn, nhìn một lần lại một lần. Vừa ngắm nhìn lại vừa cười , trong mắt lấp lánh đầy màu sắc.

“Lan nhi , người qua đây xem” Thấy ta bưng lên hương trà , đại tiểu thư hướng ta gật gật đầu.

Bất quá chỉ là một tờ giấy trắng trên đó dùng than đen họa thành bức tranh. Tranh vẽ một cô gái đứng ở bờ biển nhìn về phía xa xa. Kỹ xảo này từng nghe tiên sinh người nước ngoài nói qua gọi là phác họa. Không hiểu vì sao đại tiểu thư lại cao hứng như vậy, ta cẩn thận nhìn thêm lần nữa bỗng nhiên hiểu được.

“Đại tiểu thư, đây không phải là người sao?”

“Đúng, là ta a. Người không thấy là tranh này vẽ thật đẹp sao?” Đại tiểu thư lại thấp giọng cười rộ lên, trong thanh âm lại có chút không giống với ngày thường: “Ta hôm nay nhìn thấy người vẽ tranh này . Hẳn vốn chỉ là ở trên đảo lưu lại mấy ngày, ta khẩn cầu nửa ngày hẳn mới miễn cưỡng đồng ý dạy tiểu muội vẽ tranh... Tiểu muội từng nói muốn học phương pháp vẽ tranh của tây dương, đáng tiếc tìm không thấy hảo tiên sinh, nhưng hôm nay lại làm cho ta gặp được . Lan Nhi, đi nói cho tiểu muội chuyện này đi.”

Ta lên tiếng, chậm rãi lui ra, quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, thấy đại tiểu thư chính thật cẩn thận đem bức tranh bỏ vào trong tủ trước bàn học, cẩn thận khóa kỹ.

Vài ngày sau, ta rốt cục gặp được vị Từ tiên sinh kia.

Từ khi hoàng thượng ra lệnh mở thông thương, thương thuyền lui tới đảo Hoàng tước trung chuyển cũng nhiều lên, thường xuyên cùng đại tiểu thư ra bên tàu ta cũng gặp qua không ít nam nhân, nhưng người giống Từ tiên sinh như vậy tuấn lãng tiêu sái trẻ tuổi cũng là lần đầu tiên gặp.

Hắn dáng người cao to, tuy rằng vẽ là tranh tây dương, nhưng trang phục lại là trường bào màu lam, phong thái nhẹ nhàng đi đến,lại giống như trong kịch xướng trước đây cao quý công tử .

Hắn nhìn ta vẻ mặt đại ra, không khỏi mỉm cười. Chỉ nụ cười này, làm ta giật mình cảm thấy như có gió xuân thổi vào mặt, trăm hoa nở rộ, đầu lưỡi giống như bị cột lại, nửa ngày cũng phun không ra một chữ.

Hắn thấy ta không nói lời nào, liền mở miệng: “Tại hạ Từ Tử Hủy, ngày hôm trước Mộ Dung gia đại tiểu thư yêu cầu tại hạ đi đến quý phủ giáo thụ hội họa, xin hỏi cô nương có thể thay tại hạ thông báo một tiếng hay không?”

Ta còn chưa trả lời, chợt nghe từ phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng. Trong lòng ta nghĩ, là nhị tiểu thư đến đây đi. Nhưng còn chưa xoay người, lại nghe phía sau người nọ nhẹ nhàng nói: “Làm phiền Từ tiên sinh đợi lâu, Hoàng tước đảo là nơi thô sơ, hạ nhân không khỏi không có kiến thức, có chỗ chậm trễ, còn thỉnh tiên sinh bao dung.”

Ta hơi hơi giật mình ,nghĩ đến đại tiểu thư mỗi ngày là luôn đi đứng khoan thai, tao nhã biết lẽ, vì sao hôm nay bất thường như thế. Cho là khi, lại mờ mịt nhiên khó hiểu.

Từ tiên sinh căn bản nói chỉ ở lại trên đảo ba ngày giáo thụ cho nhị tiểu thư hội họa, ai biết được ba tháng sau vẫn chưa rời đi. Đại tiểu thư cũng không nói gì, chỉ phân phó hạ nhân phải cẩn thận hầu hạ, mọi yêu cầu của Từ tiên sinh phải đáp ứng không được chậm trễ.

Một ngày nọ , sau buổi trưa ta đi vào thư phòng, nhìn thấy trên mặt đất đầy trang giấy, tiểu thư không giống với mọi khi hay ngồi ở bàn học mà đứng ở một bên cúi đầu xem tranh, khóe miệng lộ ra một tia cười khê.

Nàng thấy ta tiến vào, cũng không đem tranh thu lại, liền kéo ta đến bên người, chỉ vào một bức họa trong đó hỏi: “Lan Nhi, người xem tranh này họa được chứ?”

Ta cúi đầu xem trên mặt đất bức hoạ cuộn tròn, phát hiện chỉ có mấy bức có thể xưng là họa, còn lại bất quá là Từ tiên sinh tiện tay vẽ ngệch ngoạc vài nét. Lòng nghi ngờ nảy sinh, cũng không nhìn kỹ họa, chỉ có thể thuận miệng đáp: “Hảo.”

“Không phải hảo, là phi thường hảo!” Đại tiểu thư thanh âm nhưng lại đề cao rất nhiều, ta ngạc nhiên bất ngờ, nhìn nụ cười tươi của tiểu thư chưa bao giờ gặp qua, cảm thấy ánh nắng sau giờ Ngọ đều tựa hồ ảm đạm xuống.

“Tiểu thư... Ta vừa rồi ở hoa viên nhìn thấy nhị tiểu thư cùng Từ tiên sinh.” Ta nhìn tiểu thư tươi cười, trong lòng tuy biết là đại bất kính, nhưng vẫn là nghĩ thử một chút: “Chuyện này, tuy rằng làm hạ nhân không nên nói như vậy, nhưng mà nhị tiểu thư dường như rất thích Từ tiên sinh a!”

“Vậy sao?” Đại tiểu thư tươi cười không thay đổi, nhưng ánh mắt lại dần dần ảm đạm, nàng chậm rãi cúi người xuống, cẩn thận đem một vài bức họa cuộn tròn thu lại, rồi bỏ vào trong tủ đồ trên bàn học, cẩn thận khóa kỹ, sau đó ngẩng đầu lên, âm điệu giống như bình thường: “Cẩn thận ngắm lại, tiểu muội cũng mười sáu, này nam nữ chi ngại, cần phải tránh một chút. Ta đã biết, người đi xuống đi.”

Sau đó nửa tháng, trên đảo lại tới thêm một vị khách quý. Nghe Chung nương nói, hần họ Nhâm, là con trưởng của đệ nhất thương nhân, trong triều đảm nhận chức Binh bộ thị lang. Lúc Chung nương nói những lời này, trong lời nói ẩn giấu khinh thường nhưng cũng không chịu nói cho ta biết đến tột cùng là vì sao.

Nhâm đại nhân này ta chỉ gặp qua hai lần. Không giống với Từ tiên sinh, hần nhìn giống người Tây dương, tóc ngắn bội kiếm, một thân âu phục thật là oai hùng. Sau lại nghe nhị tiểu thư ở thương thuyền nói, trang phục hần mặc là quân phục hải quân mới được thành lập. Kỳ thật Nhâm đại nhân này phi thường anh tuấn, mày kiếm nhập tẩm mũi nhọn huyền diệu(*)...chỉ là ánh mắt...Kia ánh mắt sắc bén mà lạnh như băng, giống như kèn kèn mà ta khi còn nhỏ hay nhìn thấy bay quanh hải đảo, bị hần nhẹ nhàng nhìn qua, toàn thân khí lực dường như biến mất không còn.

Đại tiểu thư có lẽ đã nhận ra cảm giác của ta, sau này đến thời điểm Nhâm đại nhân lại lên đảo sẽ không gọi ta đến hầu hạ, ta chỉ có thể nghe các nha hoàn khác nói này Nhâm đại nhân đối với nhị tiểu thư nhà ta nhất kiến chung tình, cứ ba đến năm ngày lại lên đảo thăm hỏi, như thế nào lễ vật đưa đến càng ngày càng quý trọng.

Nhị tiểu thư xinh đẹp thiên tiên khác với người thường, ai thấy mà có thể không yêu thương đâu? Quả nhiên không tới ba tháng, Nhâm đại nhân này liền tới cửa cầu hôn. Nhớ rõ ngày đó ánh mắt đại tiểu thư lấp lánh tỏa sáng, tuy rằng không nói gì, nhưng nụ cười kia lại giống như đúc với thời điểm nhắc tới Từ tiên sinh, ta nghĩ đại tiểu thư thật lòng vui mừng cho nhị tiểu thư.

Mấy ngày sau, đã là nửa đêm, mỗi ngày đại tiểu thư đều ở tại thư phòng đến tận giờ này, ta cứ theo bình thường vì đại tiểu thư mà bưng lên đồ ăn khuya. Tiến vào phòng, lại phát hiện một mảnh tối đen, không khỏi giật mình hoảng sợ. Lúc này lại có âm thanh từ trong góc sâu kín gọi ta: “Lan Nhi?”

“... Đại tiểu thư?” Ta nghe ra là tiếng nói của đại tiểu thư, an lòng một nửa, để đồ ăn lên bàn, thấp đèn lên.

Trong phòng sáng lên, ta vội vàng quay đầu, thấy đại tiểu thư cuộn tròn ở góc, ánh mắt một chút tan rã. Đại tiểu thư như thế này là lần đầu tiên ta nhìn thấy, vội vàng chạy tới, đỡ lấy đại tiểu thư: “Đại tiểu thư, người làm sao? Chạy nhanh kêu đại phu...”

“Đừng...” Đại tiểu thư gắt gao nắm lấy tay của ta, sắc mặt càng tái nhợt: “Ta không sao...”

“Như vậy có thể nào kêu không có việc gì sao! Không được, ta phải kêu Tiểu minh đi thỉnh đại phu!” Ta sốt ruột, nhanh chóng hướng phía ngoài chạy đi.

“Lan Nhi!” Đại tiểu thư quát to một tiếng, gấp ta về mặt kính hải, lại chậm rãi hạ thanh âm: “Ta không sao, thật sự.”

“Kia như thế nào...”

“Là tiểu muội, nàng đi rồi.” Đại tiểu thư thanh âm như là bị rút đi rồi sở hữu khí lực.

“Đi? Đi chỗ nào?”

“Nàng...” Đại tiểu thư cười khỏ một tiếng: “Nàng cùng Từ tiên sinh đi rồi. Ta thật sự là hồ đồ, nhưng lại nhìn không ra.”

“Này... Vậy phải làm sao bây giờ! Còn có... hôn ước... Từ tiên sinh... Tiểu thư người...” Của ta suy nghĩ một trận nổ vang, ngay cả một câu đầy đủ đều nói không nên lời. Bỏ trốn? Này Mộ Dung gia tiểu thư có thể nào làm chuyện ngốc như thế? Huống chi hiện nay còn có hôn ước trong người. Bình thường nghe nhị tiểu thư nói cái gì “Hôn nhân tự do”, không nghĩ tới lại trở thành như vậy! Từ tiên sinh liền như vậy đi rồi, kia... Kia đại tiểu thư một mảnh tâm ý...

Tất cả suy nghĩ nảy lên trong lòng, ta cũng không biết ngây ngốc đến bao lâu, mới nghe đại tiểu thư nhẹ nhàng nói: “Sự việc cho tới bây giờ, chỉ có thể trách ta ngày đó suy xét không chu toàn. Từ tiên sinh... là người tốt, chắc chắn sẽ đối xử tốt với tiểu muội. Cho dù lương tình tương duyệt, ta làm sao có thể ngăn cản, chỉ bằng giúp họ thành toàn ý định...”

...

Về sau, lại nghe nói Nhâm đại nhân kia cũng náo loạn một hồi, liền yêu cầu đại tiểu thư thay gả. Ta nghĩ tới ánh mắt như chim ưng của hắn, không khỏi rung mình một cái, một người nam nhân như vậy, đại tiểu thư sau khi gả đi qua, không biết sẽ phải chịu bao nhiêu khổ a!

....

Ngày đó, đại tiểu thư để cho Điều Điều bay đi, lại ở phía trước cửa sổ lưu lại thật lâu sau, bỗng nhiên xoay người lại đây cười nói: “Lan Nhi, ngày mai đi rồi, nhớ đem bức tranh trên tường gỡ xuống, nhất định phải mang đi.”

“Đại tiểu thư...” Một cổ chua xót nảy lên trong lòng, ta đã nghẹn ngào không thể nói ra lời.

Trên tường treo một bức tranh Tây Dương, trên đó vẽ một nữ tử hình dáng ôn nhu nhẹ nhàng mỉm cười vui đùa cùng một con hoàng tước trong chiếc lồng màu đen....

3. Chương 3: Mộ Dung Phu Nhân

Đêm đến, Chung nương bưng lên đĩa hoa quả giải nhiệt mùa hè. Ta ngẩng nhìn vầng trăng sáng trên trời, đột nhiên hỏi: “Sắc Nhi đã ngủ chưa?” Chung nương quay đầu ra cửa nhìn trời, cười nói: “Phu nhân không phải là hồ đồ rồi chứ, hiện giờ còn sớm, đại tiểu thư vẫn như mọi ngày còn ở tại thư phòng đọc sách.”

“Aizz...đứa nhỏ này.” Ta chống tay đứng dậy, Chung nương chạy nhanh đến nâng ta đứng lên: “Ta đi xem Sắc Nhi một chút.”

Đi được vài bước, chợt nhớ ra, quay đầu lại phân phó Chung nương: “Các người không cần đi theo, hai mẹ con ta muốn trò chuyện một lát.”

Thư phòng của Sắc Nhi nằm ở phía Tây phủ đệ, xây dựng sát bên cạnh vách núi đen, lúc trước không biết vì sao đứa nhỏ này lại chọn căn phòng đó, đến bây giờ cũng đã tám năm.

Nghe Chung nương nói, bởi vì thư phòng mỗi đêm đến canh hai mới tắt đèn, tàu thuyền qua lại trên biển thấy vậy xem thư phòng như là ngọn hải đăng, tuyến đường qua lại an toàn rất nổi tiếng, nên còn được gọi là “Vấn Tân các”.

Trăng sáng lên cao, đem cả đoạn đường chiếu sáng, ta biết tính Sắc Nhi yêu thích tiết kiệm, nên đem ngọn đèn lồng dập tắt, chậm rãi bước đi.

(đoạn này ta quãng boom hơi nhui vì bản gốc hơi khó hiểu. ^o^ bà con đừng chém ta) Đi tới phía sau hoa viên, chợt nghe được từ chỗ góc tường dưới tầng cây truyền đến âm thanh mơ hồ nức nở, không khỏi dừng chân lại. Chỉ nghe có người than nhẹ một tiếng: “Ngày mai chính là ngày vui của đại tiểu thư, người ở đây khóc suốt suốt, nếu bị chung nương bắt gặp, coi chừng bị mắng một trận.” Người kia dần dần ngừng tiếng khóc, nhẹ nhàng nói: “Ta là đau lòng vì đại tiểu thư? Tại sao phu nhân bắt công như vậy, nhị tiểu thư làm việc xấu như vậy lại tùy ý cho phép nàng rời đi, còn đại tiểu thư vì muốn giải quyết mọi hậu quả cho Mộ Dung gia mà....người kia Nhâm đại nhân, mỗi lần nhìn đến hắn cả người ta đều sợ run, nếu đại

tiểu thư mà gả sang đó, chỉ sợ là chịu khổ không ít.” Ta ở trong lòng khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, âm thanh dưới tàng cây kia lập tức im bật. Ta tiếp tục chậm rãi đi tới.

Sắc nhi từ nhỏ đến lớn không phải là một đứa nhỏ hay được được sủng ái. Không phải là không muốn cưng chiều nàng, mà là không biết phải cưng chiều nàng như thế nào.

Lão gia ra đi năm đó, phụ thân huynh trưởng lại trùng hợp đo không làm tròn trách nhiệm mà bị hạ ngục. Thúc bá trong gia tộc Mộ Dung lại ức hiếp mẹ con ta cô nhi quả phụ, lợi dụng cơ hội đem khế ước nhà cửa đất đai chiếm hơn phân nửa, mang tiếng là giám thị nhưng thực tế là chiếm đoạt làm của riêng.

Ngay tại lúc ta lo sợ đến mức không thể chịu thêm nổi một ngày, Sắc nhi mang đến một khối ngọc hỏì :” Nương, đây là vật gì?”

Ta cả kinh, tỉ mỉ xem thật kỹ, đúng là vật chứng minh gia chủ Mộ Dung gia, vội vàng nắm tay nàng :” Sắc nhi, vật này từ đâu mà con có được. ?”

“Phụ thân trước khi mất đưa cho con.” Nàng nhẹ nhàng đáp.

“ Con cẩn thận cất giữ thật kỹ, đừng để người khác nhìn thấy.” Ta vội vàng đem mảnh ngọc để vào trong tay áo của nàng, cẩn thận dặn dò. Nữ tử làm chủ gia tộc là chuyện trước giờ chưa từng có, nghĩ đến hài tử sau này sẽ bị người trách mắng, lệ của ta bất giác lại rơi xuống.

“Nương, ta nghe cha nói, Mộ Dung gia tổ trạch ở trên một hòn đảo gần Nam Hải gọi là Hoàng Tước đảo”.

“Ân?”

“Nương, gia sản này của Mộ Dung gia, họ muốn lấy bao nhiêu thì mặc kệ họ lấy, chúng ta đi hoàng tước đảo đi.”

Hoàng tước đảo, tuy là tổ trạch của Mộ Dung gia, nhưng là một nơi rất xa xôi, thật hoang vắng. Mộ dung gia tộc khi nghe ta nói muốn rời khỏi kinh thành, cũng giống như đem Mộ Dung gia sản nghiệp nhường lại, nhất thời muốn cầu còn không được. Lại làm như nhớ tới thân phận cô nhi quả phụ của ta, tỏ ra thân thiết dị thường, chuyện đi đến đảo đúng là ta không cần bận tâm lo lắng việc gì, mọi thứ đều có người cẩn thận chuẩn bị, chỉ thiếu mỗi việc giống trống khua chiêng đưa tiễn.

Ta không biết Sắc nhi có phải hay không do trận biến cố này...mà từ đó về sau trở nên lão luyện thành thực, không hề giống một đứa trẻ mười tuổi. Có đôi khi ta cũng hi vọng có thể chăm sóc đối xử nàng như chăm sóc Vi nhi, sủng ái chơi đùa, có thể nhìn thấy được dáng vẻ tươi cười của nàng khi chơi đùa.

Ta từ nhỏ lớn lên ở khuê phòng, sau khi lập gia đình mặc dù danh nghĩa là đương gia chủ mẫu(*) nhưng mọi chuyện đều có hạ nhân xử lý, có việc thì chỉ cần ra lệnh cho quản gia lo liệu là được, ở trên đảo vài năm đầu còn có thể miễn cưỡng duy trì, về sau lại dần dần nhập bất phu xuất(*).

(* đương gia chủ mẫu :bà chủ gia đình.)

(* nhập bất phu xuất : đã chú thích ở chương 1. nghĩa là tiêu nhiều hơn kiếm được.) Có một ngày, Sắc Nhi đi ngang qua thư phòng, thấy ta cúi đầu nhìn sổ sách mà rơi lệ, liền đi vào phòng, ôn nhu nói nhỏ:” Nương, gần đây ta mỗi ngày đều đọc sách, cũng có học một chút phương pháp tính toán quản lý sổ sách, hay là để cho Sắc Nhi xem thử một tí?” Ta đồng ý đem sổ sách đưa cho nàng, nàng bận rộn lật xem một hồi liền chỉ ra mấy chỗ sai sót, rồi sau đó ngồi xuống, đem sổ sách vài năm trước xem qua một lần, đem chỗ sai trong thu chi giảng giải nói cho ta nghe.

Rồi tiếp theo như thế, Sắc Nhi tiếp quản Mộ Dung Phủ thậm chí mọi việc lớn nhỏ của hoàng tước đảo.

Ban đầu mọi người đối với việc quản lý công việc của Sắc Nhi mà vô cùng khen ngợi, nhưng Sắc Nhi ôn nhu khiêm tốn, không giống Vi nhi bộc lộ tài năng, cũng không tranh công hay khoe khoang, dần dà lâu ngày dân trên đảo cũng xem đó như việc bình thường hiển nhiên. Ta mặc dù là mẹ đẻ, nhưng mọi việc cai quản thu chi trong nhà đều do Sắc Nhi bố trí, đối với nàng lại khó có thể tình cảm thân thiết, muốn nói vài câu quan tâm nhưng rồi lại không biết nói gì. Vi Nhi so với Sắc nhi nhỏ hơn sáu tuổi, trong nhà mọi việc lớn nhỏ đều không phải động tay, mà từ nhỏ đến lớn đều ở bên cạnh ta lại thêm thân mật hơn một chút. Người ngoài nhìn vào ta đối với Sắc Nhi quả thật không cưng chiều bằng Vi Nhi.

Vi Nhi tuổi ngày càng lớn thì càng mỹ mạo, Sắc Nhi đối với Vi Nhi cũng vô cùng cưng chiều , chỉ cần Vi Nhi thích gì đều được đáp ứng . Một ngày , nàng chợt hỏi ta:” Nương , Vi Nhi cũng đã lớn , đáng tiếc đảo hoang vắng ít người. Đường đường là tiểu thư Mộ Dung thế gia , có thể nào ở mãi chốn này, không hiểu thế sự , làm cho người khác chê cười. Hẳn là nên để nàng ra ngoài một chuyến, nương thấy thế nào?”

“Như thế cũng tốt.” Ta vội vàng cười nói:” Cậu ngươi ngày hôm trước gửi thư , báo cho biết đã khôi phục nguyên chức vụ ở kinh thành , mời ta đi đến. Không bằng nhân cơ hội này ,cả nhà quay trở lại kinh thành.”

“ Sắc Nhi biết nương nóng lòng nhớ nhà , chỉ là gần đây nghe nói người của Mộ Dung gia đang tìm kiếm tín vật Mộ Dung tông chủ. Nếu như ta lúc này quay về kinh đô , khó tránh khỏi khiến cho người khác nghi ngờ, không bằng đợi thêm một thời gian nữa , Sắc Nhi tự có an bài.” Sắc Nhi mỉm cười nói.

Sắc Nhi quản lý việc nhà nhiều năm, ta từ lâu đã quen với sự sắp xếp an bài, huống chi xa kinh thành đã lâu , ta cũng đã quen với hoàng tước đảo, muốn quay trở lại kinh thành cứ như vậy mà từ bỏ.

Vi Nhi biết được sắp trở lại kinh thành thăm người thân, hưng phấn dị thường, ta cũng thật là vui vẻ , nhưng lại không chú ý đến Sắc Nhi chưa thu thập hành lý. Đợi đến lúc đêm trước khi khởi hành, Sắc Nhi thấy ta vội vàng hỏi , thì cười nói:”Mẫu thân đừng nôn nóng , vì công việc trên đảo rất nhiều, khó có thể bức ra , sau này lại có cơ hội.”

Ta thấy nàng phong kinhhin vân đạm như vậy, trong lòng đau xót, rớt xuống nước mắt . Nghĩ đến nàng nhiều năm làm việc vất vả đến bây giờ đã hơn hai mươi tuổi, mà ngay cả hôn sự đều đã chậm trễ, làm mẫu thân mà không biết chia sẻ , còn để mọi việc đều do nàng chăm sóc chu toàn.

Đang nghĩ như vậy , lại nghe Sắc Nhi mở miệng, “Nương ,thấy Vi Nhi tuổi tác cũng không nhỏ, mẫu thân lần này vào kinh, còn phiền mẫu thân lưu tâm tìm kiếm như ý hôn phu cho Vi Nhi,”

Ta trong lòng đang thầm thương xót, nghe được những lời này lại không thể kiềm được nước mắt. Sắc Nhi không rõ cho nên chỉ có thể nhẹ nhàng ôm ta nhỏ giọng an ủi.

Sau mười năm quay trở lại kinh thành, giống như đã qua mấy đời. Kinh thành đã sớm thay đổi bộ dáng, trở nên ồn ào náo động, khắp đường là ô phục , xe kéo không còn giống như trong trí nhớ ta nhiều năm trước . Ta trong lòng buồn phiền, lúc nào cũng muốn quay trở lại hoàng tước đảo nhưng trong lòng lại ngóng trong vì nữ nhi muốn sớm tìm được nhà chồng tốt.

Nếu như là trước kia , vị hôn phu của tiểu thư Mộ Dung gia xuất thân nhân phẩm đương nhiên là quan trọng nhất. Mà nay, kinh thành thế gia đệ tử(*)ngày càng xuống dốc, tân lớp thanh niên tài tuấn lại đều là gia thế bình thường , đối với con em thế gia lại khinh thường không quan tâm, huống chi là một tiểu thư thế gia nhưng lại không tiền không thế ở ẩn hoang đảo .Vi Nhi tuyệt thế mỹ mạo mặc dù có nhiều người ái mộ nhưng đứa nhỏ này lại tâm cao khí ngạo(*), cũng không vừa lòng một ai.

(* thế gia đệ tử : là những bạn thuộc tầng lớp CÔCC . dịch là con ông cháu cha =))

(Tâm cao khí ngạo : chính xác nghĩa câu này thì mình ko rõ, nhưng trong câu truyện này thì có nghĩa Vi Nhi hơi chảnh , mất hơi kén nên người bình thường ko lọt vô mắt chỉ) Ta ở kinh thành nán lại mấy ngày, sau đó quay về Hoàng Tước đảo, để Vi Nhi ợ nàng chăm sóc.Sắc Nhi thấy ta không làm gì mà quay về ,cũng không hờn giận , chỉ nhẹ giọng an ủi. Ngược lại Vi Nhi sau khi tới kinh thành thì trở nên say mê, về sau chỉ cần có thời gian rỗi liền hướng kinh thành chạy, Sắc Nhi cũng chỉ cười mặc cho Vi Nhi càn quấy. Rồi có một ngày , Vi Nhi nói cho ta biết Sắc Nhi vì nàng thỉnh một vị tiên sinh dạy hội họa Tây Dương. Ta ngạc nhiên vì trong giọng nói Vi Nhi vô cùng hưng phấn và vui mừng, nhưng nghĩ lại đứa nhỏ này đối với chuyện gì cũng đều hưng trí bừng bừng, cũng không để chuyện này vào lòng nữa. Khi đó ta chỉ nghĩ tất cả mọi việc đều có Sắc Nhi lo lắng chu toàn , đối với việc nhà hoàn toàn không lo lắng, về sau này lại hối hận không kịp cũng không thể trách người khác.

Mấy tháng sau, một vị khách quý đi đến hoàng tước đảo.

Lúc nha hoàn thông báo , chỉ nói là một vị quen biết lão gia khi còn sống đến thăm hỏi. Trong lòng ta âm thầm nghi hoặc , tuy nói” cây đổ bầy khỉ tan”(*) không khỏi thê lương , nhưng ta ở trên đảo hơn mười năm cũng chưa bao giờ thấy có cổ nhân đến thăm hỏi, vị này quen biết cùng lai lịch là như thế nào?

(* Cũng giống câu tan đàn xẻ nghé của mình) Không lâu sau , một người thanh niên cất bước tiến vào, dù là ta đã sống nhiều năm như vậy trong lòng cũng không khỏi thán khen ngợi : Hảo ột cái thanh niên tuấn lãng(*) . Hắn khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, dáng người cao ngất , mày kiếm mắt sáng, ánh mắt nhìn không gian tự uy , một thân quân phục càng bộc lộ oai hùng. (*tuấn lãng : tuấn là anh tuấn , anh tài giỏi . Lãng là xinh đẹp khôi ngô: ý là anh vừa đẹp vừa có khí chất tài giỏi chứ không phải chỉ đẹp mà thôi ^^) Hắn tên gọi Nhâm Thì Khung , là đại công tử của Nhâm Thị thương xã tại kinh thành. Nghe công tử giải thích , đúng là năm đó Mộ Dung lão gia khi còn sống từng đối với Nhâm phụ có nhiều chiếu cố, về sau Nhâm phụ ở nước ngoài gây dựng sự nghiệp trở về thì Mộ Dung lão gia sớm đã không còn, nhiều năm qua luôn tìm kiếm mới tìm thấy được nơi này Hoàng Tước đảo liền để nhi tử trước đi đến mong đền đáp ơn tri ngộ của đó.

Ta cũng không hề nghĩ đến , lão gia năm đó một chút ân tình , nhiều năm về sau lại có người tìm đến mong đền đáp , trong lòng rất là vui mừng, lệnh Chung nương gọi các tiểu thư đi ra gặp mặt. Nhớ rõ Sắc nhi ngày hôm đó vẫn mặc một chiếc váy màu xanh nhu , do nhiều ngày quản lý việc tu sửa bên tàu Hoàng tước đảo mà nhìn hơi có vẻ tiêu tụy . Mà Vi Nhi một thân kỳ trang(*) màu thiên nga từ Tây Dương đưa đến làm cho càng thêm vẻ rực rỡ hơn người. Vị Nhâm công tử kia đối với Sắc nhi rất là lãnh đạm, chỉ là hơi gật đầu chào hỏi rồi về sau không hề để ý nữa, nhưng đối với Vi Nhi lại vô cùng quan tâm đầy vẻ ôn nhu. Ta nhìn xem, trong lòng không khỏi đau xót, nhưng Sắc Nhi lại giống như không để tâm, vẫn mỉm cười ngồi một bên.

Từ sau ngày ấy , Nhâm công tử năm ba ngày thì lại lên đảo thăm hỏi, người mình miễn đều nhìn thấy được vị Nhâm công tử này đối với Vi nhi có tình cảm. Nhưng hắn đối với Sắc nhi lại gây nhiều khó dễ , lời nói thường lớn tiếng, đối chọi gay gắt, Sắc Nhi tính tình ôn hòa , rất ít khi phản bác, nhưng bị thương trong mắt ngày càng rõ rệt.

Ta cuối cùng không đành lòng , một ngày nọ nói với Sắc nhi :” Nhâm công tử này đối xử với người vô lễ như thế , mặc dù đối với Vi Nhi có tốt hơn nữa , ta cũng không đồng ý.”

Sắc Nhi cười nói:” Nương , Nhâm công tử đối xử với ta thế nào cũng không có quan hệ, chỉ cần hắn đối với Vi Nhi toàn tâm toàn ý , ta cũng thật an tâm. Huống chi vị Nhâm công tử này bất quá chỉ là nhanh nhẹn miệng lưỡi chứ không phải cố tình gây sự , những người từ nước ngoài về đều là như thế , mẫu thân không cần để trong lòng.”

“Chỉ là....Vị Nhâm công tử này xuất thân thương nhân , mặc dù được phong tước vị nhưng vẫn không phải là thế gia... Vi Nhi vẫn là ủy khuất.” Ta đem trần trở trong lòng đã nhiều ngày nói ra.

“Nguyên lai làm cho nương lo lắng là việc này? Không nói đến vương hầu quý tộc trừ hữu chủng hồ (*) . Nếu nói đến môn đăng hộ đối, hiện tại Nhâm gia cũng đã xứng với Mộ Dung gia. Huống chi Nhâm công tử về về ngoài lần tài trí đều hơn người, Vi Nhi gả cho cũng không hề ủy khuất. Nương đừng lo lắng .”

(* ta không biết nên để nguyên =)) Lúc trước có người cầu hôn, Sắc Nhi cũng phê bình rất nhiều, lại đối với Nhâm công tử này tốt cùng khen ngợi. Ta trong lòng thở dài, sợ là Sắc Nhi lo lắng người khác nhưng không rõ lòng của mình . Sau ngày ấy , ta lặng lẽ quan sát thần thái cử chỉ của Sắc Nhi , lại cảm thấy kinh hãi. Mỗi lần Nhâm công tử lên đảo, Sắc Nhi đều rất vui mừng, tuy nàng bản tính nội liễm (*), khi nhìn thấy Nhâm công tử chỉ có ánh mắt tỏa sáng không thể kềm chế . Mà khi Nhâm công tử nói lời gay gắt với Sắc Nhi, ngữ điệu châm chọc, Sắc Nhi dù mặt mỉm cười từng câu trả lời , nhưng ánh mắt lại ẩn ẩn u buồn.

(* Nội liễm : hướng nội , người để việc trong lòng không hay bộc lộ tình cảm , kín đáo) Một ngày, bà miễn lên đảo, vì Nhâm gia đại công tử ngưỡng mộ Tiểu thư Mộ Dung phủ mà cầu thân. Ta tất nhiên là phi thường vui mừng, vui vẻ đồng ý, nhưng một bên lại lo lắng phản ứng của Sắc Nhi, mà nàng cũng vui mừng giống như ta , ta lúc đó mới đem tảng đá trong lòng buông xuống. Nhưng Vi Nhi đối với hôn sự này lại rất là bất mãn , nàng từ nhỏ đã tùy hứng kiêu căng, hiện tại thì càng không thể cứu chữa, chỉ thiếu đem trong nhà làm cho ấm ỉ gà bay chó sủa. Cho đến khi Sắc Nhi lần đầu tiên quở trách mới thu bớt lại.

Cùng lúc đó, người Mộ Dung tộc trong kinh nghe nói Vi nhi sắp lấy chồng, nhưng lại đưa đến tổ huấn (*) nói gì trường ầu có tự, tỷ lớn chưa gả muội nhỏ có thể nào kết hôn.

(* tổ huấn : lời dạy của tổ tiên) Lòng ta lo sợ , đem thư tín đến gặp Sắc Nhi, nàng sau khi xem thư khinh miệt cười, tợn tay đem lá thư quăng vào lò lửa, nói :” Mẫu thân không cần lo nhiều, này chẳng qua mấy vị

trưởng lão trong tộc sợ chúng ta mượn thể lực Nhâm Gia đông phong tái khởi, mượn cơ phá việc. Đừng nói là ta có Tông chủ ngọc bản trong tay, bọn họ có thể làm khó dễ được ta sao, cho dù thật sự đem tộc quy ra nói, chỉ cần viết thư trả lời đại tiểu thư trong lòng hướng phật, nguyện trưởng bạn thanh đăng(*), bọn họ chẳng lẽ còn muốn đến hoàng tước đảo xem có phải là thật không?” (*Trường bạn thanh đăng: tại vì dịch ra thấy ko hay nên để nguyên tiếng hán việt. ý nói là lòng hướng phật ,muốn đi tu á) Ta tất nhiên là biết Sắc Nhi nói “ trưởng bạn thanh đăng” chỉ là nói đùa, nhưng nghĩ đến tương lai nàng có thể cả đời cô độc đến già, không khỏi vừa đau lòng vừa sợ, rơi lệ. Sắc Nhi không hiểu lo lắng trong lòng ta còn tưởng ta vì tổ huấn mà lo lắng lại một phen an ủi. Rồi sau đó , Vi Nhi cùng vị tiên sinh dạy hội họa kia bỏ trốn khỏi đảo. Ta kinh hãi, khi nghe được tin này như sét đánh ngang tai cùng lo sợ Vi Nhi không biết nhìn người, nhận thức người không rõ tương lai sẽ hối hận cả đời, mặt khác lại tức giận đứa nhỏ này tùy hứng tùy ý, cả gan làm loạn lại dám làm ra chuyện đồi phong bại tục như vậy, rồi nhớ tới việc hôn nhân với Nhâm gia càng thêm hoảng loạn.

Sắc Nhi lúc đầu cũng lộ vẻ lo âu, về sau lại bình tĩnh khôi phục thái độ bình thường mọi ngày, cố sức khuyên ta không cần lo lắng , nói Từ tiên sinh kia là người đáng tin cậy , lại cùng Vi Nhi tâm đầu ý hợp , hai người nhất định có thể sống hạnh phúc cả đời. Còn nói mọi chuyện Vi Nhi đã sớm chuẩn bị chu toàn , nếu có sự cố bất ngờ sẽ có người hồi báo , lúc này ta mới hiểu được việc Vi Nhi bỏ trốn nhưng lại được Sắc Nhi ngầm đồng ý, nàng an bài như thế sợ là trong lòng sớm đã có suy tính .

Ngày kế đó, Nhâm công tử kia đi đến đảo. Sắc Nhi đứa nhỏ này thường ngày ẩn nhẫn nội liễm thể nhưng lại đem việc Vi Nhi nói thẳng ra, ta vừa sợ vừa tức ngất đi. Đến lúc tỉnh lại đã không thấy bóng dáng của Nhâm công tử, Sắc Nhi quỳ trước mặt ta nhưng lại ngậm ngùi không nói gì. Thấy ta mở mắt, gượng cười nói:” Nương , việc Vi Nhi Nhâm gia sẽ không truy cứu, chỉ cần là tiểu thư Mộ Dung gia gả qua thì được rồi.”Ta nhìn nét mặt nàng mới hiểu được , đối với việc này Sắc Nhi cũng không còn cách nào , hôm nay Nhâm gia bắt quá buông tay, ta đã sớm nghĩ đến tình huống xấu nhất.

Ta này làm nương , nhưng nhiều năm qua đều chỉ ý lại nàng, đã quên Sắc Nhi của ta vẫn là một cô gái yếu đuối, cho dù thông minh nhạy bén như thế, nhưng gánh trên vai trọng trách nặng nề như vậy.

Mười mấy năm qua, đều là Sắc Nhi chăm sóc ta cùng Vi Nhi, ta nhát gan yếu đuối như thế thâm nghĩ ung dung thoải mái sống qua ngày, cũng chưa từng nghĩ tới cảm nhận của nữ nhi.

Tối nay, là một đêm cuối cùng Sắc Nhi ở trên đảo.

Ta chậm rãi đi vào Sắc Nhi thư phòng, chỉ nghe thấy sóng biển xô đập vào đá, tiếng thông reo từng trận . Nhớ lại nàng đã trải qua những đêm như thế này trong suốt tám năm trong lòng lại trở nên đau xót. Lan Nhi nói đúng ta thật là bất công. Ngày thường ta cùng với Vi Nhi vô cùng thân thiết vui vẻ, còn tự phụ nghĩ rằng nhìn thấu được tâm tư Sắc Nhi, thật là....thật là hối hận không kịp.

Sắc Nhi nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu thấy ta đứng cạnh cửa, buông bút ôn nhu cười nói nói: “Nương, sao còn chưa nghỉ ngơi?”

Ta đi tới phía trước, khẽ vuốt tóc mái tóc dài đen nhánh của nàng , đem nàng ôm vào trong lòng : “Nương nhớ người a.” Đây một đầu tóc đen tinh mịn mềm mại , sờ ở trong tay lại cảm thấy không quen. Nhớ tới ta đã hơn mười năm chưa từng xoa tóc Sắc Nhi, cũng chưa từng ôm nàng vào lòng như vậy.

Nguyên lai muốn sủng ái Sắc Nhi đơn giản như thế, nhưng ta ngu dốt, vẫn mờ mịt không biết, buồn cười, đáng tiếc....

4. Chương 4: Từ Tử Hủy

Đời này của ta , chưa từng nghĩ đến , sẽ ở góc một chỗ trong thời gian lâu như vậy.

Thật ra , ngày từ lần đầu đến hoàng tước đảo, chỉ là một sự ngẫu nhiên.

Ngày đó , lên thuyền của Bì Đặc thuận gió mà ra khơi , nghĩ muốn đi các nơi ở Quảng Dương ngắm cảnh(*). Bỗng nhiên thuyền trưởng lại giương cờ , hướng thuyền đi về một tiểu đảo phía nam .(cái đoạn này ta tưởng 1 đồng boom nha bà con đừng cười J)

(* Quảng Dương : 1 địa danh trong truyện , ko biết có thật ko ta chưa từng nghe tới nơi này)

“Bì Đặc , người cái tên gian thương này! Không phải nói là thuyền này hướng Quảng Dương mà đi sao? Bây giờ lại muốn đi nơi nào?” Ta nhảy xuống từ cột buồm , đi tới trước mặt Bì Đặc , túm lấy áo hắn. Hảo tiểu tử , dám gạt ta.

“Bình tĩnh một chút đừng vội nóng , đừng vội nóng haha “Bì Đặc gương mặt tươi cười hai tay giơ lên cao làm bộ dạng đầu hàng:”Không phải nói người Thiên triều các người đều rất kiên nhẫn sao? Như thế nào mà ở trên người của người lại hoàn toàn nhìn không ra được một chút nào a? Nhiên liệu trên thuyền không đủ, chúng ta đang muốn đến hoàng tước đảo để bổ sung .”

“Hoàng tước đảo ? Đó là nơi nào ?” Ta nghe vậy mới buông tay ra, đứng đặc ngồi xuống mạn thuyền ,:” Còn có , người dù gì cũng đã buôn bán cùng quốc gia ta hơn mười năm ,thật không hiểu sao phát âm còn khó nghe như vậy ? nghe giọng người làm lỗ tai ta đau.”

“Được rồi, nói ngôn ngữ của quốc gia ta đi ?” Bì Đặc cười cười , nhìn về hướng nam nói :” Hoàng tước đảo này là một trạm trung chuyển trên biển vừa xuất hiện được vài năm trước, tàu thuyền buôn bán thường ghé lại đây bổ sung nhiên liệu cùng nước ngọt.”

“Nga~...”Ta chán muốn chết nghiêng đầu xoay qua chỗ khác,” Đảo này nhìn từ xa , thật cũng có chỗ giống hoàng tước. Không biết trên đảo này có nơi nào thú vị không, ta cũng muốn đang muốn đi chơi đùa.”

“Trên đảo này nghe nói có tổ trạch một danh gia vọng tộc của Thiên triều người , chỗ này cũng không tệ a.”

“Danh môn vọng tộc? Thật xin lỗi danh gia cùng ta đời này không có quan hệ gì rồi.” Ta nhún nhún vai, hừ một tiếng.

“Còn có đảo chủ nơi này là một nữ nhân rất thú vị.”

“Nữ nhân? Mỹ nữ sao? Ta đây cũng có hứng thú muốn mở mang tầm mắt a!” Ta sờ sờ cằm: “Hoàng tước đảo quý tộc tiểu thư... Chuyện này cũng không tệ a.”

Bì Đặc không có trả lời ta, chỉ là tiếp tục bày nộ cười gian trá của hắn, mệnh lệnh thủy thủ toàn tốc đi tới.

...

Ta đời này, theo không nghĩ tới, ta sẽ ở trên một cái đảo nhỏ quen biết được một vị tiểu thư quý tộc.

Thật sự, ngay từ đầu, ta chỉ đơn giản là đi vẽ phong cảnh.

Hoàng tước đảo này quả thật so với tưởng tượng của ta giàu có và đông đúc hơn. Dân trên đảo cùng dân trong đất liền rất là khác biệt, tựa hồ còn duy trì lại rất nhiều tập tục từ xa xưa.

... Phi! .. Cái gì tập tục từ xưa , không phải chỉ là một đám người cổ hủ sùng bái thôi! Ta cầm lấy bàn vẽ nghĩ muốn đi đến cổ trạch trên núi trong truyền thuyết danh môn vọng tộc tìm cảnh để vẽ, đi chưa được nửa đường thì có bảy tám thôn dân đi đến nói cái gì phía trên là lãnh địa Mộ Dung gia, khách nhân ngài không thể đi.. nga! Người là muốn đi vẽ tranh a , vậy thì càng không được, Mộ Dung gia gia tộc thật sự là tôn quý, không có sự cho phép của chủ nhà , họa sĩ bình thường không được vẽ...vân ...vân.

Khánh đức bệ hạ tân chính cũng đã ban bố đã bao nhiêu năm rồi ? Ngay cả Hạ cung(*) cũng đã cho phép dân chúng đi vào , trên đảo này sao vẫn giống như thời đại trước đây?

(* Hạ Cung : Cung điện mùa hè , nơi nghỉ mát của vua)

Trong lòng ta mặc dù đang chửi ầm lên , nhưng bất đắc dĩ dân trên đảo rất là thuần phác, ở đó kiên trì khuyên can ta, cuối cùng đành phải phần nộ ôm bàn vẽ rời đi.

Cũng may tìm được một chỗ bên cạnh bờ biển, vừa có thể trong thấy Mộ Dung phủ đệ ở xa xa , Bì Đặc không có gạt ta, nơi này thật là một chỗ tốt để vẽ phong cảnh , ta ngồi xuống, lấy ra than chì bắt đầu vẽ bản thảo.(* phác thảo)

Cũng không biết đã qua bao lâu, bên tai truyền đến một tiếng ca mơ hồ. Ta ngẩng đầu nghi ngờ, chẳng lẽ là Bì Đặc tự nhiên hưng trí lên, tại trên đảo này ngâm nga khúc nhạc dương cầm ta thích nhất? Không đúng a, rõ ràng là thanh âm của nữ nhân.

Đi theo tiếng hát , ta nhìn thấy một nữ nhân.

Nàng mặc thanh bào màu trắng , một mái tóc tơ đen tùy ý buông thả chỉ dùng một dây lụa màu bạc buộc lại, nàng đang dọc theo bờ biển chậm rãi đi tới, trên mặt biểu lộ nét cười thản nhiên trong miệng khẽ ngâm nga khúc nhạc. Nàng đẹp sao? Ta không biết...thật sự ta không thể tìm được lời để miêu tả nàng, vì nàng như một nữ tử thời đại trước phải nên ở trong nhà cao cửa rộng , dưới ánh trăng chậm rãi dạo quanh hồ sen , lại đi lạc về trong nháy mắt bị đem đến một nơi này đối thành trời cao cùng biển rộng.

Ta nghĩ , nếu giây phút này ta không đem cảnh tượng này vẽ lại , Từ Tử Hủy ta đời này theo đuổi nghệ thuật hẳn là thật vô ích.

Không biết đã qua bao lâu , từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười. Ta vừa ngẩng đầu thì thấy nữ tử dưới ngòi bút vẽ trong bức tranh đang đứng ở bên người ta. Ta nhất thời sợ hãi, bút trong tay chút nữa rơi ra.

“Vị tiên sinh này , ta không phải cố ý quấy nhiễu ngài. “Nàng thấy biểu tình giật mình hoảng sợ của ta lập tức giải thích:” Chính vì trên đảo này chưa bao giờ thấy có họa sĩ tới, nên ta rất hiếu kỳ dưới ngòi bút của ngài hoàng tước đảo sẽ trông như thế nào.”

Đầu óc của ta suy nghĩ lại càng thêm hỗn loạn lên , nữ tử này khi gặp được nam nhân vẽ trộm nàng hẳn là nên hét nhỏ một tiếng rồi sau đó phiêu phiêu(*) rồi đi sao? Vì sao ngược lại đi tới đây , vui vẻ thoải mái bắt chuyện với ta?

(*) phiêu phiêu : bồng bềnh ý nói là đi một cách nhẹ nhàng như lướt đi của tiên nữ trên trời á ==)) , mà ta thấy kỳ kỳ nên để nguyên. haha

Nàng thấy ta nhìn nàng ngây ngốc không nói , không khỏi ho nhẹ một cái , hai gò má hiện ra hai mảnh hồng vân (*) , trông thấy ta đã lấy lại tinh thần , lại tiếp tục hỏi :” Tranh này là vẽ theo phương pháp phác họa của Tây Dương sao ?”

(*) hai mảnh Hồng vân : hai cụm mây đỏ , í nói chị đỏ mặt , hai gò má hồng lên.

Wow ...(*), việc này có vẻ thú vị đây ! trên cái tiểu đảo chưa được khai hóa này lại có một nữ tử như bước ra từ trong tranh cổ đang cùng người thảo luận về phác họa Tây Dương?

“ Thật đúng là Tây Dương phác họa , không biết tiểu thư từ đâu biết được ?” Ta thanh thanh yết hầu , thu lại tươi cười , nghiêm túc trả lời.

“Quả thật là phác họa?” Nàng gương mặt lộ vẻ kinh hỉ: “Không dám dấu tiên sinh, vài năm trước đây từng có vị linh mục ngoại quốc từng ghé

qua đảo nhỏ này, dạy qua tiểu muội ta một ít tri thức Tây Dương đơn giản, lối vẽ phác họa này cũng là do hắn ngẫu nhiên nhắc tới.”

“Từ Tử Hủy, Từ Tử Hủy! Người như thế nào chạy đến nơi đây, làm cho ta tìm thật lâu. Truyền đã sắp khởi hành!” Ta đang định trả lời, Bì Đặc thở hồng hộc chạy như điên từ bên kia đảo qua đây:” Không phải là người muốn đi họa cái kia trên núi cổ trạch sao?”

Ta thềm mắng hấn phá hoại phong cảnh , bắt đắ dĩ giai nhân đang đứng bên cạnh nhìn , chỉ có thể thở dài một hơi , dùng tiếng mẹ đẻ của Bì Đặ trả lời :” Trên đảo này ngu dân không cho ta lên núi , nói cái kia trên núi cổ trạch thật sự thiêng liêng người ngoài không thể tự tiện đi vào..”

“Có việc này sao? Nữ tử bên cạnh bỗng nhiên nói chen vào , lại có thể cũng nói tiếng Bì Đặ mẹ đẻ.” Chuyện này thật sự là ta dạy bảo sơ sót , chính là dân cư trên đảo chỉ là một lòng ngu trung(*), thỉnh tiên sinh đừng trách.”

(*) Ngu trung : ý nói những người trung thành một cách mù quáng không phân biệt lý lẽ sai trái.

Bì Đặ lúc này mới chú ý đến nữ tử bên người ta, hấn nhìn nàng , yên lặng chào một cái. Lại quay sang nhìn ta , trên mặt đột nhiên hiện ra

một nụ cười cổ quái:” Từ Tử Hủy , vị này chính là hoàng tước đảo Mộ Dung đảo chủ .”

Khuôn mặt ta cứng đờ, chỉ thấy nàng hai tay hợp lại trước ngực , hướng ta khẽ khom người cúi chào , cười nói :” Từ tiên sinh , ta là đảo chủ hoàng tước đảo Mộ Dung Sắc.”

...

Ta đời này, chưa từng nghĩ tới, ta sẽ ở một cái tiểu đảo dạy một con nhóc tập vẽ.

Thật sự, ngay từ đầu, ta chỉ là vì tò mò mà thuận miệng đồng ý.

Ta sống đến ngày này hai mươi sáu tuổi, không tính là lão, nhưng tốt xấu cũng đã gặp qua rất nhiều người; ta từ nhỏ đã phiêu bạt khắp nơi ,

không dám tự xưng là đã đi khắp nơi trên thế giới , nhưng cũng đã đến rất nhiều nơi.

Những phu nhân danh tiếng trong kinh thành ta gặp không ít, cũng không ngoài hai loại : già một chút thì vẫn kiên trì mặc trang phục của triều đại cũ, tư tưởng hành động đều giống đầu gỗ mục; trẻ tuổi một chút thì mỗi ngày mặc âu phục đi dạo khắp nơi, học được vài tiếng Tây Dương thì ra vẽ ta đây, không cần nói những chuyện khác , ngay cả cơ bản hội họa cũng sợ không hiểu biết nhiều lắm.

May mắn là , nhờ sự tồn tại của những nữ nhân này mà làm cho cuộc sống ta từ nay về sau không lo. Những nữ tử hiện đại thì ở trong nhà treo một bức tác phẩm của ta để chứng tỏ thân phận của mình, còn những nữ tử bảo thủ thì lấy bức họa của ta làm mục tiêu đã kích mà dương dương tự đắc.

Đối phó với hai loại nữ nhân này, không khó quá đáng đơn giản.

Nhưng ngay tại giờ này ngày này, ta lại được gặp một nữ nhân không giống với những người khác, thú vị a thú vị!

“Từ tiên sinh , ngài vừa rồi vẽ tranh, không biết đối với hội họa của Tây Dương có thể có nghiên cứu gì không?” Mộ Dung Sắc chột hướng ta

cung kính hỏi.

Ân?Thì ra tại đây còn có một tiểu thư không biết ta là ai? Tốt lắm!

“ Có biết một chút, cũng không thông thạo lắm.” Ta mỉm cười đáp.

Đồng thời dùng ánh mắt nghiêm khắc ngăn lại biểu tình nghi hoặc của Bì Đặc.

“Tiên sinh quá khiêm tốn. Ta có một tiểu muội, tuổi vừa đôi tám, ngưỡng mộ kĩ thuật vẽ tranh Tây đã lâu. Không biết tiên sinh có thể nán ná mấy ngày, chỉ giáo một chút?” Nữ nhân này, vẫn là vẻ mặt chân thành.

Không thể nào? Muốn ta đi giáo con nhóc họa họa, thật sự là làm trò cười cho thiên hạ đi. Ta còn chưa mở miệng từ chối, thì nghe Bì Đặc cười nói:” Đảo chủ, bằng hữu này của ta đang muốn đi đến Quảng Dương, chỉ tạm thời ngừng ở Hoàng tước đảo, khó có thể ở lâu.”

Người này tử quỷ dương, không mở miệng không có ai nói người câm điếc! Ta đi qua chắn ngang hần liếc mắt một cái,tiếp tục bảo trì phong độ tốt nhất , nói:” Tuy rằng như thế, nhưng thịnh tình đảo chủ không thể chối từ, huống chi ta thật muốn đến Một Dung phủ một lần...Như vậy ta ở tại trên đảo này dừng lại ba ngày đi.

“Đa tạ Từ tiên sinh! Ngày mai ở hàn xá xin đợi đại giá.” Nàng mừng rỡ, giương tay áo hướng ta lại là cúi đầu. Khi nàng nâng lên ánh mắt, ta phát hiện khi nàng cười trong ánh mắt là trắng đầy màu sắc ánh sáng , nét mặt bức người, không khỏi sưng sốt trong đầu dần dần hiện ra “Phong hoa tuyết đại” bốn chữ.

Nàng nhìn bản vẽ trong tay ta , mở miệng nói:” Từ tiên sinh, tiểu muội luôn tâm cao khí ngạo, đã tính nan thuần(*),nếu mời đến tiên sinh không phải do nàng thật lòng kính trọng, cũng khó ở lâu. Không biết tiên sinh có thể đem bản vẽ này cho ta, để cho tiểu muội sau khi nhìn thấy có thể tâm phục khẩu phục?”

(*)đã tính nan thuần : hoang dã khó thuần phục. =)) nói chị í ương bướng kiêu ngạo không nghe lời.

Nếu là bình thường, thỉnh cầu như vậy ta chỉ sợ là cười nhạt, nhưng hôm nay, thần khiến quỷ sai ta thể nhưng lại đưa lên bản vẽ.

Sau khi đợi Mộ Dung Sắc rời đi, Bì Đặc đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, gần từng tiếng nói :” Người xong rồi!” (đúng xong đời anh rồi , rơi vào động bàn tơ rồi haha)

“Có ý tứ gì?” Ta nhú mày.

Hỗn đản này gian tà nghiêng nhìn ta liếc mắt một cái: “Không nói cho người!” Dứt lời nghênh ngang rời đi, vừa đi vừa hướng ta vẫy vẫy tay:

“Ba tháng sau ta tới đón người.”

“Người điếc sao? Ta nói là ba ngày sau!” Ta quát.

“Ân... Ta ba tháng sau tới đón người.”

...

Ta đời này, chưa từng nghĩ tới, trừ bỏ hội họa còn có những chuyện khác có thể làm cho ta mê mẩn.

Thật sự, ngay từ đầu, ta chỉ là đơn thuần nghĩ là dạy một con nhóc họa họa.

Ngày tiếp theo đi tới dinh thự Mộ Dung gia trên đỉnh núi, quả nhiên

một đường thông suốt không hề trở ngại. Ngẫu nhiên gặp dân trên đảo, lại có người lui đến ven đường khom mình hành lễ, này hoàng tước đảo quả

thật thuần phác, nhưng, cũng cùng thời đại tách rời quá xa!(* ý nói lạc hậu)

Đi vào đỉnh núi, lúc này mới phát hiện Mộ Dung phủ đệ cùng nơi khác bất đồng, đã không có cổng chính cũng không có rào chắn, ngay cả người

trông cửa cũng không có, ngẩng lại thấy cũng đúng, này đảo hoàng tước dân chúng đều là Mộ Dung gia sở hữu, bốn phía là biển thiên nhiên che chở, cần gì làm tường rào vô dụng lại phá hư cảnh vật tốt đẹp. Đi tới đỉnh

núi thì trông thấy một cái đình viện nho nhỏ, trong viện bày ra một cái

chậu sứ Thanh Hoa mạ vàng cực lớn, bên trong trồng mấy nhành hoa sen,

vài đuôi cá chép tự nhiên chao liệng dưới nước rất là đáng yêu.

Ta nhìn quanh bốn phía, phát hiện kiến trúc Mộ Dung phủ rất cổ xưa,

mái hiên khắc đá, lăng trụ thanh chuyên đều là kiểu dáng hơn trăm năm

trước, đặt mình đứng ở trong đó, cảm thấy như đã quên đang ở đảo đơn

độc, mà giống như là đi vào cổng lớn nhà quan hậu duệ quý tộc Thiên

triều ngày xưa. Ta cúi đầu xem quần áo trên người, không khỏi thấy may

mắn hôm qua nhất thời mua vài món quần áo trường bào cũ của dân trên

đảo, nếu không mặc một thân âu phục đến nơi này nhìn rất buồn cười.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên thấy một nữ tử từ một bên hành lang đi ra, gặp ta đứng ở trong viện, giống như chấn động. Nàng búi tóc song kể,

trên mặt nhàn nhạt son phấn, một thân áo váy hồng nhạt, hai tay đặt trong tay áo khép lại trước ngực, thật là thanh tú đáng yêu. Nhưng khi đôi

mắt hạnh này nhìn ta trừng trừng, môi anh đào khẽ nhếch, ngơ ngác ngẩn

nhìn ta giống như là tượng gỗ, ta xem không nhịn được mỉm cười: những nữ hài tử trên đảo này xem ra rất ít nhìn thấy nam tử bên ngoài? Nếu không sao lại phản ứng đến mức này?

Thấy nàng vẫn chưa mở miệng, ta đành phải mở lời nói trước: "Tại hạ Từ Tử Hủy, ngày hôm trước đại tiểu thư Mộ Dung gia yêu cầu tại hạ đi đến

quý phủ giáo thụ hội họa, xin hỏi cô nương có thể thông báo thay một tiếng hay không?"

Nàng giống như giật mình phản ứng lại, đang định đáp lời, chợt nghe

thấy một trận mềm nhẹ tiếng cười từ xa đi đến: "Làm phiền Từ tiên sinh

đợi lâu, hoàng tước đảo là một nơi thô sơ, hạ nhân không khỏi không có

kiến thức, có chỗ chậm trễ, còn thỉnh tiên sinh lượng thứ."

Ta giương mắt nhìn lên, Mộ Dung Sắc nhanh nhẹn mà đến, bên môi mang

theo nụ cười, vẫn là một thân thanh bào quần trắng, chỉ là kiểu dáng

không giống với hôm qua. Nàng ngẩng nhìn ta một thân trang phục, bỗng

nhân che miệng cười nói: “Tiên sinh hôm nay cùng với hôm qua thật khác biệt nha...”

Ta thoáng xấu hổ, hôm qua ở trên thuyền Bì Đặc, thuận tay lấy một

kiện quần áo thủy thủ mặc vào thì lên đảo đi dạo loạn khắp nơi, cùng với hôm nay so sánh quả thật khác biệt quá nhiều, đành phải cười lớn nói:

“Nhận được nâng đỡ của đảo chủ nhập phủ, tự nhiên phải muốn nhập gia tùy tục, không thể quá tùy tiện.”

Nàng mỉm cười, nói: “Tiên sinh đại không cần phải như thế.” Lập tức

nhẹ nhàng gọi thị nữ đứng bên cạnh: “Lan Nhi, mời Từ tiên sinh đưa đến thư phòng Trung đình.”

Dứt lời, lại xoay mặt về hướng ta: “Tiểu muội còn trẻ tuổi không

tốt, nếu có chỗ thất lễ, mong tiên sinh thông cảm nhiều hơn. Tiên sinh

nếu có yêu cầu gì xin cứ việc nói ra, Mộ Dung sẽ cố gắng hoàn thành.

Chính là Mộ Dung còn có tạp vụ (*)quần thân, xin đi trước cáo lui.”

(*) tạp vụ: những việc vụn vặt

A? Như thế nào lại đi rồi ? Ta nhìn Mộ Dung Sắc cuối đầu hành lễ,

nhẹ nhàng rời đi, có chút trở tay không kịp, nhất thời cảm thấy buồn bã mất mát.

(=)) khử khử... cười gian)

Chờ đến khi gặp được Mộ Dung Vi, ta mới hiểu được thâm ý trong tươi cười của Mộ Dung Sắc.

Trung đình thư phòng này, cùng với những nơi khác trong Mộ Dung gia

đúng là khác biệt một trời một vực. Cửa sổ thủy tinh ẩn hoa văn , đồng

hồ hện giờ , gia cụ trong phòng tất cả đều là của Tây Dương, ở trong

góc phòng còn đặt một chiếc đàn dương cầm (piano)!Ta nhìn đến cả người

âu phục màu lửa đỏ đang ngồi ngay ngắn trước bàn nhị tiểu thư, phát hiện được hôm nay thay đổi một thân quần áo này ở trước mặt Mộ Dung Sắc xem

ra vô ích rồi, không khỏi âm thầm ảo não, không chú ý đến Mộ Dung Vi

nhìn ta với ánh mắt tò mò.

Chợt nghe thấy Mộ Dung Vi nói với các thị nữ ở trong phòng: “Các

người đều đi xuống đi,khi ta cùng tiên sinh học họa không muốn có người

quấy rầy.” Cửa nàng thanh âm cùng Mộ Dung Sắc rất là khác biệt, trong

sáng lạnh lẽ, mang một chút nhỏ nhỏ tùy hứng cùng kiêu ngạo.

Ta nhìn về phía nàng, không thể không thừa nhận là nàng phi thường

xinh đẹp, nhưng mà loại xinh đẹp này rất bén nhọn rất khiếp người, mang

theo một loại bức người khác thường, khiến cho người ta trầm mê hít thở

không thông. Là một người làm nghệ thuật ta thưởng thức loại này xinh

đẹp, nhưng làm một người nam nhân, ta theo bản năng lại muốn thoát khỏi

loại xinh đẹp mang đến nguy hiểm này.

Nhưng trên thực tế, nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ, vì vậy lúc nàng mang theo nét mặt tươi cười ẩn giấu sự đùa cợt hướng ta đi đến.

“Uy ta phải xưng hô với người như thế nào a? Nàng giống như một con mèo , nhẹ nhàng thong thả đi đến trước mặt ta:” Uhm... Từ Tử Hủy tiên sinh...hay là...Lãng tử Từ Đồng?”

“Người... Người làm thế nào biết?” Ta gần như là từ trên ghế nhảy lên.

“Người nổi danh như vậy...” Nàng bĩu môi:” Mỗi lần đến kinh thành toàn bộ là nghe những người khác nhắc đến người, ta có thể không biết sao?

Nhớ đến lần trước Lễ bộ thượng thư nhị tiểu thư còn vì người mà cào rách mặt của Nam bình quận chúa kia.”

“ Vì vậy a, ngày hôm qua a tỷ mang đến bức họa kia , ta vừa nhìn thấy thì biết là người rồi, trong nhà người khác đều có bức tranh của người, ta có thể nào không nhận ra bút pháp của người đâu?”

“ Vậy...vậy a tỷ của người biết ta là ai sao?” Tay của ta hơi hơi run lên, chẳng lẽ nữ tử ôn nhu chân thành kia thế nhưng lại...

“ A tỷ ? Nàng làm thế nào có thể biết được người là ai?” Nàng nhìn chằm chằm tay của ta:” A tỷ cả đời đem bản thân mình đặt tại trên đảo

này , đầu óc nàng là của một trăm năm trước! Huống chi , mọi chuyện đông tây về kinh thành mà a tỷ biết đều là do ta nói cho nàng. Nàng bây giờ

đại khái còn ngốc nghếch nghĩ rằng người là họa sĩ nào đi ngang qua đi.”

Ta bình tĩnh lại, nhưng phát hiện ra một sự thật càng đáng sợ hơn , ta từ lúc nào lại bắt đầu có suy nghĩ để ý một nữ tử đến như vậy? Mặc loại quần áo nàng thích, bộc lộ ra khí chất nàng thích, lo lắng của

nàng lừa gạt, yêu thích những thời khắc ở bên cạnh nàng.....A a a a a a, ta nhất định là điên rồi, ngày hôm qua là lần đầu tiên ta gặp nàng nha!

Mộ Dung Vi thấy ta không lên tiếng, trên mặt lại hiện lên nụ cười của tiểu ác ma: “ Đương nhiên nếu như ta muốn cho a tỷ biết, cũng là việc rất đơn giản.”

Nàng bước nhanh ra cửa, lấy hai tay bắt làm loa trước miệng, lớn tiếng kêu lên:” A tỷ a! Từ tiên sinh này kỳ thật là...”

“Uy! Người!”Ta một bước nhảy vọt đến phía sau nàng , lấy tay che miệng nàng lại :” Nói đi , người có điều kiện gì?”

“Người thật thông minh, khó trách các nàng thích người.” Nàng thuận thế dựa vào trong lòng của ta , ngửa đầu kiêu mỹ cười:” A tỷ nói người chỉ lưu lại ba ngày đúng không? Không được người phải ở lại cho đến khi ta học được kỹ xảo cao cấp của người, haha sau này nếu các nàng biết rằng người đã làm sự phụ của ta, sẽ tức đến méo mặt đi !”

...

Ta đời này, chưa từng nghĩ tới, yêu một người thế nhưng là một chuyện khổ như vậy.

Thật sự, ngay từ đầu, ta nghĩ rằng chỉ cần lẳng lặng nhìn người kia cũng đã tốt lắm.

Mỗi ngày sau giờ Ngọ(*), Mộ Dung Sắc sẽ đi vào trung đình thư phòng, nhìn ta dạy Mộ Dung Vi vẽ tranh. Mộ Dung Vi là một đứa nhỏ thông minh,

ta không biết nàng là do lòng ham thích hư vinh hay là do chuyện khác, nhưng khi nàng học tập lại dị thường chịu khó.

(*) giờ Ngọ : từ 11 h sáng đến 1h chiều.

Ta ngồi ở một góc trong phòng, nghiêng đầu có thể nhìn thấy được Mộ Dung Sắc. Nàng lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, trên gương mặt hiện ra nét cười điềm tĩnh, ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, tạo thành những bóng mờ đậm nhạt trên khuôn mặt, thế nhưng lại làm cho nàng trở nên mê hoặc khác thường.

(*) mê hoặc : quyến rũ hấp dẫn lôi cuốn. anh tiêu rồi.

“Người sẽ hối hận.” Bì Đặc thở dài.

“Không...”

“Người sẽ, người là con chim ưng muốn bay khắp bầu trời thế giới, hoàng tước đảo này vĩnh viễn không phải là mục đích của người.”

Bì Đặc đi rồi, ta trở lại phòng, cầm lấy bút họa.

“Từ đại ca, người lại kể cho ta một chút chuyện xưa của người trên biển đi!” Mộ Dung Vi từ bên ngoài chạy vào, hưng trí bừng bừng kêu lên.

“Hôm nay hay là thôi đi, ta có chút mệt mỏi.”

“Này... Đây là cái gì?” Nàng nghi hoặc nhìn bức họa trước mặt ta: “Đây là a tỷ đúng không? Ân, đây là điều lung của a tỷ a! Từ đại ca người

thật lợi hại, họa thật giống!”

Tiểu cô nương vẽ mặt sùng bái nhìn chăm chăm ta, nói liên miên cần nhằn kể về a tỷ của nàng cùng với cái kia kỳ dị lông chim.

Bỗng nhiên, của nàng im lặng, tiếng nói trở nên rầu rĩ: “Từ đại ca, ta thực lo lắng a tỷ.”

“Ân?”

“Có đôi khi ta cảm thấy a tỷ giống như là hoàng tước trong lồng chim kia, bị nhốt tại đây trên đảo.”

“Mộ Dung đảo chủ lớn như vậy, nếu là muốn chạy, ai có thể trở được nàng?”

“Lòng của nàng bị giam cầm ở đây, nàng này cả đời đều bị vây ở hoàng tước đảo, khóa ở Mộ Dung gia!”

Trong tay ta bút vẽ lăn rơi xuống.

“Ta không muốn giống a tỷ như vậy, ta phải rời khỏi nơi này, bên

ngoài thế giới rộng lớn chờ ta. Cho dù ta yêu a tỷ như thế nào, a tỷ như thế nào yêu ta, có một ngày ta cũng nhất định phải rời đi.” Nàng lửa

đỏ thân ảnh đứng ở phía trước cửa sổ, ngẩng cao đầu, như hướng về phía trước bầu trời hứa nguyện.

Lời của nàng ngữ giống một cây búa, đập vỡ lòng của ta, một lần một lần.

Ta hiểu được, ta cùng Mộ Dung Sắc từ khi mới gặp đã muốn nhất định. Vô luận ta yêu nàng thế nào, vô luận nàng yêu không yêu ta.

Rồi có một ngày, sẽ có một người cùng nàng bình an sống tại tiểu đảo này, mà ta, cô độc, lang bạt khắp nơi.

...

Ta đời này, chưa từng nghĩ tới, sẽ yêu ánh mắt của một người có quan hệ gần bó.

Thật sự, ngay từ đầu, ta chỉ là hy vọng nàng có thể hạnh phúc.

Ta còn đang tiếp tục vẽ tiếp bức tranh kia, bởi vì ta biết có một ngày ta sẽ rời đi.

Trên đảo có thêm một người, Nhâm Thì Khung.

Ta nhận thức hẳn, hẳn là một trong những nam nhân mà các nữ nhân thích đàm luận nhất: anh tuấn, giàu có, tiền đồ vô lượng.

Hắn tự nhiên nhận thức ta, khi nhìn thấy ta tại nơi này trên đảo, thì chỉ hơi nhướng mày, cũng không có tỏ vẻ gì khác.

Mọi người trên đảo đều nói, hẳn đối với Mộ Dung Vi nhất kiến chung tình.

Ta tin tưởng, Mộ Dung Vi là một cô gái thông minh xinh đẹp, nàng vốn có tư chất khiến cho nam nhân khác phát cuồng.

Mỗi ngày, Mộ Dung Vi như trước tới tìm ta, kéo tay của ta muốn ta kể về những chuyện xưa bên ngoài; giờ lên bút muốn ta vì nàng họa họa.

Của nàng tỷ tỷ cũng thường hay đến, nàng hình như có chút sầu lo, có lẽ là lo lắng ta cùng Mộ Dung Vi quá thân cận, cũng có lẽ là... Không, ta không thể nghĩ như vậy.

Ta là yêu thích những ngày như vậy. Nàng sẽ ngồi ở chỗ kia, lắng

lắng nhìn ta cùng Mộ Dung Vi cao đàm khoát luận(*), hoặc là cẩn thận thu

lại mỗi bản vẽ nháp của ta. Có khi, ở Mộ Dung Vi khuyến khích hạ, nàng

cũng sẽ đàn một bản đàn dương cầm khúc (ta khi đó mới biết được nàng

thế nhưng lại biết này đó), nàng đàn không hay như muối muối, có lẽ là

không có nhiều thời gian luyện tập, nhưng đối ta mà nói vẫn giống như

Thiên Âm(*).

(*) thiên âm: tiếng trời. ý nói là hay như thần tiên đàn á =))

Có đôi khi, ta sẽ ở trên đảo chạm mặt Nhâm Thì Khung, hẳn vẫn lạnh

lùng như vậy, chính là kia ánh mắt để lộ sự ghen tị một người nam nhân.

Ta trong lòng cười khổ, người ta yêu không phải người người vẫn nghĩ, tội gì như thế.

Ai biết, về sau lại hẳn thật sự cũng có đủ lý do để hận ta.

...

Có một ngày, Mộ Dung Vi đính hôn, cùng Nhâm Thì Khung.

“Từ đại ca, dẫn ta đi!” Rất nhiều ngày sau, một buổi tối, Mộ Dung Vi giống một đoàn hỏa diễm(*) xông vào phòng của ta.

(*) hỏa diễm: ngọn lửa xinh đẹp

“Đi đến nơi nào?” Ta nhìn nàng biểu tình kích động, không hiểu rõ.

“Bên ngoài, đi chỗ nào cũng được, chỉ cần không phải là hoàng tước đảo!”

“Nga ~ người cùng với ta bỏ trốn à?” Ta cười ha ha, thật sự là một đứa nhỏ.

“Bỏ trốn? Hừ, người đừng đắc ý, ta một chút cũng không có thích người.” Ánh mắt của nàng ánh giống như đang bốc hỏa.

“Bé ngoan, đừng giận dỗi.” Ta thở dài: “Nhâm Thì Khung là một nam nhân không tệ, huống chi người đi rồi a tỷ người sẽ bị thương tâm.”

“Ta chính là thà rằng a tỷ thương tâm, cũng không muốn nàng đi xuất gia!”

“Đây là ý gì?” Lòng của ta co rút lại một chút, hung hăng nắm lấy tay nàng.

“Ta vụng trộm lên nghe nương cùng a tỷ nói. Nói cái gì Mộ Dung gia chú trọng nhất dài ầu chi tự, tôn ti khác biệt, bởi vì ta cùng Nhâm gia đính hôn, sẽ làm hỏng quy củ muội nhỏ không thể lấy chồng trước. Trưởng lão dòng họ trong kinh thành đều phản đối hôn sự này, yêu cầu từ hôn.”

“Thì tính sao? Chẳng phải như thế vừa đúng với ý muốn của người?”

“Nhưng mà a tỷ nói hôn sự này không thể hủy. Còn nói nếu không còn cách nào khác muốn phải tuân theo quy củ này, vậy nói trưởng nữ nguyện ý xuất gia, làm bạn thanh đăng cổ phật, ầu muội kết hôn trước không có gì đáng trách.”

“Hoang đường, hiện tại mà vẫn còn có phong tục cổ hủ giống như thế này!”

“Thế gia quý tộc cho dù xuống dốc đến tận đâu, hoang đường quy củ gì đó cũng không ít đi?” Mộ Dung Vi giọng căm hận nói: “Từ đại ca, ta rất hiểu a tỷ ta, chỉ cần là vì hoàng tước đảo, vì ta, nàng có cái gì không thể làm?”

Ta nhớ lại gương mặt lạnh nhạt của nữ nhân kia, hiểu được Mộ Dung Vi nói là lời nói thật, nàng là một nữ tử như vậy, làm cho người ta tâm chiết, làm cho người ta... Tan nát cõi lòng.

(*) tâm chiết : gãy đổ : chắc là nói làm cho người khác đau lòng

“A tỷ từ nhỏ thương yêu ta nhất, nếu như nói người và ta lưỡng tình tương duyệt, sau khi nàng biết sẽ hết sức giúp ta. Một khi ta trốn đi, hôn sự này cũng không còn, vậy thì sẽ không còn cái gì hoang đường tộc quy, a tỷ cũng sẽ không phải đi xuất gia lập!” Mộ Dung Vi nhìn ta, tiếp tục nói của nàng kế hoạch.

Thật lâu sau, ta xoa bóp của nàng mặt: “Ta đời này làm việc hoang đường làm không ít, so sánh với việc này, cũng không thấm vào đâu ... Được rồi, ta mang người đi! Nghĩ đến việc tên Nhâm Thì Khung kia trương ra thối mặt cũng thật sự có hứng thú, ha ha ha!”

...

Đem rời đi hôm đó, nàng đến đây.

Sắc mặt của nàng tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt lại sáng ngời dịu thường. Nàng hướng ta nhẹ nhàng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Nhâm tiên sinh, ta kính trọng người, tin tưởng người tuyệt đối sẽ hảo hảo đối đãi tiểu muội... Con đường phía trước mờ mịt, hãy trân trọng.”

Ta nhìn ở nàng, rốt cục nhìn không được, đem nàng ôm vào trong lòng, ở nàng bên tai khẽ thở dài: “Thật có lỗi...”

Buông ra nàng, ta cầm trong tay bức họa đưa cho nàng, nhếch miệng cười, xoay người rời đi.

...

Ta vẫn không hỏi nàng có yêu ta hay không, cũng không cho rằng ta mang theo Mộ Dung Vi rời đi đối với việc xuất gia của nàng thật sự có ảnh hưởng.

Ta là người thật ích kỷ.

Ta biết ta nhất định phải rời khỏi nàng, “Bỏ trốn” chẳng qua chỉ là một chuyện làm cho cuộc đời của ta cùng nàng nhiều thêm một ít ràng buộc, làm cho thời điểm nàng nhớ lại ta có thể càng nhiều một ít.

Chỉ là như thế mà thôi.

5. Chương 5: Mộ Dung Vi

Từ nhỏ đến lớn, ta vẫn biết, ta là thực chán ghét a tỷ .

Khi còn nhỏ, a tỷ nói, ta không nên kêu nàng a tỷ, đó là cách gọi của dân chúng trên hoàng tước đảo. Mộ Dung gia tiểu thư làm sao có thể giống với bình thường tóc húi cua dân chúng ? Không khỏi làm thấp giá trị con người.

Ta tức giận , không phải vì nàng nói “a tỷ “ là cách gọi của tóc húi cua dân chúng , mà là do bộ dáng nàng giáo huấn ta.

Kỳ thật khi nàng nói chuyện thanh âm rất thấp, ôn nhu mềm mại, nhưng ta vẫn là không dám làm trái ý nàng..

Chung nương luôn nói: nhị tiểu thư tính tình hoang dã, chỉ có đại tiểu thư mới có thể chế trụ nàng.

Mỗi lần nghe nói như thế , la lại lập tức sinh khí.(*)

(*)sinh khí : tức giận.

Cho nên lần này, ta chết cũng không chịu nghe lời của nàng.

Ta ‘ a tỷ a tỷ a tỷ a tỷ ’ kêu gọi không ngừng.

Cuối cùng a tỷ thở dài, nói quên đi, tùy ngươi đi.

Này chính là một chuyện nhỏ, nhưng làm cho ta đặc ý rất lâu ta rốt cục phản kháng nàng được một lần!

Nhưng phần lớn thời gian, ta vĩnh viễn đánh không lại a tỷ.

Người trên Đảo thích ta, chỉ cần ta cười một cái, mọi người đều tranh nhau đem đồ tốt nhất đưa đến trước mặt ta, chỉ cần ta làm náo động , những chuyện không thể làm được vẫn có người làm.

Nhưng mà chỉ cần a tỷ nói , tiểu muội ngươi không thể như vậy. Mọi người ngay lập tức dừng tay, chỉ có thể nhìn ta áy náy.

Vì thế Chung nương hiểu rõ nhất ta nói, nhị tiểu thư a, việc này đại tiểu thư nói không được, ngài liền nhẫn nhẫn một chút đi!

Mẫu thân thấy ta vừa khóc lại nháo, luôn cười nói, nếu Sắc Nhi nói không được, như vậy là có nguyên nhân của nàng , Vi Nhi, đừng tùy hứng !

Vì cái gì? Nàng bắt quá lớn hơn so với ta vài tuổi, làm sao mà mọi người đều nghe lời của nàng ? không phải nàng chỉ cao hơn ta một chút sao?

Thực làm cho người ta chán ghét!

Người khác thì nói, Mộ Dung đại tiểu thư đối với nhị tiểu thư thật tốt , chỉ cần là nhị tiểu thư muốn, đại tiểu thư nhất định mang đến.

Ta nghe được!

Cho nên ta nói: a tỷ, ta muốn tốt nhất tiên sinh đến dạy ta tập viết, tiên sinh trên đảo quá kém !

A tỷ nói: Được. Vì thế mời tới tiên sinh tốt nhất quảng dương học phủ, Chung nương nói, đương triều Thừa tướng cũng là đệ tử của hắn.

Ta nói: a tỷ, nơi này người nước ngoài lui tới thật nhiều , ta muốn học ngôn ngữ người nước ngoài.

A tỷ nói: tốt. Vì thế mời tới vài người nước ngoài mắt xanh râu ria rậm rạp, nương nói, bọn họ là Tây Dương học giả đến đây du lịch.

Ta nói: a tỷ, ta muốn quần áo Tây Dương, Tây Dương đàn dương cầm, Tây Dương gia cụ, Tây Dương ...

A tỷ nói: tốt. Cho dù là phòng của ta toàn bộ đều đổi thành đồ của Tây Dương , ngay cả cửa sổ cũng đổi thành kiểu dáng Tây Dương.

Ta nói: ta muốn cái này! Ta muốn cái kia!

A tỷ nói: tốt. Sau đó liền đem đến trước mặt ta.

A tỷ cười nói: tiểu muội, còn muốn cái gì?

Ta nói không nên lời, lại càng tức giận hơn.

Vị tiên sinh đến từ Quảng Dương kia luôn khen ta thông minh , nhưng có một lần nhìn thấy văn chương của a tỷ , lại sợ hãi khen ngợi không thôi , gọi thẳng là kỳ tài.

Thời điểm mà những người nước ngoài đến dạy ta, a tỷ chỉ đứng ở một bên lắng lắng nghe, không hề gây chú ý. Nhưng lại có một lần ta nghe thấy nàng dùng tiếng nước ngoài thảo luận cùng những người đó về vấn đề thông thương, ta thậm chí còn không thể nói năng lưu loát giống nàng.

Về sau , ta cơ hồ muốn hận a tỷ.

Nhưng có một ngày , ta phát hiện ta không tức giận.

Bởi vì ta đột nhiên phát hiện, ta rất đẹp.

Trước đây, Chung nương luôn ôm ta nói, nhị tiểu thư của chúng ta a, trời sinh mỹ nhân bại hoại, tương lai nhất định là một tuyệt thế đại mỹ nữ!

Khi đó ta không hiểu ý tứ của nàng, nhưng về sau lại ta hiểu được.

Những người đi đến đảo , các nam nhân nhìn ta, ánh mắt khi nhìn đến a tỷ hoàn toàn khác hẳn. (.= xì ...)

Bọn họ sẽ vì ta si mê , nhưng sẽ không vì a tỷ.

Ta đắc ý , nhìn gương mặt bình thản của a tỷ không có nét gì đặc biệt , cảm thấy cũng không đến nỗi chán ghét.

Nương luôn lo lắng lo lắng nói, Sắc Nhi một lòng dốc sức vào trên đảo, nay tuổi tác ngày càng lớn, chỉ sợ sau này không tìm thấy được nhà chồng tốt.

Nguyên lai nàng sẽ phải sống cô độc đến già? Ánh mắt ta nhìn a tỷ lại có chút thương hại.

Nương nói, muốn mang ta đi đến kinh thành một chút. Nhưng mà a tỷ không đi.

Kinh thành là một nơi hoàng toàn không giống với hoàng tước đảo, phồn hoa như vậy, ồn ào náo nhiệt như thế, trên đường nhìn thấy khắp nơi xe hơi chạy, mọi người

ăn mặc cũng mới mẻ tốt đẹp hơn so với người hoàng tước đảo bao nhiêu . Hậu duệ quý tộc danh tiếng , vô số vũ hội.... A ta thật sự rất là thích kinh thành.

Ta thường ngày hấp thu giáo dục đẳng cấp cao nhất , ăn mặc cũng là do a tỷ cho ta tốt nhất , cho nên khi đến quảng dương , không hề có người cười ta đi từ hoang đảo đến đây đâu. Ta rất nhanh liền hòa đồng với các tiểu thư.

Một hôm, ta đi theo biểu tỳ tham gia tiệc trà xã giao của nhị tiểu thư Lễ bộ thượng thư, nhìn thấy một bức tranh trong phòng khách.

“Tranh này thật đẹp!” Ta chỉ vào bức họa kia, tranh vẽ một cái kênh đào có một cánh hải âu cô độc bay lượn. Ta lặng lẽ nhìn, bỗng nhiên thấy tưởng niệm đến hoàng tước đảo.

Không có người trả lời ta, ta quay sang, nhìn thấy mọi người đều che miệng mà cười. Thượng Thư tiểu thư lại che dấu không được đặc ý trong mắt.

“Ai họa vậy?” Ta hỏi, thầm nghĩ rằng chắc là danh họa người Tây Dương nào đó đi.

“Từ Tử Hủy... Ân, lặng tử từ đồng.” Biểu tỳ đi lên phía trước, nhỏ giọng nói với ta.

“Lặng tử từ đồng? Hẳn là ai vậy?” Ta truy vấn. Một phòng các tiểu thư đầu tiên là kinh ngạc liếc mắt nhìn ta một cái, rồi sau đó đều ha ha cười rộ lên, cuối cùng dường như vui, cười đến ngửa tới ngửa lui.

Ta ngờ vực không rõ nhìn các nàng. Vẽ mặt các nàng cổ quái như vậy , giống như đang cười ta không biết đương triều hoàng đế là ai.

Vẫn là biểu tỳ trước ngừng cười, nàng lau nước bên khóe mắt , nhìn mọi người nói :” Ai... đừng cười đừng cười , biểu muội mới từ bên ngoài đến , không biết hỗn đản kia thật ra là một việc tốt a!”

“Từ Tử Hủy là ai?” Ta nổi giận, cảm thấy chính mình giống như một cái đứa ngốc.

“Họa sĩ, trong kinh thành đệ nhất tranh tây sư, nghe nói là đệ tử của họa sư cung đình đâu.” Biểu tỳ nói.

“ nghe nói hẳn có thể nói ngôn ngữ của năm nước , thường hay đi thuyền đến Tây Dương mang về rất nhiều điều thú vị! Đáng tiếc người đã tới muộn , hẳn mấy ngày hôm trước lại xuất môn.” Hữu thừa tướng đại tiểu thư che miệng cười nói.

“Hoa Hoa công tử! (play boy =))Vi Nhi người trăm ngàn lần đừng có quan hệ cùng hẳn , nếu không hối hận không kịp.” Thượng thư tiểu thư nhẹ lay động chiết phến(*) , ngữ khí trên tức.

(*) chiết phến : cây quạt

“ Yêu , vậy ai kia vì muốn được Từ Tử Hủy nhìn đến , đem mặt của Nam bình quận chúa cào nát?” Có người nhỏ giọng trên ghế.

Tiệc trà tiếp tục đề tài đều là bàn bạc nói xoay quanh về con người Từ Tử Hủy. Ta không nói nữa, lặng lẽ nghe các nàng trò chuyện, cảm thấy đối với người này tò mò nảy sinh.

Một tháng sau, ta về tới hoàng tước đảo.

A tỷ vẫn như trước kia , ôn nhu khiêm tốn, nhỏ giọng tỉ mỉ hỏi ta những chuyện thú vị ở kinh thành.

Ta nhìn nàng thông cảm , nhận ra thế giới của nàng nhỏ hẹp như vậy , chỉ có mỗi hoàng tước đảo.

Nàng chưa từng thấy được xe ở kinh thành , không tham dự qua những tiệc tối lộng lẫy, cũng chưa thấy qua những chiếc tàu cự hạm...

Nàng cũng không nghe nói qua Từ Tử Hủy.

Rất đáng thương .

Vì thế ta hưng trí bưng bưng nói lên các loại thú sự kinh thành, ngoại trừ Từ Tử Hủy.

Về sau , ta lại đi quảng dương rất nhiều lần, mong muốn chính mắt gặp được người trong truyền thuyết kia Từ Tử Hủy, đáng tiếc lại luôn bỏ lỡ cơ hội.

Truyền thuyết về hấn , ta nghe càng nhiều.

Đối với nam nhân này càng tò mò hơn.

Ta nói với a tỷ , ta muốn học vẽ tranh.

A tỷ nói: tốt. Để ta tìm tiên sinh đến dạy người.

Ta nói: a tỷ, tiên sinh này quá kém , ta không cần.

A tỷ nói: hảo, vậy đổi người khác.

Ta nói: a tỷ, này tiên sinh còn không bằng người lúc trước , cái, ngay cả phác hoạ đều hoạ không tốt!

A tỷ nói: là sơ suất của ta , a tỷ lại đi tìm.

Có một ngày, a tỷ hưng trí bồng bồng đến đây, nàng nói: “Tiểu muội, a tỷ tìm tốt lão sư cho người, lần này người nhất định vừa lòng!”

Ta miễn cưỡng ngẩng đầu: “Nga ~ cái gì lão sư?” Chê cười, trừ bỏ Từ Tử Hủy, bất luận kẻ nào ta cũng sẽ không vừa lòng .

“Này tiên sinh họ Từ, lên tàu thuyền ngẫu nhiên ngừng ở trên đảo, thời điểm hấn vẽ tranh bị ta gặp được . Vị tiên sinh này chỉ có thể lưu lại ba ngày, người cần phải thật sự học.” A tỷ nhìn ta, trong mắt quang hoa bắn ra bốn phía, không giống với lúc bình thường.

Có dạng gì lão sư, có thể làm cho a tỷ kích động như vậy ? Ta tò mò đứng lên.

“Đây là tranh hấn vẽ, người nhìn xem , sẽ thấy hấn là một lão sư tốt.” A tỷ cười đưa cho ta một quyển hoạ.

Ta mở ra nhìn xem , đóng lại nói: “Ta đã biết.”

A tỷ cầm tranh đi rồi, ta tựa vào ghế, lẳng lặng cười rộ lên.

Từ Tử Hủy a Từ Tử Hủy, ta tìm không thấy người, người lại đến đây....

Từ Tử Hủy a Từ Tử Hủy, ta tìm không thấy người, người lại đến đây.

Từ Tử Hủy đến đây, hấn giống như bọn họ nói. Phi thường tuổi trẻ, phi thường anh tuấn.

Nhưng hấn cũng có điểm không giống với các nàng nói.

Hấn mặc một thân màu lam trường bào.

Các nàng nói hấn là kiểu người tân thời, biết nói năm thứ tiếng, đi du lịch khắp các nước, mọi trò vui của nước ngoài đều tinh thông.

Nhưng hấn hiện tại trước mặt ta, phong thần tuấn lãng, tay áo dài phiêu động, lại giống như một quý công tử trong thơ cổ trước đây.

Hấn nhìn ta, trong mắt khó nén vẻ thưởng thức, nhưng... chỉ là thưởng thức.

Ta có điểm bất mãn.

A tỷ không biết thân phận của hấn, hấn có lẽ cho rằng ta cũng không biết.

Ta cho thị nữ bên người lui xuống , đi đến trước mặt hấn.

Uy, ta muốn như thế nào xưng hô người a? Từ Tử Hủy tiên sinh, hay vẫn là... Ân, lãng tử từ đồng?

Hấn nghe xong lời của ta nói, nhưng lại cả kinh theo ghế trên nhảy dựng lên, vẻ mặt kinh hoàng.

Ta nhin không được nở nụ cười, người này thật thú vị, nhìn thấy thế nào cũng thật ngốc , tuyệt đối không giống với biểu tỷ các nàng nói.

Kia... Vậy a tỷ người biết ta là ai? Hấn đột nhiên hỏi ta.

Ta đang muốn thuận miệng trả lời biết, nhưng lời nói đến bên miệng, ta dừng lại.

Ta nhìn thấy tay hấn...

Tayhấn đang phát run.

Vì sao lại phát run? Hấn đang sợ điều gì sao?

Ta mơ hồ cảm thấy có điều gì đó, nhưng lại nghĩ không ra.

Ta đành phải nói thật.

Tayhấn không hề phát run, hấn nở nụ cười.

Ta hiểu được, hấn lừa a tỷ, hấn không muốn cho a tỷ biết, hấn sợ a tỷ nổi giận.

Kỳ thật hấn chỉ ở lại ba ngày, cho dù a tỷ nổi giận thì thế nào?

Hấn thích a tỷ...

Ta lại bắt đầu hận a tỷ.

Người nào cũng đều có thể thích a tỷ, chỉ riêng người không được.

Bởi vì ta thích người.

Chỉ cần người và ta ở cùng một chỗ, người liền sẽ thích thương ta.

Mỗi người đều giống nhau, người cũng sẽ không ngoại lệ.

Vì muốn giữ hấn lại, ta vụng về uy hiếp.

Hấn ở lại, ta lại hối hận.

Ta lúc đầu hấn là nên nói với hấn rằng, a tỷ biết người là ai, a tỷ luôn luôn đang lừa gạt người.

Sau đó hấn trong lòng sẽ bị thương rời đi, ta có thể đến kinh thành tìm hấn.

Nhưng ta không có làm như vậy, vì thế hấn mặc dù đang dạy ta vẽ tranh, nhưng ánh mắt lại đang nhìn a tỷ.

Mỗi ngày, a tỷ đều đến nhìn xem hấn dạy ta học. Nàng lẳng lặng ngồi chỗ kia, cái gì cũng không nói, động tác gì cũng không có làm.

Nhưng người kia vẫn nhìn nàng, càng không ngừng nhìn, ngay cả a tỷ nhu nhược như vậy cũng phát hiện được hấn nhìn chăm chú.

Nhưng may mắn là nàng rất ngốc, nàng chỉ biết hấn nhìn nàng, lại không biết hấn yêu nàng. (== chị nó kiếm tiền cho nó xài nó chửi chị nó ngốc. con này ko ưa dc)

Ta bắt đầu cố gắng học họa, ta hy vọng hấn sẽ nhìn ta nhiều hơn một chút.

Nhưng là hấn không có.

Ta càng thêm cố gắng học họa, ta học xong, có thể khiến cho hấn rời đi rồi.

Nhưng hấn vẫn là không có rời đi.

Hấn càng yêu a tỷ nhiều hơn.

Ta càng thương hấn.

Hấn là một nam tử như vậy, vì cái gì sẽ yêu một nữ nhân như a tỷ?.

Hấn tiêu sái như vậy, tài hoa hơn người như vậy, hấn từng đi khắp mọi nơi trên thế giới.

A tỷ lại bình thường như vậy, vô vị như vậy, nàng thậm chí không có đi ra khỏi hòn đảo này.

Ta không hiểu.

Có một ngày, ta đi vào hấn phòng.

Hắn đang vẽ tranh.

Hắn đang vẽ a tỷ , còn có lồng chim của nàng.

Các nàng nói, Từ Tử Hủy sẽ không vì bất luận người nào mà vẽ , hắn chỉ biết vì bản thân hắn mà vẽ.

Nhưng mà hiện tại , hắn lại vì a tỷ mà họa.

Nếu hiện tại trong tay ta có một cây dao , ta sẽ đâm bức tranh này rạch nát.

Ta sẽ rạch nát mặt a tỷ.

Ta sẽ cắt nát tâm của hắn...còn có...của ta tâm.

Ta không có dao, nhưng ta vẫn có thể rạch nát tâm của hắn.

Ta nói, a tỷ tâm bị giam cầm ,cả đời này của nàng sẽ chỉ ở hoàng tước đảo, khóa tại Mộ Dung gia !
bút Trong tay hắn rơi xuống.

Ta quả thực muốn cười to lên.

Ta nói, ta muốn bay ra khỏi nơi này , mặc kệ a tỷ như thế nào yêu ta, ta như thế nào yêu nàng. Nơi này không phải là bầu trời của ta.

Mà a tỷ, nàng không thể bay khỏi nơi này.

Mặc kệ người yêu nàng như thế nào, mặc kệ nàng yêu hay không yêu người , nàng sẽ không thể cùng người bay đi.

Nhưng ta có thể.

Ta có thể!

Hắn nhặt lên bút, nhìn ta cười bi thương.

Hắn không hề để ý ta, tiếp tục vẽ bức tranh của hắn.

Hắn vì a tỷ mà vẽ...

Một người nam nhân tên là Nhâm Thì Khung đến .

Ta biết hắn, hắn cùng Từ Tử Hủy nổi danh giống nhau.

Anh tuấn tiêu sái, tuổi trẻ giàu có.

Hắn là thích ta đi.

Mỗi người đều nói như vậy.

Nhưng ta lại không biết có phải như thế hay không ,bởi vì ánh mắt của hắn ta nhìn không thấy.

Hắn có một đôi ánh mắt giống như chim ưng.

Nhìn chăm chú vào người, giống như có thể đem người nhìn thấu.

Ta không dám nhìn hắn, ta sợ hắn biết được ta đang suy nghĩ gì.

Nhưng ta thích ở cùng một chỗ với hắn.

Bởi vì hắn không thích a tỷ.

Hắn đối với a tỷ, luôn như vậy vô lễ, như vậy chua ngoa.

Mỗi người đều thích a tỷ, nhưng hắn thì không.

Hắn trong lời nói luôn có sự đối chọi gay gắt, châm chọc khiêu khích.

Có một lần, hắn nhưng lại nói làm ánh mắt a tỷ đỏ lên.

Ta chưa từng thấy a tỷ khóc.
Trong lời nói của người khác , luôn có nhắc về a tỷ.
Nhưng hẳn lại không có.
Hắn vĩnh viễn sẽ không ở trước mặt ta chủ động nhắc tới a tỷ.
Ai, ta thực thích hẳn a!
Nếu ta không biết Từ Tử Hủy, ta nhất định sẽ gả cho hẳn.
Đáng tiếc ta quá yêu Từ Tử Hủy .
Từ Tử Hủy phải rời đi .
Ta nghĩ là như vậy.
Hắn một ngày một đêm vẽ bức tranh kia.
Ta càng thêm thích quẩn quít lấy hẳn.
Có người nói với a tỷ, ta thích Từ Tử Hủy.
A tỷ lo lắng , nàng mỗi ngày đến xem Từ Tử Hủy, đến giám thị hai chúng ta.
Từ Tử Hủy, người thấy được không?
Ở trong mắt a tỷ, người chỉ là một cái họa sĩ nghèo.
Ở nàng trong mắt, người không xứng với ta, không xứng với bất kỳ một ai trong chúng ta.
Có khi, ta nói với a tỷ, a tỷ, người cho ta đàn một bài đàn dương cầm đi.
A tỷ nói, không cần bêu xấu ở trước mặt Từ tiên sinh, ta đàn không tốt.
Ta làm nũng, đàn một bài thôi, ta muốn nghe.
Ta đương nhiên muốn nghe , nghe người đàn khó nghe như thế nào.
Đàn dương cầm là phải có thời gian luyện tập , người chưa từng có thời gian luyện tập.
Cho dù người là thiên tài, cũng sẽ đàn khó nghe thôi.
A tỷ đàn , âm thanh va chạm, đứt quãng.
Ta cơ hồ muốn cười ra tiếng. (đến lúc này là ta thấy ghét con em này dã man)
Nhưng Từ Tử Hủy nói, thật là dễ nghe, đây là ta bài ta thích nhất.
Hắn lỡ tai điếc sao?
Về sau, ta thực hoài niệm Nhâm Thì Khung.
Nếu là có hẳn ở lúc này, nhất định sẽ không lưu tình chút nào nói, thật khó nghe.
Đáng tiếc hẳn không có ở đây, hẳn chán ghét Từ Tử Hủy.
Ai..., nam nhân ghen tị thật sự là phiền toái.
Vú em nói cho ta biết, nương cùng a tỷ đính hôn cho ta.
Cùng với Nhâm Thì Khung.
Ta nghĩ hẳn là trước tiên nên chạy tới đại não một hồi .
Thừa dịp bà mới còn ở trên đảo.
Nhưng ta không có.
Ta phát hiện, đây là một cái cơ hội tốt.

Ta nghe được a tỷ cùng nương nói chuyện.
A tỷ nói, nếu là muốn ta gả trước, nàng liền xuất gia.
Kỳ thật đây chỉ là nói vui đùa.
Nhưng nàng thật sự nói qua .
Đây là một lời nói dối hoàn mỹ cỡ nào a.
Ta nói với Từ Tử Hủy, dẫn ta đi.
Hắn không chịu, bởi vì hắn không thương ta.
Ta nói, ta cũng không yêu người, nhưng nếu người không dẫn ta đi, a tỷ liền muốn xuất gia làm ni cô .
Hắn gật đầu , bởi vì hắn yêu a tỷ.
Hắn nghĩ rằng nếu hắn dẫn ta đi , a tỷ sẽ không xuất gia.
Kỳ thật cho dù hắn không dẫn ta đi, a tỷ cũng sẽ không xuất gia.
Những trưởng lão trong tộc này, a tỷ chưa bao giờ để ở trong lòng.
Nhưng nếu hắn dẫn ta đi , a tỷ liền nhất định phải gả cho Nhâm Thì Khung .
Bởi vì Mộ Dung gia danh dự không thể bôi nhọ, nhất định phải có người thay thế ta .
người Có thể thay thế ta, chỉ có a tỷ.
Nghĩ đến a tỷ gả cho Nhâm Thì Khung về sau sẽ có những ngày cực khổ, ta liền cười .(ích kỷ + ác độc đã
man có đứa em nào như vậy ko).
Ta nói cho a tỷ ta yêu Từ Tử Hủy, ta muốn cùng hắn rời đi.
A tỷ sợ ngây người, như vậy thật thú vị.
Ta nói ta muốn đi,nếu người không cho ta đi, ta sẽ chết.
Ta rút ra một cây đao.
Ta đương nhiên không muốn chết, nhưng ta không ngại mất một chút máu.
Ta đâm chính mình một đao,một đao rất nhẹ, cơ hồ không có miệng vết thương.
Nhưng a tỷ bị dọa đến, nàng nói, người đi đi, chỉ cần người hạnh phúc là tốt rồi.
thời điểm Từ Tử Hủy cùng ta rời đi, là a tỷ giúp chúng chiếu cố.
Nàng nói với Từ Tử Hủy , người phải chiếu cố tốt muội muội của ta.
Từ Tử Hủy đáp ứng, hắn yêu nàng, hắn hứa nói được thì làm được .
Nhưng là hắn cuối cùng không có nhìn xuống, hắn ôm nàng.
Hắn đem bức họa kia cho nàng.
Ta nhìn thấy, lòng của ta rất đau.
Nhưng ta lại rất cao hứng.
Hắn cuối cùng cũng rời xa nàng. Hiện tại bên cạnh hắn chỉ có ta.
Ta có thời gian cả đời cùng hắn đây chưa, chẳng lẽ còn sợ hắn sẽ không yêu thương ta?

6. Chương 6: Nhâm Thì Khung

Có lẽ bản thân A Sắc cũng không biết ,lần đầu tiên ta gặp nàng, cũng không phải ở phòng khách Mộ Dung phủ rường cột chạm trổ phong cách cổ trăm năm, mà là ở vách đá ngầm phía dưới Ván Tân Các.(nhắc xú trường hợp mấy bạn không nhớ Ván Tân Các là phòng của chị Sắc , căn phòng nằm trên vách núi nhìn ra biển đó)

Khi ta hai mươi tuổi ,học xong thì trở về từ Tây Dương , đang trong độ tuổi tràn đầy nhiệt huyết nôn nóng tham gia vào quân đội mong đáp đền tổ quốc. Ta chưa bao giờ học qua tứ thư ngũ kinh, đường khoa cử tất nhiên là không thể. Phụ thân muốn mua chức quan cho ta, nhưng ta khi đó tâm cao khí ngạo khinh thường những lời này. Cuối cùng phụ thân không còn cách nào đành phải đồng ý cho ta gia nhập vào hải quân, kỳ vọng ta ở trong quân rèn luyện hai năm có thể thấu hiểu được quan trường chi đạo.

Lú đó trong triều hai phe phái Lâm Lập , mới cũ đang tranh đấu không ngừng. Nhưng phe cũ nhất thời chiếm được thế thượng phong. Phụ thân là nhân sĩ của tân phái, còn ta khi ở Tây Dương đã từ lâu gia nhập vào tổ chức duy tân Kinh Vĩ Đảng. Nhâm gia tất nhiên trở thành cái gai trong mắt đảng phái cũ. Vì thế có người bày kế, khiến ta bị điều động đến Nam Hải, đóng quân tại một hoang đảo ở biên thùy.

Cuộc sống trên đảo vô cùng cô tịch và lao khổ, mỗi ngày đều phải đi đến các đảo gần đó để tuần tra, buổi chiều các binh sĩ phải thay nhau đi thuyền xuống đi dò xét tại các hải đăng xung quanh năm mươi hải lý(*), đề phòng đèn đuốc tắt những thương thuyền lui đến sẽ gặp trở ngại.

1 Hải lý = 1,852 km. Vậy suy ra Hoàng tước đảo cách anh khoảng 10 km.

Hoàng tước đảo cách hòn đảo ta đang đóng quân chỉ có năm hải lý , nhưng vì đó là lãnh địa của danh môn vọng tộc Mộ Dung gia,vì thế cho dù khu vực này do hải quân coi giữ nếu không có văn thư trong kinh thành cho phép cũng không thể tùy tiện lên đảo.Ta cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa hòng đảo kia như một con hoàng tước đang nằm, tưởng tượng cảnh vật trên đảo. Cứ như thế ,nhuệ khí của ta cũng dần tiêu tan, những lý tưởng hào hùng trong lòng khi về nước giờ đây cảm thấy xa vời không thể thành hiện thực, không khỏi cảm thấy ủ rũ suy sụp.

Mỗi lần đi tuần tra các hải đăng xung quanh rồi quay trở về đảo nhỏ, đã gần đến canh hai(*). Nhưng nhìn từ xa hoàng tước đảo, nơi nhìn như đầu chim tước vẫn còn có ánh đèn lay động. Ta bèn hỏi lão binh đó là nơi nào. Lão binh cười đáp :” nơi đó là Cấn Tân Các.”

(*) Canh hai : từ 2=> 4h sáng.

“Ván Tân Các?”

“Kỳ thật nơi đó gọi là gì ta cũng không biết, nhưng chính là nhiều năm qua nơi đó hàng đêm đều sáng đèn đến canh hai, cho nên thương thuyền lui tới truyền nhau cái tên. Nghe người ta nói , đó là thư phòng của đảo chủ hoàng tước đảo.”

Thư phòng của đảo chủ? Trong đầu ta lập tức hiện ra hình ảnh một lão nhân da mặt hồng hào đầu tóc bạc trắng, khêu đèn đêm khuya đọc sách , không khỏi cảm thấy bất đầu kính nể.

Nhưng mà khi ta hướng lão binh hỏi thăm thêm một chút chuyện về hoàng tước đảo thì hần nói hần cũng không biết.

Từ đó về sau , mỗi lần đi tuần tra các quần đảo xung quanh trở về, ta yêu thích nhìn ánh đèn phía xa xa, chỉ là cảm thấy khi nhìn nó, trong lòng sẽ trở nên bình tĩnh tường hòa(*) phần uất cùng phiền não nhanh chóng tan thành mây khói.

(*) tường hòa : phúc lành.

Một ngày khi ta tuần đêm, đột nhiên gặp bão táp, mà trên thuyền lúc đó lại chỉ có một mình ta. Một chiếc thuyền nhỏ ở trên biển không ngừng lung lay , lúc nào cũng có nguy cơ bị lật đổ. Ta ra sức chèo chống, chợt nhìn thấy một ánh đèn lấp lánh phía xa xa, trong lòng cảm thấy phấn khởi, hai tay vốn đã mỏi nhừ bỗng nhiên lại tràn ngập sức lực, trong lòng chỉ muốn hướng về phía ánh sáng kia mà đi đến. Một ngọn sóng cao ập đến , ta mất đi tri giác....

Khi ta tỉnh lại một lần nữa thì thấy đang nằm ở trên một bờ đá, cảm giác có người đang dùng sức lôi kéo cánh tay của ta. Ta rên lên một tiếng, mở to mắt, chỉ nghe thấy bên tay có một nữ hài tử cúi đầu hỏi :” Người tỉnh?”

Tiếng nói của nàng rất nhẹ vô cùng mềm mại, giống như tiếng sóng biển nhẹ nhàng vỗ về bờ cát trong đêm hè. Ta cố gắng ngẩng đầu lên muốn nhìn được hình dáng của nàng. Nhưng trước hết đập vào mắt ta chỉ có đôi mắt kia. Đôi mắt kia đang nhìn ta, trong mắt dường như có một tia sáng phát ra, giống như muốn đem hồn phách của người hút vào. Ta cố gắng trấn tĩnh đầu óc, rốt cục thấy rõ trước mắt là một cái thanh nhu quần trắng cô gái, đang mỉm cười nhìn ta.

(Haizzzz hai anh đều yêu từ cái nhìn đầu tiên a. Chị sắc lợi hại ^^)

“Đại thúc, người không sao chứ?” Nàng hỏi ta.

Ta sưng sốt, nhưng lập tức hiểu được. Trên đảo cuộc sống gian khổ, ta đã rất lâu chưa hề cạo râu, hiện tại trên mặt ta đầy râu quai nón, cũng khó trách nàng gọi ta đại thúc.

“Không có việc gì...” Vừa lên tiếng, ta mới phát hiện tiếng nói của mình lại khàn khàn như vậy, ta cố gắng chống đỡ thân thể đứng dậy, chỉ cảm thấy vai lưng truyền đến từng trận đau đớn, chắc là bị sóng biển xô đẩy va đập vào bờ đá.

“Đây là nơi nào?” Ta nhìn xung quanh bốn phía hỏi.

“Nơi này là hoàng tước đảo. Đại thúc, người là gặp phải bão táp bị đẩy đến nơi này đi?” Cô gái cười khanh khách đưa cho ta một bình nước:” uống nước đi.”

Ta tiếp nhận lấy bình nước, trong lòng muôn ngàn xúc động. Vốn tưởng rằng sẽ táng(*) thân trong bụng cá, không ngờ sóng biển lại đem ta đưa đến nơi này hoàng tước đảo, sống sót qua tai nạn, nhưng lại cảm giác mờ mịt.

(*) táng = chôn cất mai táng

Ta ngồi yên một lúc lâu sau, đến khi cảm thấy lưng truyền đến từng trận đau nhức mới giật mình cảm thấy thời gian trôi qua. Xoay đầu nhìn xem cô gái kia, nàng đang im lặng ngồi ở một bên thềm đá ngầm, vẻ mặt trầm tĩnh mỉm cười, nhìn không ra một tia cảm xúc.

“Thật có lỗi!” Ta ấp úng giải thích, rồi lại hỏi: “Không biết trên đảo có thầy thuốc không, ta vai lưng bị thương, cần phải trị liệu.”

“Có, nhưng mà...” Nàng đem ta cao thấp đánh giá: “Đại thúc có phải là binh sĩ đóng quân ở lục thạch tự.?”

Thấy ta nhẹ nhàng gật đầu, cô gái khẽ nhíu lại đôi mày:” Lục Thạch tự binh sĩ nếu muốn lên đảo thì phải có văn thư trong kinh thành cho phép. Nếu như không có lệnh mà một mình lên đảo chắc chắn bị phạt nặng. Năm trước cũng có một vị binh sĩ cũng bị bào đánh đập vào trên đảo, nghe nói sau khi hắn được đưa về Lục thạch tự, bị người nói vi phạm quân kỷ, bị đánh năm mươi quân côn.”

Nàng lo lắng lo lắng nhìn ta: “Đại thúc, người trên vai lưng đã bị thương, nếu như tiếp bị năm mươi quân côn....Không bằng trước hết ở lại trong này chữa thương, đợi đến khi thương thế lành hẳn rồi tính sau.”

Ta không trả lời, này gia tộc quyền thế thế gia thật nhiều quy củ, cho dù Mộ Dung thế gia đã muốn xuống dốc, nhưng mà nếu mấy người trong kinh biết chuyện tự tiện lên đảo cũng chỉ sợ sẽ hội ẩm ỉ một phen. Vì thế ta gật gật đầu :” Làm phiền cô nương, không biết phải xưng hô với cô nương như thế nào?”

“Đại thúc gọi ta A Sắc là được rồi.”

A Sắc đem ta dẫn đến một sơn động bên dưới một vách đá. Ta giương mắt nhìn lên, phát hiện phía trên vách đá chính là “ Vấn Tân Các”. Đi vào trong động, lại thấy có đầy đủ đồ dùng gia cụ, nếu như không có vách đá dày đặc, giống như là khách phòng của nhà giàu.

“Đây là...”

A Sắc thấy ta vẻ mặt nghi hoặc, trấn an cười: “Đại thúc không cần lo lắng, đây là thạch thất của Mộ Dung gia dùng để tiêu khiển vào mùa hè. Hiện tại đã cuối thu, ngoại trừ ta sẽ không còn ai đến.”

Ta âm thầm phỏng đoán thân phận của nàng. Nàng cách nói năng có lễ, khí chất không tầm thường, giống như là một tiểu thư nhà giàu. Nhưng thái độ thân thiện, quần áo mộc mạc lại không giống như các quý phu nhân danh媛 ta từng gặp ở kinh thành (ặc chi vậy mà anh tưởng phu nhân a =)). Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không đoán ra được thân phận nàng, nhưng lại không dám mở miệng hỏi.

Chỉ thấy A Sắc lấy ra một cái hòm từ trên tường, nói: “Vốn muốn tìm người đến vì đại thúc chữa thương, nhưng dân cư hoàng tước đảo rất ít, sợ tìm người thì không tới nửa ngày tin tức đại thúc ở đây đã truyền khắp toàn đảo (=) dân ở đây bà tám kinh), vì để cho cẩn thận, ta đành phải tự tay chữa thương cho đại thúc, may mà đại thúc bị thương không nặng, ta khi còn bé cũng từng học qua một chút y thuật, những vết thương đơn này ta có thể đối phó được.”

Ta sống ở Tây Dương nhiều năm, vốn cũng không nghĩ chuyện nam nữ khác biệt gì đó, nhìn vẻ mặt A Sắc ôn nhu chân thành ta cũng không nói những lời xã giao, ngồi im để mặc cho nàng bôi thuốc.

Ta nhìn quanh bốn phía, nhìn thất trên mặt bàn trước mặt có một cái hộp gỗ nhỏ, lòng hiếu kỳ nổi lên ta đưa tay mở ra, chỉ thấy một con hoàng tước co rúm nằm trong đó. A Sắc ở phía sau ta nhẹ giọng nói: “Đại thúc, sáng hôm nay ở bệ cửa sổ phát hiện con hoàng tước này, sau đó lo đầu nhìn xuống cửa sổ lại thấy được một người nằm ở bờ biển bên dưới vách đá. Nếu không có nó, sợ rằng không có người phát hiện ra người.”

“Nói như vậy, nó chính là ân nhân cứu mạng của ta rồi.” Ta cười nói.

“Đại thúc, sao người không đặt cho [ân nhân cứu mạng] một cái tên?”

“Nói vậy nhờ nó mà từ vách núi đen trăm trượng nhìn thấy ta, vậy gọi nó là “Điều Điều” được không?”

Ta lại thấy một quyển sách bị đè dưới hộp gỗ, thuận tay dời hộp gỗ sang một bên, đem sách cầm lên, đó là một quyển [Tứ hải thông thương chí]

“A Sắc, quyển sách này là của người?” Ta nghi hoặc hỏi, một cô gái khí chất ôn nhu như vậy mà lại đọc loại sách này sao?

“Hoàng tước đảo mặc dù vị trí chỉ nằm ở góc biển Nam Hải, nhưng vài năm gần đây bị hạ cho việc thông thương phổ biến rộng rãi, do đó việc đi lại trên biển bốn phương thông suốt, có lẽ trong tương lai nơi đây có thể làm một trạm trung chuyển nhỏ của đường thủy từ nam đến bắc. Ta nghĩ, đọc sách nhiều một chút lúc nào cũng tốt.”

Nàng thấy ta im lặng cũng không nói gì nữa, chỉ là yên lặng giúp ta băng bó kỹ vết thương.

Trị liệu vết thương cho ta xong, A Sắc nhẹ nhàng pha một bình trà, ngồi ngay ngắn trước mặt ta.

Ta hỏi: “A Sắc, người lúc này khổ cực đọc loại sách này, nếu như tương lai lại không có giao thương đường biển, hoàng tước đảo cuối cùng chỉ là một tiểu đảo yên lặng ở Nam Hải, người sẽ làm thế nào?”

A Sắc bộ dạng suy nghĩ thật lâu sau nói: “Nếu đúng là như thế, thì là thiên ý cũng bởi vì chuyện này không phải là chuyện ta có thể khống chế được. Nhưng nếu ta hiện giờ không có sự chuẩn bị, tương lai dù có cơ hội trời ban cho tưởng dễ như trở bàn tay nhưng cũng sẽ giống như nước chảy về hướng đông, một khi qua sẽ không quay lại. Huống chi...” Nàng giương mắt cười nói: “Trên đời này cũng không phải chỉ có mỗi hoàng tước đảo.”

Rất nhiều năm sau, ta vẫn nhớ rõ, A Sắc khi nói những lời này, ngữ điệu bình tĩnh, tươi cười ôn nhu giống như mọi khi. Nhưng trong mắt lại tràn đầy ánh sáng lấp lánh làm người ta không dám nhìn gần.

Hiện tại nhớ lại, khi đó ta đã trầm luân, chỉ là lúc ấy ngây thơ chưa biết. (=) wao anh với anh Từ có một dạng à, chị Sắc nhìn 1 phát yêu luôn hô hô.)

Hai ngày sau, thương tích của ta dần hồi phục. A Sắc không biết từ chỗ nào tìm đến một chiếc thuyền nhỏ, giúp ta rời đi. Ta biết nàng không chịu nhận tạ lễ(*), mới tháo xuống chiếc dây chuyền trên cổ, cười nói: “Điều Điều là ân nhân cứu mạng của ta, người đem sợi dây này cho nó, ngày khác ta cũng tốt mấy móc, tri ân báo đáp.”

(*) tạ lễ: lễ vật cảm tạ. ý là tặng quà cảm ơn í

A Sắc biết trong lòng ta nghĩ gì , cũng không từ chối , đưa tay tiếp nhận.

Ta ngồi trên thuyền nhỏ , cuối cùng quay đầu lại :” A Sắc, ngươi là ai?”

Nàng ôn nhu cười, đem hai tay hợp lại trước ngực, hướng ta khẽ cúi chào: “ Mộ Dung Sắc, hoàng tước đảo chủ Mộ Dung Sắc.”

...

Ta trở lại Lục Thạch Tự, trưởng quan cũng không trách cứ quá nặng , bởi vì trong kinh lại gửi đến điều lệnh, ta bị phái đi tới Đông Bắc nội hải(*). Đông bắc lạnh khủng khiếp, điều kiện khắc nghiệt hơn Nam Hải rất nhiều , nhưng lúc này trong lòng ta lại có sự khác biệt rất lớn, không hề có thời gian trống rỗng , mà là ngày ngày đọc binh thư , thu thập tư liệu phòng tuyến bờ biển, phân tích bố trí chiến lược của địch và ta.

(*) nội hải : biển trong đất liền , hay còn gọi là biển lục địa á. ^^

Ba năm sau,Đông di đảo quốc xâm lược, thế tấn công vô cùng hung hãn, đại thần trong triều đều không có đối sách.Đảng Phái cũ lại như thế tiến cử ta, chắc là biết tình hình quân sự hiểm ác , muốn đem ta phần tử của tân phái ra làm dê con thế mạng, cũng nhân cơ hội đó kềm chế Nhâm gia. Không hề biết rằng ngay trận đánh đầu tiên ta đã đánh tan quân địch , thu hồi lại được phần đất đã mất, mưu kế của họ tự động bị phá vỡ, thế lực trong triều dần dần nghiêng về tân đảng.

Lần thứ hai ta nhìn thấy Mộ Dung Sắc, là sau ba năm chiến dịch Đông hải.

Ta đi sứ sang Tây Dương tìm kiếm phương pháp chế tạo vũ khí, khi chuẩn bị quay về thì gặp đội thương thuyền của Nhâm gia cũng đang quay về nước nên vui vẻ cùng đồng hành. Lúc chỉ còn cách Quảng Dương bảy ngày đi đường , đội tàu đột nhiên rẽ hướng về phía nam, ta không rõ cho nên hỏi thuyền trưởng.

“Công tử đã nhiều năm không đi đường biển, chỉ sợ không biết. Phía nam có một tiểu đảo gọi là Hoàng Tước đảo, là lãnh địa của vọng tộc Mộ Dung gia, những năm gần đây không ngừng phát triển, đã thành nơi trung chuyển lớn nhất ở khu vực Nam Hải. Những thuyền đi ngang qua đây đều ghé lên đảo bổ sung tiếp tế nguyên liệu.” Thuyền trưởng cung kính đáp.

Ta cười rộ lên, nàng quả nhiên đã làm được .

Thuyền đi tới trên đảo, ta không có rời thuyền. Bỗng nhiên nhìn đến trên bến tàu có một thân ảnh xanh trắng, dị thường chói mắt.

Là nàng!

Nhiều năm không gặp, nàng khuôn mặt vẫn như trước, chính là phong thái dữ phát thành thực. Ta nhìn nàng dịu dàng tươi cười, cảm thấy trong lòng có vài thứ bị đánh thức dậy. Xoay người hỏi thuyền trưởng: “... Người kia là ai?”

“Đó là hoàng tước đảo đảo chủ.”

“Có từng hôn phối?”

“Vẫn chưa.”

Không biết vì sao, ta đối với đáp án này cảm thấy rất là vừa lòng.

Trở về nhà trong kinh thành,có một ngày phụ thân hỏi ta: “Thì Khung, ngươi có biết Mộ Dung Gia không?”

Ta trong lòng giật mình , cảm giác giống như khi còn nhỏ ăn vụng kẹo mạch nha bị mẫu thân bắt gặp , nhưng vẫn cố tự trấn định đáp :” Đã nghe nói qua. Phụ thân , vì sao bỗng nhiên nhắc đến.”

Phụ thân thở dài nói:” Ngươi chắc là đã nghe nói qua Thạch Thị thương xã?”

Ta nghĩ nghĩ :” Hình như đã từng nghe qua, gần đây ở kinh thành thường nghe thấy danh tiếng của bọn họ.”

“ Thạch thị thương xã này năm gần đây đột nhiên xuất hiện, chủ nhân đứng phía sau màn là ai , ta một chút thông tin cũng đều không có. Chính là trên phố lưu truyền , bọn họ cũng đáng phái cũ quan hệ mật

thiết.”Phụ thân nhìn ta nói:” Thạch thị hiện nay vẫn chưa phải là đối thủ của Nhâm gia, nhưng mà Thì Khung à, con có hiểu ý ta muốn nói gì sao?”

“Con bắt tài không hiểu.”

“Thì Khung, Nhâm gia ta là thương nhân, tham dự tranh đấu của tân cử đảng kỳ thật cũng chỉ vì tìm kiếm tốt nhất người mua, chờ ra giá....Nhưng nếu là vì dốc hết sức duy trì bảo hộ tân đảng mà quyết liệt cùng đảng cũ, hậu quả đó, mất nhiều hơn được a..!”

“Phụ thân!”

“Người đừng vội, ta biết hài tử ngươi này tính tình, muốn người nghiêng về phía đảng cũ việc đó là không có khả năng. Huống chi, tân đảng vẫn là ta tối hữu lực kiếp mã... Cho nên ta muốn người hướng Mộ Dung gia tiểu thư cầu thân.”

Ta hiểu được ý tứ của phụ thân. Mộ Dung thế gia tiểu thư, ở trong triều không có quyền vô thế, kết hôn với nàng vừa không làm cho tân đảng nghi kỵ,lại có năng lực hướng cũ đảng lấy lòng, có thể nói là nhất tiễn song điêu(*). Chính là, chính là, chính là ta...

(*) một mũi tên bắn hai con chim.

Ta thích nàng, nhưng ta không muốn dùng lý do như vậy đi cầu hôn nàng.

Phụ thân đi tới, vỗ vỗ vai của ta: “Hài tử, ta biết các ngươi những người này đó du học trở về tất cả đều thích đem tình yêu, tự do cái gì luôn nói tại bên miệng. Tuy nhiên người phải nhớ kỹ, Nhâm gia, không phải chỉ một mình ngươi!”

Mang trong người mục đích như vậy, lần thứ ba ta nhìn thấy Mộ Dung Sắc.

Ta đối với Mộ Dung phu nhân thao thao bất tuyệt nói về chuyện xưa kia cố tìm báo ân, ở trong triều nhiều năm, lời nói dối nói hơn thế cũng có thể nói, ngay cả bản thân mình cũng có thể lừa gạt nói chi người khác.

Mộ Dung phu nhân tự nhiên mừng rỡ, gọi hai nữ nhi ra cùng ta gặp mặt.

A Sắc lẳng lẳng nghe mẫu thân nói xong một đoạn ‘ chuyện cũ năm xưa ’ kia, mặt lộ vẻ hoang mang. Khi nàng dùng đôi mắt sáng ngời thuần khiết nhìn về phía ta, ta thế nhưng lại cảm thấy xấu hổ vô cùng, không dám nhìn nàng, chỉ có thể vội vàng cúi đầu nhìn về hướng khác.

Nhưng thời điểm ta nhìn thấy Mộ Dung Vi, lại nhẹn không được cười rộ lên, bởi vì đây không phải lần đầu tiên ta gặp nàng.

Năm đó lúc A Sắc chữa thương cho ta, ta từng trốn từ một nơi bí mật gần đó quan sát nàng. Lúc đó nàng vẫn là một đứa nhỏ còn chưa dứt sữa, luôn đuổi theo túm váy A Sắc kêu gọi không ngừng” A tỷ A tỷ A tỷ...” , cho đến cuối cùng A sắc phải nói :” Đã biết, tùy ngươi đi!” Lúc ấy nàng mới đắc ý bỏ đi.

Không nghĩ đến , đứa nhỏ ngày đó bây giờ đã trưởng thành thanh xuân thiếu nữ. Ta cảm thấy xúc động rất nhiều, đến lúc nói chuyện với nàng cũng nhẹn không được mà nói với giọng nhu hòa, ngữ khí mềm nhẹ, giống như vẫn đang nói chuyện với đứa trẻ năm đó.

Vừa nhìn lên, lại trông thấy A Sắc. Nàng đang mỉm cười nhìn chúng ta, biểu tình ôn nhu vẫn như năm đó, nhưng ta biết nàng cũng không có nhân ra ta. Trong lòng ta vô cùng mâu thuẫn, hy vọng nàng nhận ra ta , lại vừa hy vọng nàng vĩnh viễn không biết ta là ai. Vì thế ta càng chuyên chú nhìn Mộ Dung Vi , cố gắng không nói chuyện với nàng. (=)) mắc cỡ)

Ta là một quân nhân, trên chiến trường ta vĩnh viễn cũng không bao giờ tỏ ra sợ hãi. Ta biết dáng vẻ của ta tự nhiên như vậy, cử chỉ bình tĩnh như vậy , nhưng mà chỉ cần nhìn thấy ánh mắt của A Sắc, ta biết tâm của ta đã bị đánh tới bởi chạy trốn chết.(*)

(*) khúc này không biết anh ấy nói gì nữa : khó edit quá đại khái là nhìn chị anh tim đập dồn dập không chịu nổi á, =)) thua ánh mắt giai nhân heehee.

...

Ta nghĩ ta không nên lại lên trên đảo, nhưng là ta vẫn đi...

Thời điểm mà ta lại đến đảo, gặp được Từ Tử Hủy.

Nam nhân này ta đã gặp rất nhiều lần. Ta không thích hắn, hắn luôn khiêu thoát tản mạn như thế, vô pháp vô thiên, luôn lộ ra vẻ tươi cười bất cần đời. Nhưng quả thật hắn anh tuấn tiêu sái, tài hoa hơn người, có thể làm cho các nữ nhân vì hắn mà điên cuồng.

Hắn nhìn thấy ta, có chút giật mình, nhíu lại đôi mày xem như là chào hỏi.

Ta không biết hắn vì sao lại ở trên đảo, nhưng khi ta nhìn thấy hắn và A Sắc ở cùng một nơi, ta cũng không cần biết vì sao ta chỉ muốn biết là, hắn khi nào thì mới rời khỏi đảo.

Ta đến Hoàng Tước đảo là vì muốn gặp A Sắc, nhưng khi vừa đối diện với ánh mắt của nàng ...ta lại lùi bước, càng thêm chăm chú nói chuyện cùng Mộ Dung Vi. (=)) chết cười.)

Nàng nhìn xem chúng ta, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, đi lại gần đây. Ta theo bản năng lui về phía sau từng bước (=)) anh xem chị là thú dữ à), nhưng lại nhìn thấy trong tay nàng bức họa cuộn tròn.

“Đây là cái gì?” Ta hỏi.

Nàng cúi đầu nhìn, cười khanh khách đáp: “Đây là tranh vẽ của Từ tiên sinh.”

“Tranh của Từ tiên sinh?” Ta không che giấu được trong lòng chua xót: “Không biết là danh họa như thế nào quý trọng mà lại khiến cho đại tiểu thư quý trọng như vậy ôm vào trong ngực.”(dầm ở đâu mà chua quá a)

Mộ Dung Vi bên cạnh ta cũng nhảy ra, cười nói: “Nga? Là tranh của Từ đại ca vẽ à? A tỷ a tỷ cho ta xem xem!”

Đối với tiểu muội này nàng luôn sủng ái có thừa, đành phải nhẹ nhàng mỉm cười thở dài, đem bức họa cuộn tròn trong tay mở ra.

Ta cầm lấy bức họa trong tay Mộ Dung Vi nhìn xem, thật ra cái này cũng không thể nói là tranh được, chỉ là bản phác thảo nháp, một số khác lại chỉ là tiện tay nguệch ngoạc vẽ xấu

Ta cười lạnh nói: “Thì ra sở thích của đại tiểu thư là loại này tiện tay bôi xóa lung tung này nọ, quả thật là một khắc Xích tử chi tâm a!”

(*) Xích tử chi tâm : trong translator dịch là “tấm lòng son”, do khó hiểu tí nên mình ra seach google thêm. [Thành ngữ “Xích tử chi tâm” xuất xứ từ Mạnh tử, tức là tâm hồn ngây thơ trong sáng của trẻ thơ, nói trắng ra là những tâm hồn trong sáng như nhiên, chưa có tạp niệm, không phân biệt so đo của người lớn đa sự. Sau này, Cụm từ này dùng nhiều trong Nho giáo, và Đạo Cao Đài Việt Nam được ứng dụng khá phổ thông.]

Còn ý trong truyện thì mình có thể tạm hiểu là : Anh ghen với chị nên nói méo : ý nói chị hâm mộ anh TỬ, tấm lòng son mãnh liệt chân thành á ^^ .Bạn nào hiểu rõ chỗ này giải thích thêm dùm với ^^.

“Không, Từ tiên sinh tài hoa hơn người, cho dù là tiện tay vẽ xấu vài nét, cũng đã là tài hoa hơn người.” Nàng mắt to trừng ta, không hiểu được ta vì sao lại đối chọi gay gắt.(nguyên văn là Khả quyến khả điểm. Nhưng mà ta seach google chả ma nào giải thích, quăng vô từ điển thì nó ra là “đáng chú ý thôi à. ^^!)

“Tài hoa hơn người...tài hoa hơn người!” Từ Đồng tên tiểu tử này ở kinh thành đùa giỡn nữ nhân, những chuyện trên hoa gheo nguyệt quả thật là tài hoa hơn người khác !... (^ chưa quá, chưa quá)

“Đại tiểu thư đã lâu sống nơi đảo hoang vắng đơn độc, khó gặp bóng người, dùng tài hoa hơn người bốn chữ để đánh giá Từ Tiên Sinh của ngươi chỉ sợ là hơi” Lời chưa kịp nói ra đã bị chặn ở yết hầu, bởi vì ta nhìn thấy ánh mắt của nàng. Giật mình ...ta đang làm cái gì...không tiếp tục nói nữa, xoay người rời đi...

...

Ta bị trúng cổ (*) rồi, bản thân tự nhủ rằng không thể lên đảo, ta nói ta không thể lại nhìn ánh mắt của nàng nữa...nhưng cuối cùng ta vẫn là đi.

(*)Cổ: đọc truyện cổ đại rành ừ hen. Sâu cổ của người miêu á. Anh thì chắc là trúng tình cổ. hehe

Ta đi vào tiền thính(*), đầu tiên là nhìn thấy A Sắc. Nàng đang cầm theo một lồng chim màu đen, ở trong lồng có một con hoàng tước đang nhảy nhót. Ánh mắt ta nóng lên, thì ra đã nhiều năm như vậy nàng vẫn chưa quên.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy, lộ ra nụ cười vui sướng khác thường , nói :”Nhâm công tử!”

Ta nhìn nàng , cảm thấy nguyên nhân mình trần trở suy nghĩ thì ra gốc gác đến cỡ nào, mặc kệ bởi vì nguyên nhân nào mà cười nàng, ta yêu nàng....không phải là đủ rồi sao? (ôiiiiiii >_< câu=“” nói=“” ăn=“” tiền,=“” ta=“” yêu=“” nhâm=“” ca=“”>

Chỉ nghe thấy nàng cười nói với thị nữ:” Nhanh , mau đi mời nhị tiểu thư, Nhâm công tử đến đây!” Rồi lại quay đầu nhìn ta:” Nhâm công tử xin chờ một lát, tiểu muội tức khắc sẽ ra đến.”

Lòng của ta chợt lạnh, trong mắt của nàng không có ta, chỉ có cái kia yêu thích Mộ Dung Vi nhâm công tử.

Khi Mộ Dung Vi đi đến, nàng cười cầm theo lồng chim rời đi. Nguyên lai đúng là không muốn ở cùng ta dù chỉ một khoảnh khắc sao?

“Đại tiểu thư đi vội vã như vậy a?” Ta hỏi nàng.

“Chẳng lẽ là vừa thấy ta liền cảm thấy phiền chán, hận không thể sớm rời đi sao?”

“Hay là đại tiểu thư muốn ám chỉ ta không được hoan nghênh, về sau đừng có tái xuất hiện sao?” (anh yêu cái kiểu này dễ bị chọi dèp :T)

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, trong mắt có một tia đau xót. Lòng ta đau nhói, xoay người sải bước rời đi, lại nhìn đến cái kia lồng chim sắt, oán hận nói :”Cái gì Điều Điều , cái tên dung tục như thế mà cũng dám dùng !” (^^!)

...

Ta không muốn làm tổn thương nàng, nhưng cuối cùng lại tổn thương nàng...

Ta thấy nàng bởi vì hoàng tước đảo làm việc vất vả trở nên gầy yếu mà tức giận, ta thấy nàng vì Từ Tử Hủy đánh đàn mà tức giận, ta thấy nàng đem ta đẩy về phía Mộ Dung Vi mà tức giận.....Ta muốn gặp nàng, nhưng khi gặp nàng ta lại tức giận, bởi vì tức giận mà ta trong lúc đó lại tổn thương nàng.

Nếu ít gặp nàng một chút, có lẽ sẽ tốt hơn.

Ta nói với phụ thân, ta muốn đến Bắc hải thao luyện thủy quân. Ba tháng sau , khi ta trở về , phụ thân nói, hẳn đã thay ta hướng Mộ Dung Gia tiểu thư cầu thân, tháng sau thành hôn.

“Là người nào Mộ Dung tiểu thư?” Trong lòng ta tràn đầy lo lắng, hỏi phụ thân.

Phụ thân khó hiểu ý ta , đáp: “Hoàng tước đảo Mộ Dung tiểu thư , còn có nhà khác Mộ Dung tiểu thư sao?” Tiện tay đưa cho ta ngày sinh tháng đẻ của tân nương.

Đó là bát tự (*) của Mộ Dung Vi, không phải của nàng! Cũng được, đối với phụ thân mà nói chỉ cần là tiểu thư Mộ Dung phủ, Mộ Dung Sắc hay Mộ Dung vi thì có khác biệt gì đâu ?

(*) bát tự : giờ sinh ngày sinh năm tháng

Phụ thân không biết về mặt diện cuốn của ta là do đâu, thật cẩn thận nói : “Người ở Bắc Hải ba tháng, không có tin tức, ta sợ đêm dài lắm mộng, nên tự tiện thay người cầu thân. Chính là việc hôn nhân này người không phải đã sớm ngầm đồng ý sao, vì sao về mặt như thế?”

Ta mệt mỏi lắc đầu, nói: “không có việc gì...không có việc gì...”

Phụ thân mặt đầy nghi hoặc, lại cảm thấy không nên hỏi nhiều, đành phải phần nộ rời đi.

Nhưng ta tất nhiên sẽ không để ọi việc diễn ra như thế, ta nhớ lại năm đó A Sắc từng nói qua với ta gia quy cổ quái nhà Mộ Dung. Phải người đem tin tức thành hôn báo cho người gia tộc Mộ Dung biết, đồng thời ám chỉ Nhâm gia sẽ trợ giúp Mộ Dung tỷ muội đem gia sản năm đó nhất nhất đoạt lại. Quả nhiên, người Mộ Dung gia tộc lập tức gửi thư tín đến Hoàng tước đảo.

Ta cũng biết Mộ Dung vì đối với ta mặc dù rất có hảo cảm nhưng đối với Từ Tử Hủy lại là tình cảm đặc biệt. Lấy cá tính nàng, nếu như không cam chịu thành hôn cùng ta tất nhiên sẽ hội bỏ trốn. Có lẽ , ta nên tiếp ứng người lên đảo trợ giúp nàng một tay?

Ngày tiếp theo lên đảo, nghe thấy Mộ Dung Vi đã cùng Từ Tử Hủy bỏ trốn rời đảo. Khi đó A Sắc ở trước mặt ta , cầu ta thành toàn cho bọn họ, ta gần như nhịn không được ngửa mặt lên trời cười dài: ông trời quả nhiên giúp ta, ô hô thật là may mắn! (:T nhâm ca biến thái)

Ngày thành hôn, ta thấy cổ tay nàng quấn quanh một sợi dây màu vàng nhìn thật quen mắt, rốt cuộc chợt bình tĩnh đại ngộ, trong lòng không khỏi vui sướng.

Chấp tử tay, cùng tử giai lão, cũng chỉ cần như thế mà thôi.

7. Chương 7: Mộ Dung Sắc

Dường như người của Mộ Dung tộc đã không còn nhớ Mộ Dung gia gia huấn, nhưng ta vẫn nhớ rõ.

Thế vô tuyệt cảnh (*), nếu không còn đường để lui không bằng chọn đi một con đường khác.

(*) thế vô tuyệt cảnh : giống với câu Bước đường cùng của á.

Thư phòng của ta trên đảo Hoàng Tước , vốn là phòng của tông chủ (*) từ khi mới xây dựng Mộ Dung Phủ. Khi ta mới vào nơi đây, thầm nghĩ vì sao thư phòng này lại xây dựng phía trên vách núi , nếu có kẻ thù từ bên ngoài đánh vào, chỉ cần chặn cửa trước, người bên trong tất nhiên không có đường để lui , trốn cũng không thể trốn.

(*) tông chủ :tổ tông , người đứng đầu một gia tộc.

Một ngày kia , ta vô tình chạm phải cơ quan, mới biết được dưới thư phòng này có một cái động thiên nhưng lại được che giấu kỹ từ bên ngoài không thể nhìn thấy, cùng mật đạo dẫn thẳng ra biển. Trong mật đạo rất nhiều thuyền nhỏ được bọc da, cùng với vàng bạc châu báu, xiêm y đệm chăn, cũng có cả thức ăn nhưng đã hư thối thành tro trông giống như dưa và trái cây. Nhớ lại gia tộc Mộ Dung gia cũng đã phồn thịnh hơn ba trăm năm , chưa từng có nguy hiểm về tính mạng hay tai ương bất chợt, tổ tiên lại chuẩn bị đến mức độ này, thật là đáng kính phục.

Phụ thân nói với ta, tuyệt cảnh phùng sinh(* gặp nguy hiểm nhưng vẫn có đường sống) , đều không phải do ông trời an bài, mà chỉ vì sớm có chuẩn bị.

(ý này rất hay, ^^ đáng học tập)

Năm ấy khi phụ thân ra đi, đem ngọc bài tông chủ giao phó lại cho ta, lệnh cho ta cùng với mẫu thân dời đi hoàng tước đảo. Ta khi đó ngây thơ không biết, không hiểu được phụ thân một phen khổ tâm, chỉ thầm nghĩ muốn cùng nương thoát khỏi chốn thị phi nơi kinh thành, rời đi đám thức chất sài lang hổ báo. Đi đến trên đảo, gặp được thuộc hạ năm xưa của phụ thân, mới biết được phụ thân đã sớm đoán được có ngày này,lo lắng mẫu thân cùng ta ở trong Mộ Dung tộc không có chỗ dung thân, cho nên đã âm thầm hành động, đem tài sản riêng trong Mộ Dung tộc chuyển ra bên ngoài, lấy danh nghĩa dòng họ của mẫu thân thành lập Thạch Thị thương xã, ra lệnh cho tâm phúc (*) âm thầm trông giữ. Chỉ nghe lệnh người nắm trong tay ngọc bài tông chủ Mộ Dung gia. Chỉ là mệnh trời khó đoán, việc này chưa hoàn thành, phụ thân đã sớm ra đi, nhưng mà nhờ vào đó, vẫn là bảo đảm cho cả nhà ta cơ mà không lo trong nhiều năm qua.

(* tâm phúc :thân tín, thuộc hạ trung thành thân cận)

(*thì ra cái thương xã bí ẩn này là của baba chị =)) là nguyên nhân mà ba anh Nhâm bắt đi anh đi cầu hôn í , mọi người nhớ ko)

Ta từ nhỏ đã gặp phải cảnh thế gian âm lạnh (*), không cần phải có một đại trí tuệ cũng có thể thấu hiểu được một số việc ở đời, nếu như nghĩ giữ được mọi thứ trong tay, chỉ bằng cẩn thận phòng ngừa, có thể dùng được người nào thì tận dụng dùng hết, làm hết những việc mà bản thân có thể làm.

Mộ Dung thế gia, đối với ta chỉ như ngọn cỏ ven đường. Nhưng này danh tiếng tên tuổi của gia tộc quyền thế còn có vài phần có thể sử dụng. Cũ phái đại thần, thanh niên của giới quý tộc khi nghe nói tới Mộ Dung

thế gia, sẽ nảy sinh vài phần ý đồ muốn thân cận. Ta mặc dù ở trên hoàng tước đảo, cũng chưa bao giờ thư từ liên lạc qua với đảng phái cũ. Ngày thường chỉ cần bày ra diễn xuất trước đây, thỉnh thoảng nhắc đến sự suy thoái của lớp quý tộc, sĩ tộc nào xuống dốc, ngẫu nhiên ca thán một chút vận mệnh nhiều oan trái ,nói bóng gió việc lưu lạc nơi hoang đảo đau khổ cùng cô tịch. Chỉ cần như vậy những người phe cũ này sẽ sinh lòng cảm động , đối xử cũng hậu đãi ân cần hơn.

Câu được khôi phục nguyên chức quan, hoàng tước đảo cũng nhận được lệnh trở thành nơi trung chuyển. Mọi việc như vậy phần lớn cũng nhờ vào sự tương trợ của các vị di lão trong triều.(phe phái cũ , cự thần á =)) chị dã man , ra vẻ đáng thương í ông già đó giúp, trong khi anh Nhâm bị mí chả hại te tua)

Ta tuy cư ngụ đã lâu trên đảo đơn độc, nhưng vẫn biết được nhiều việc của thế giới đang diễn ra. Vô luận hiện nay trong triều phái nào đang cầm quyền, nhưng cứ theo tình hình này, tương lai nhất định là nghiêng về phe tân đảng. Mượn sức bạn bè Tây Dương, kết giao thân cận những nhân sĩ tân đảng , cứ thuận theo thời thế.

Một ngày sau cơn bão, ta vô tình nhìn xuống dưới vách núi đen phát hiện một binh sĩ gặp nạn. Quân sĩ bên ngoài tự tiện lên đảo sẽ bị lấy quân pháp xử lí, ta tất nhiên biết điều đó, nhưng việc này có quan hệ gì với ta đâu. Vốn định gọi người nâng hân đi, trong lúc vô tình lại nhìn thấy vòng cổ của hắn.

Khi phụ thân mới bắt đầu thành lập Thạch Thị thương xã, liền đặt nền tảng thu thập tin tức khắp nơi, do đó ta nhận được rất nhiều lợi ích to lớn, mặc dù một ngày cũng chưa từng rời đảo, nhưng tình hình trong thiên hạ lại nắm giữ không hề sót một thông tin gì. Cơ duyên xảo hợp, vòng cổ trên người gặp rủi ro này ta đã từng nhìn thấy.(dã man , >____< thì=“” ra=“” chị=“” cứu=“” anh=“” cũng=“” chẳng=“” có=“” tốt=“” lành=“” gì=“” ,=“” tội=“” anh=“”>

Kinh vĩ đảng, là một tân đảng theo xu hướng duy tân mới được thành lập, đảng viên đa số là thanh niên tài tuấn từ nước ngoài du học trở về. Đợi thêm một thời gian, Kinh Vĩ Đảng dĩ nhiên sẽ trở thành tân phái trụ cột trong triều, thế lực không thể khinh thường, mà vòng cổ có khắc hình nguyệt quế chính là dấu hiệu biểu hiện cho vị trí cao cấp trong Kinh Vĩ đảng.

Ta không biết binh sĩ bề ngoài trông có vẻ lồi thoi này có quan hệ như thế nào cùng Kinh vĩ đảng, nhưng có khả năng là người có thể dùng (=.= nói trắng ra là có thể cho chị lợi dụng), không thể để cho chạy thoát. Ta liền gạt mọi người, dẫn hắn đến sơn động trên đảo tĩnh dưỡng chữa thương.

Người nọ dù mặc xiêm y rách nát, chật vật không chịu nổi, nhưng hai mắt sáng ngời, cử chỉ lời nói thật là có lễ, trong lòng ta càng thêm chắc chắn, đối xử với hắn cũng thêm phần ân cần chu đáo.

Mỗi khi nhàn rỗi trò chuyện, ta cũng không giống như ngày thường trầm mặc ít nói , mà là nhắc đến việc đổi mới của tân phái nhiều lời khen ngợi, thỉnh thoảng nhắc đến biểu hiện với việc thông thương mở cửa rất là hứng thú. Về mặt hân lộ vẻ tán thưởng, đôi khi lại lâm vào trầm tư dường như có điều suy nghĩ.

Đến khi rời đi, người kia hỏi ta:” A Sắc đối đãi với ta như thế, chẳng lẽ không sợ ta trong lòng mang ý niệm hại người, ý đồ bất chính?”

Ta cười đáp:” Trên đời làm gì có nhiều người mang tâm mang ý nghĩ hại người như vậy, chỉ cần ta lấy chân thành đối đãi, tin tưởng rằng đại thúc cũng không nỡ hại ta.” Huống chi, trong tay áo ta có giấy chủy thủ gia truyền của Mộ Dung gia =)). (cao thủ)

Người nọ cười ha ha, giơ tay cởi ra vòng cổ đưa ta, đẩy thuyền rời đi.

Hắn từ đầu đến cuối không hề nói ra tên họ, ta cũng không có hỏi. Việc trên đời vốn nhiều điều khó nói, cho dù biết được tín danh của hắn, nhưng ngày sau hắn lại không muốn hỗ trợ ta,việc đó cũng không thể tránh được, nhưng người này nếu như trong lòng ghi nhớ ân tình này, thì sẽ quay lại. Dù sao , Hoàng tước đảo, Mộ Dung Sắc ,cũng không có đi nơi nào khác.

Ta mang vòng cổ trở lại trong phòng , đặt Điều Điều lên đùi, sai người tìm đến lồng chim mà phụ thân đặc biệt chế tạo, đem Điều Điều đặt vào trong đó.

Có một số việc dù đã làm, nhưng là cả đời vẫn không thấy có hồi báo. Nhưng nếu như không làm thì chắc chắn sẽ không có kết quả. Nhưng , ta tuyệt đối không ngại chờ đợi.....

...

Tiểu muội cùng cha mẹ sinh ra với ta, tính tình ngang bướng, mãnh liệt kiêu căng, ta với nàng từ nhỏ đã không thân mật lắm. Nhưng nếu nàng muốn gì, ta chưa bao giờ từ chối.

Tiểu muội muốn tìm tiên sinh dạy viết chữ tốt nhất thiên hạ, ta liền mời tới Quảng Dương thư viện Trương Minh Thanh. Kì thực hẳn là tâm phúc của phụ thân, phụ trách quản lý Thạch Thị thương xá tại kinh thành đã nhiều năm. Nếu như mạo hiểm không có chuyện gì gọi về khó tránh khỏi bị người khác nghi ngờ, sự tùy hứng của tiểu muội trở thành cái cớ để hẳn có thể lui tới Hoàng Tước đảo.

Tiểu muội muốn học những trò vui của Tây Dương, ta liền mời đến học giả đến thiên triều du lịch. Đối với mọi thứ về Tây Dương, ta đã sớm tự học từ lâu, nhưng thân là đại tiểu thư nhà Mộ Dung nếu như mời tiên sinh Tây Dương về dạy không tránh khỏi bị người khác nghi kỵ, lại có thể khiến cho các lão thần trong kinh không vui. Hiện nay nếu tiểu muội muốn thỉnh tiên sinh, ta cứ giống trống khua chiêng tỏ vẻ yêu muội nóng lòng mời thầy về dạy, người đời ngẫu nhiên có chê trách cũng không đáng lo. Vì thế ta danh chính ngôn thuận có thể cùng học tập với tiểu muội. Thỉnh thoảng còn có thể trò chuyện với những người nước ngoài này, khiến cho họ có ấn tượng sâu sắc với Hoàng Tước đảo, sau này khi đi du lịch sang những nơi khác gặp được những con thuyền của thương xá khác, họ sẽ chỉ dẫn đến Hoàng Tước đảo để bổ sung nguyên liệu.(ghê chị PR quảng cáo lun =))

Trong nhà có một tiểu muội bốc đồng như vậy, thật là tốt. Nhờ vào phúc tiểu muội, Hoàng tước đảo cùng người nhân sĩ Tây Dương kết giao càng lúc càng nhiều hơn. Người trong kinh có nghe thấy bất quá cũng chỉ nghĩ là tiểu nha đầu nhàn rỗi chạy theo tân thời. Những người cũ phái kia vẫn cùng ta quan hệ tốt đẹp giống như trước. Có khi còn khuyên nhủ an ủi ta một thân lo liệu gia sự là đồng thời phải chiều cố ấu muội.

Tiểu muội tuổi ngày càng lớn, càng trở nên xinh đẹp động lòng người, mặc dù là lớn lên ở trên đảo, nhưng ăn mặc chi phí đều là tốt nhất, cộng thêm việc học tập văn hóa Tây Dương, kiến thức cách ăn nói đều giống như các con em quý tộc trong kinh thành. Diện mạo xinh đẹp cùng tài năng như thế, nếu như không hảo hảo sử dụng, thật sự đáng tiếc (ta chết cười =)) chị đã man quá). Ta thương lượng với mẫu thân, khiến cho nàng mang tiểu muội đi kinh thành một chút.

Ta đã có nhiều năm chưa rời khỏi đảo, tự biết là Hoàng Tước Đảo tất nhiên không phải là nơi chúng ta có thể ở lại vĩnh viễn, nhưng vẫn là không nên vội. Tộc trưởng Mộ Dung đối với ngôi vị tông chủ đã mơ ước từ lâu, chỉ bất đắc dĩ không thấy tung tích ngọc bài, nếu như biết ngọc bài ở trong tay ta chỉ sợ hẳn sẽ không từ thủ đoạn mà chiếm đoạt. Thạch thị thương xá như cánh chim chưa thể chịu được gió lớn, vẫn vô lực không thể đối nghịch với người của Mộ Dung gia, cái hiện tại ta cần, là một ngọn núi vững chắc có thể dựa vào, mà con đường tắt này, chính là tiểu muội.

Nhiều ngày tiếp theo mẹ quay về đảo, thần sắc mỗi một, nói rằng lần này đến kinh thành vì tiểu muội tìm được nhà chồng ưng ý, ta ngoài miệng ôn nhu an ủi, nhưng trong lòng lại có nhiều suy tính. Tiểu muội tuy còn trẻ, nhưng dung mạo tuyệt diệu, thêm quyền thế trăm năm của Mộ Dung gia tộc muốn chọn một nhà thông gia tốt cũng không khó, nhưng nếu muốn tìm một người có thể làm chỗ dựa cho ta, trợ giúp ta chống lại người của gia tộc Mộ Dung, đoạt lại tất cả những thứ thuộc về ta, phải chậm rãi cân nhắc.

Lúc này, Trương Minh Thanh đưa ra một người: Nhâm Thì Khung.

Ta đã từng nghe nói qua về người này, hẳn mấy năm gần đây lập nhiều chiến công hiển hách, ở trong triều tiếng tăm lên cao, du học về nước, là nhân sĩ của đảng duy tân, được nhiều người theo tân đảng tôn sùng, mà Nhâm gia cũng là đệ nhất thương nhân trong nước, tài lực hùng hậu. Một người như vậy, là lựa chọn tốt nhất người có thể giúp ta đạt thành tâm nguyện.

Ta đã đặt quyết tâm, liền dặn Trương Minh Thanh cẩn thận suy nghĩ kế hoạch cho việc này.

Tiểu muội từ trong kinh trở về, bỗng nhiên ồn ào nói muốn học cách vẽ tranh của tây Dương. Đứa nhỏ này tâm tư linh hoạt, đối với chuyện gì cũng hưng trí vô cùng, ta cũng không để ý nhiều, phân phó tìm họa sĩ dạy nàng vẽ tranh.

Ai ngờ lần này nàng rất là hồ nháo, tiên sinh đã thay đổi ba lần vẫn không vừa ý. Trong lòng ta tức giận, cảm thấy có sự kỳ quái, phái người thu thập tin tức của các danh sư Tây Dương nổi tiếng. Vì thế ta biết Từ Tử Hủy.

Từ Tử Hủy, lãng tử từ đồng. Là đệ nhất họa sư Tây Dương trong nước, các phụ nhân tiểu thư trong kinh thành đối với hắn chạy theo như vịt, ai có trong tay một bức tranh của Từ Tử Hủy là một việc vô cùng đáng tự hào. Tranh của hắn, hiện giờ là ngàn vàng khó có thể mua được.

Việc trên đời này, khó có thể trùng hợp như vậy. Ngày thứ hai ta tản bộ trên đảo, gặp một thanh niên cầm trong tay bản vẽ, đang ngồi trên một tảng đá vẽ tranh. Từ khi Hoàng Tước Đảo trở thành nơi trung chuyển, trên đảo thường hay xuất hiện người lạ. Nếu như ngày thường ta sớm đã quay đầu tránh đi, nhưng ngày hôm qua ta vừa nghe truyền thuyết về Từ Tử Hủy, đối với họa sĩ lại có thêm một chút hưng trí tò mò, không khỏi thông thả đi đến gần.

Đi đến bên cạnh, trông thấy giá vẽ kia, không khỏi sửng sốt. Vì giá vẽ kia phía dưới có khắc một dòng chữ rồng bay phượng múa, giống với chữ kí của Từ Tử Hủy một cách dị thường. Nhìn lại họa sĩ kia, mặt mày tuấn lãng, khóe môi mỉm cười, càng bộc lộ phong độ, tiêu sái không kèm chế được. Trong lòng ta đã có suy tính, đi ra phía trước muốn bắt chuyện với họa sĩ.

Khi thấy được bức tranh trong tay hắn đang vẽ, đối với thân phận hắn lại xác định không thể nghi ngờ. Chỉ là một bức phác họa nhưng lại có thể thấy được mọi đường nét độc đáo, bản lĩnh thâm hậu, khó trách là ngàn vàng cũng khó cầu. Ở trên Hoàng tước đảo nhiều năm ta mặc dù hay thể hiện dáng vẻ tiểu thư thế gia, nhưng bản chất lại là một thương nhân chỉ mong kiếm lời (=)). Trong lòng biết chỉ tùy tiện một bức vẽ như thế này nếu như lén lút giao dịch cũng đã trị giá xa xỉ, không khỏi tính toán làm thế nào để hắn ở lại trên đảo.

Vì thế ta giả vờ không biết thân phận hắn, lại nói về tiểu muội, thỉnh Từ Tử Hủy đến Mộ Dung quý phủ dạy vẽ tranh. Nghe nói Từ Tử Hủy này tính tình cổ quái hỉ nộ khác thường, vốn nghĩ rằng sẽ rất khó khăn không ngờ hắn lại vui vẻ đồng ý, tuy rằng chỉ chịu nán lại ba ngày, nhưng với ta mà nói như vậy cũng đủ rồi.

Tiểu muội nếu như gặp hắn, tất nhiên sẽ có biện pháp khiến cho hắn không thể rời đi, ta biết.

Về sau, mỗi ngày sau giờ Ngọ (12h-1h chiều) ta thường đến thư phòng tiểu muội, xem Từ Tử Hủy dạy nàng vẽ tranh, sau giờ tan học ở lại thu thập cẩn thận bản vẽ nháp. Nhưng không hiểu vì sao, mỗi lần lên lớp Từ Tử Hủy lại luôn nhìn ta, ta lúc đầu không hiểu rồi kinh ngạc, nhưng về sau nghĩ lại cảm thấy những người làm họa sĩ nổi tiếng này phần lớn đều có chút lập dị, có lẽ là ta tưởng mạo ta bình thường làm cho hắn rất là khó chịu đi? May mà hắn kèm chế rất tốt, không nói cũng ko tỏ thái độ gì.(=) ngất, anh Từ mà biết được chị nghĩ như vậy thì ảnh đập đầu tự sát mất. Ánh mắt yêu thương của anh mà chị nghĩ thành lập dị hahaha)

Ba tháng sau, Từ Tử Hủy đi đến chào từ biệt. Ta biết với thân phận của hắn, tất nhiên sẽ không ở lại một chỗ, ba tháng đã là cực hạn, hơn phân nửa nguyên nhân là do tiểu muội. Nhưng nghĩ đến ba tháng nay hắn ở trên đảo, ngay cả một bức tranh cũng không có, trong lòng cảm thấy đáng tiếc, huống chi hắn vui tính hài hước, kiến thức lại rất rộng, nói chuyện với hắn thật là một việc hưởng thụ, không khỏi ra sức khuyên hắn ở lại.

Hắn hình như suy nghĩ thật lâu sau, cuối cùng cũng đồng ý ở lại.

Lan Nhi hầu như mỗi ngày đều nói với ta: "Tiểu thư, tuy rằng làm hạ nhân thì không nên nói như vậy, nhưng nhị tiểu thư hình như rất thích Từ Tiên sinh a!"

Ta giật mình, trong lòng không khỏi lo lắng. Đối với việc nam nữ ta luôn không rõ (>_< ngốc)="",=""
cũng=""
không=""
nhìn=""
ra=""
được=""
giữa=""
hai=""
người=""
có=""
chuyện=""
gì=""
không=""
ổn=""
từ=""
từ=""
hủy=""
mặc=""
dù=""
bên=""
ngoài=""
mang=""
tiếng=""
là=""
hoa=""
hoa=""
công=""
từ=""
nhưng=""
ở=""
trước=""
mặt=""
ta=""
lại=""
luôn=""
luôn=""
nhã=""
nhận=""
lịch=""
sự=""
hết=""
lòng=""
tuần=""
thủ=""
lẽ=""
,""
tiểu=""
muội=""
hoạt=""
bát=""
nói=""
nhiều=""
đối=""
với=""
từ=""
từ=""
hủy=""
thật=""
sự=""
có=""
chút=""
thân=""
mật=""
nhưng=""
cũng=""
chỉ=""
giống=""
với=""
người=""
khác=""
như=""
thế=""
nào...nhưng=""
nếu=""
lan=""
nhi=""
đã=""
nhắc=""
đến=""
nghĩ=""
tới=""
nếu=""
muốn=""
cùng=""
nhâm=""
gia=""
kết=""
thân=""
việc=""
này=""
không=""
thể=""
không=""
phòng=""
ngừa=""
tuy=""
rằng=""
đáng=""
tiếc=""
nhưng=""
đành=""
phải=""
thỉnh=""
từ=""
từ=""
hủy=""
rời=""
khỏi=""
đảo=""
mà=""
>

Vì thế ta thường hay đi gặp Từ Tử Hủy, nhìn hấn cùng tiểu muội cười nói vui vẻ, họa tranh đánh đàn, mặc dù thái độ thân mật, nhưng lại giống như huynh muội bình thường. Về sau nghĩ lại, cho dù là lưỡng tình tương duyệt thì thế nào? Từ Tử Hủy không phải là người danh tiếng không đáng một xu, cũng không phải mãng phu nơi thôn dã, chỉ cần sớm chuẩn bị, cũng xem như chuẩn bị sẵn ình đường lui. Cứ như vậy , tâm trạng sầu lo của ta cũng dần dần phai nhạt.

Về sau, lại có Nhâm Thì Khung đi vào trên đảo.

Trương Thanh Minh đối với Nhâm lão gia nói bóng nói gió cuối cùng cũng có tác dụng, cùng Nhâm gia kết quan hệ là chuyện bất buộc. Nhưng khi ta nghe thấy Nhâm Thì Khung nói về chuyện báo đáp ân cũ ngày xưa, vẫn là không khỏi mỉm cười, lời nói dối đầy sơ hở như vậy, chỉ sợ mỗi mình mẩu thân tin tưởng.

Lần đầu tiên Nhâm Thì Khung gặp ta, sắc mặt liền không tốt, ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái cũng không muốn. Nhưng hấn đối với tiểu muội lại nhất kiến chung tình, ngôn từ nhỏ nhẹ dịu dàng. Trong lòng ta rất vui mừng, tuy nói rằng hôn sự này là vì lợi ích hai bên , nhưng nếu như Nhâm Thì Khung ngày sau có thể đối xử ôn nhu tử tế với tiểu muội, cũng có thể xem là một chuyện hoàn mỹ tốt đẹp.

Về sau Nhâm Thì Khung thường hay lên đảo thăm tiểu muội, ta nhìn xem, thấy hôn sự này cũng sắp phải tiến hành, không khỏi ân thâm cao hứng. Chỉ là Nhâm Thì Khung đối với ta hình như không có hảo cảm, thỉnh thoảng nói lời châm chọc, làm cho ta hơi bất an. Ta từ nhỏ tướng mạo bình thường, cũng không giống với tiểu muội tính tình hoạt bát, khiến cho người khác thương yêu. Đối với việc nam nữ đối đãi hai người khác biệt ta cũng đã sớm quen. Nhưng dù sao, nam tử bình thường cũng đối xử với ta khiêm nhường có lễ, tiến thoái có độ, vì sao Nhâm thì Khung thì lại như vậy? Ta suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra vì sao, chỉ đành phải mặc kệ.

Kỳ thật Nhâm Thì Khung đối xử với ta như thế nào ta cũng không cần quan tâm, chỉ là lo lắng nếu chọc giận hấn, tương lai muốn hợp tác cùng Nhâm Gia lại nảy sinh trở ngại. May mà hấn đối với tiểu muội thật là sủng nịch, này chuyện hôn sự là việc nhất định rồi, ta vén ra lá bài Thạch Thị thương xã chưa mở, chiếu theo sự khôn khéo của Nhâm Phụ, tất nhiên sẽ giúp ta. Chỉ cần như vậy, còn việc Nhâm Thì Khung châm chọc trào phúng ta càng không cần để ý.

Một ngày nọ, Nhâm Thì Khung lại tiếp tục lên đảo, đúng lúc ta ngồi ở phòng khách cùng Điều Điều chơi đùa. Nhâm công tử này ngày thường đối với ta khó chịu, ngày đó càng đặc biệt gay gắt, khi ta đang buồn bực khó hiểu việc này, hấn nhìn lồng chim hoàng tước oán hận nói:” Cái gì Điều Điều, cái tên dung tục như vậy cũng dám dùng!” Nói xong phất tay áo rời đi.

Ta nhìn theo bóng dáng hấn, chợt cảm thấy quen thuộc, kéo lấy muội muội đang đứng góc một bên hỏi :” Tiểu muội, người thường ngày có cùng Nhâm công tử nhắc đến tên của hoàng tước không?”

“Không có a , a tỷ có chuyện gì sao?” Tiểu muội vẻ mặt ngây thơ, mỉm cười đáp.

Ta không lên tiếng, chỉ là càng nhìn theo bóng dáng Nhâm Thì Khung, càng cảm thấy phát sinh thêm nhiều nghi hoặc.

Ba tháng sau, Nhâm gia phái bà mối lên đảo cầu hôn, chính là bà mối này cũng thật hồ đồ, luôn miệng nói cầu hôn tiểu thư Mộ Dung Gia, nhưng là không biết là vị tiểu thư nào của Mộ Dung gia. Cũng may thái độ hăng ngày của Nhâm Thì Khung mọi người đều biết, mẩu thân liền đồng ý hôn sự của tiểu muội.

Một đêm nọ, tiểu muội chạy đến thư phòng gặp ta, thần sắc khác hấn so với ngày thường, nàng gắt gao nhìn ta thật lâu rồi cuộc nói :” A tỷ, ta phải đi.”

“Đi? Đi là như thế nào? Mấy ngày nữa đã phải lập gia đình , vẫn là hồ nháo như vậy!” Ta buông sách xuống, cười trách mắng.

“A tỷ, ta muốn cùng Từ đại ca rời đi.”

Ta ngẩn ngơ, còn chưa kịp mở miệng, đã thấy tiểu muội lúi ra chủ thủ:” A tỷ ta yêu Từ đại ca,ta không muốn gả cho Nhâm Thì Khung, nếu như người ép gả ta đi, ta chết cho người xem!”

Ta nhìn chủ thủ trong tay nàng, trong lòng không tin nàng dám làm ra việc không muốn sống, nhất thời không nói gì. Lại thấy nàng đem chủ thủ hướng ngực đâm tới, quả thật cảm thấy kinh hãi, không khỏi

nhìn thấy kinh hô lên một tiếng, chạy tới xem xét. Miệng vết thương của nàng thực nông, chỉ sượt qua da, nhìn lại thanh thủy thủ kia cũng đã rất cũ, lưỡi dao đều đã mòn.

Ta hiểu được, trong lòng hừ lạnh một tiếng, nha đầu kia chỉ là làm bộ như vậy, nếu như thật sự muốn bỏ trốn, làm sao lại chạy tới tuyên bố với ta? Huống chi Từ Tử Hủy cũng không phải là một kẻ tầm thường, danh tiếng rất cao, làm sao chịu làm ra việc dụ dỗ hoàng hoa nữ? Chỉ sợ có ẩn tình khác. Nàng đúng là hạ quyết tâm muốn ta vì bọn họ mà giải quyết tốt hậu quả....Nếu không có hôm nay ta nhận ra được việc kia, bất kể như thế nào cũng không đồng ý, nhưng hiện tại.....thôi vậy.

Ta thở dài, nói: “Một khi đã như vậy, người đi đi. Chỉ cần người hạnh phúc là tốt rồi, hết thấy mọi việc đều có a tỳ chịu trách nhiệm.”

Đêm đó hỗ trợ tiểu muội cùng Từ Tử Hủy rời đi, ta nói với Từ Tử Hủy: “Nhâm tiên sinh, ta kính trọng người, tin tưởng người tuyệt đối sẽ đối xử tốt với tiểu muội.”

Kỳ thật ta biết hẳn trợ giúp tiểu muội chạy trốn tất cả là bắt nguồn từ tư tình, nhưng hôm nay nói ra lời này, lấy thân phận Từ Tử Hủy cũng không thể không chiếu cố tiểu muội. Nghe nói người này du lịch khắp các quốc gia, đối với nước ngoài thật là hiểu biết, sau này... Còn có thể dùng.

Từ Tử Hủy lại nở một nụ cười buồn bã, đột nhiên kéo ta ôm vào trong lòng, cúi đầu nói: “Thật có lỗi!” Rồi sau đó mang một bức họa đưa cho ta.

Không biết vì sao, nhìn hẳn rời đi, trong lòng lại có chút đau. Nhưng trên đời có một số việc vốn không nên tìm hiểu tra cứu rõ ràng, ta nghĩ nhiều lại có ích lợi gì đâu?

Ngày thứ hai, Nhâm Thì Khung đi lên trên đảo, ta nói với hẳn, tiểu muội cùng Từ Tử Hủy đã chạy trốn, thỉnh hẳn thành toàn.

Hắn nói, mười ngày sau, Nhâm gia thì sẽ phái người tới cửa đón dâu.

Ta xác định được, tiểu muội ở trong lòng hẳn cũng không hề có ý nghĩa, nếu không hẳn sẽ nói, nhất định phải đem kia hai người tìm trở về.

Trong ngực áo ta có một bức thư, trên thư nói, Nhâm Thì Khung sáu năm trước đóng quân ở Lục Thạch tự, từng gặp cơn bão, ba ngày không về.

Trên đời này có một số việc, thoát nhìn như là việc vô cùng nguy khốn, nhưng nếu sớm có chuẩn bị, đều có vô số con đường khác vì người mở ra.

Ngày trước khi rời đảo, ta gọi Lan Nhi mang Điều Điều đến, mở ra lồng sắt, kia sợi dây vẫn còn cột trên đuôi nó. Dem tay gỡ ra sợi dây mang vào trên cổ tay, đến khi ngẩng đầu nhìn lại, Điều Điều đã không còn bóng dáng.

Nhâm Thì Khung hành xử quái dị đến bây giờ ta vẫn không hiểu, nhưng ta biết, chỉ cần sợi dây cổ này còn ở trên tay ta, hẳn sẽ trợ giúp ta hoàn thành tâm nguyện. Chỉ cần như vậy là đủ rồi.

—————oOHoànOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tuoc-ky-su>